

การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

วิทยานิพนธ์
ของ
พรรณี วังโน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์
กันยายน 2556
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

วิทยานิพนธ์
ของ
พรรณี วังโน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์
กันยายน 2556
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางพรรณิ วังโน
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... (ผศ.ดร.เจริญชัย ชนไฟโรจน์)	ประธานกรรมการ (อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)
..... (รศ.ดร.ปิยพันธ์ แสนทวีสุข)	กรรมการ (ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)
..... (ผศ.ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ)	กรรมการ (กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)
..... (ผศ.ดร.ทินกร อัดไพบูลย์)	กรรมการ (กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)
..... (ผศ.ดร.สุภณ สมจิตศรีปัญญา)	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

..... (ผศ.ปราโมทย์ ดำประดิษฐ์) คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์	 (รศ.เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย วันที่ 22 เดือน ก.ย. พ.ศ. 2556
---	--

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องอย่างดี จากรองศาสตราจารย์ ดร.ปิยพันธ์ แสนทวีสุข ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ปัทมาวดี ขาญสุวรรณ กรรมการสอบควบคุมวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญชัย ขนโพโรจน์ ประธานกรรมการควบคุมการสอบวิทยานิพนธ์ รวมทั้งคณาจารย์ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ และประสบการณ์แก่ผู้วิจัย จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ นายจิรพจน์ จึงบรรเจิดศักดิ์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ระยองเอ็ด ที่อนุญาตให้ลาศึกษาต่อโดยใช้เงินทุนจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม และบุคลากรวิทยาลัยนาฏศิลป์ระยองเอ็ด ที่กรุณาแนะนำ ให้ข้อมูล และให้ความช่วยเหลือ ในการทำวิทยานิพนธ์ ครั้งนี้อย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณ คุณครูจิรพล เพชรสม คุณครูผู้ปลูกฝังความรู้ในด้านดนตรีและชี้แนะให้ผู้วิจัยเป็นผู้เฝ้าศึกษาตลอดมา ส่งผลให้ผู้วิจัยได้เจริญก้าวหน้าในวิชาชีพมาจนถึงปัจจุบัน และที่สำคัญยิ่งคือ กำลังใจ สนับสนุน ครอบครัวยุบรวมไปถึง คุณสาคร วังโน ผู้เป็นแรงใจ สนับสนุน ส่งเสริมในการศึกษา และพัฒนาตนเองของผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณคณะครูและนักเรียนจากโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลบอกเล่าเรื่องราวอันเกิดประโยชน์แก่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณท่านสมจิตร ไสยสุวรรณที่กรุณาให้คำชี้แนะข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโททุกท่านและขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุรารมณ จันทมาลา ที่เป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์และขอบคุณยิ่งสำหรับครูณรงค์ชัยรัตนกุล ที่มอบความช่วยเหลือในทุกครั้งที่มีความปัญหา

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่งแด่คุณพ่อคุณแม่ผู้อบรมสั่งสอนเลี้ยงดูให้เกิดสติปัญญา มุมานะ เป็นแรงใจจนประสบผลสำเร็จดังที่ปรารถนา

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบความดีให้กับบุคคลที่ได้กล่าวนามไปแล้วข้างต้น รวมถึงบุคคลอันเป็นที่รักที่มีได้กล่าวนาม ณ ที่นี้ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงและเก็บไว้ในความทรงจำ ให้ประสบแต่ความดี เจริญในลาภยศ พลาณามัยคิดหวังสิ่งใดให้ประสบความสำเร็จทุกประการ

พรณี วังโน

ชื่อเรื่อง การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
ผู้วิจัย นางพรรณี วังโน
กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยพันธ์ แสนทวีสุข
และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ
ปริญญา ศป.ม. สาขาวิชา ดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2556

บทคัดย่อ

โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสถานศึกษา ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการการศึกษาวิชาศิลปะ ดนตรีลาวและวิชาศิลปะดนตรีสากลนิยม เสริมสร้างศิลปินนักแสดงเพื่อสืบทอดศิลปวัฒนธรรมในด้าน ฟ้อนรำ ขับลำ ขับร้องและดนตรีของชาติลาว จัดการแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมลาวให้เป็นที่ยอมรับทั้งใน และต่างประเทศ การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพมีความมุ่งหมาย 1) ศึกษาการบริหารจัดการ การเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว 2) ศึกษาสภาพปัญหาและแนว ทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ผลการวิจัยพบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวได้จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการ เรียนการสอน ปี ค.ศ. 1997 กำหนดชั้นเรียน และกำหนดเวลาการเรียนแต่ละแขนงวิชา เป็น 5 ระบบ จัดการเรียนการสอนแบ่งเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มวิชาสามัญศึกษาและกลุ่มวิชาชีพเฉพาะ

สภาพปัญหาพบว่า โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ประสบปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ ในการสนับสนุนด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียน การสอน สื่อ เทคโนโลยี และนวัตกรรมสมัยใหม่ นักเรียนมีฐานะยากจน และขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการจัดการศึกษา รูปแบบและ กระบวนการศึกษาของลาวจึงยังต้องการความช่วยเหลือจากประเทศเพื่อนบ้าน

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการเรียนการสอนด้านหลักสูตรจัดให้มีการประชุม ตัวแทนครูผู้สอนเพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรและนำมาพัฒนาให้เหมาะสมด้านการเรียนการสอน จัด อบรมสัมมนาเกี่ยวกับการทำแผนการสอนเพื่อสร้างความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการทำแผนการ สอนซึ่งเปรียบเหมือนแผนที่ในการนำทางกระบวนการสอนไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จด้านกิจกรรม ประกอบการเรียนการสอนควรจัดโครงการดนตรีสัญจรเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้สิ่งใหม่และเพื่อเกิดองค์ ความรู้ใหม่ ด้านอาคารสถานที่งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์ควรมีการจัดหางบประมาณมาสนับสนุน ด้วยตัวเอง โดยการจัดแสดงในโอกาสต่าง ๆ สามารถหางบประมาณจากการแสดง เพื่อนำรายได้มาจัดซื้อ วัสดุอุปกรณ์ การเรียนให้กับนักเรียนได้ ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียนควรมีการ จัดสอนซ่อมเสริมในรายวิชาที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ และสรรหาผู้รู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ทรงคุณวุฒิเข้ามา เป็นผู้เชี่ยวชาญมาทำการสอนในโรงเรียนเพื่อเพิ่มภูมิประสิทธิภาพผู้เรียน ซึ่งแนวทางการพัฒนาทั้งหมด จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากคณะผู้บริหารบุคลากรในหน่วยงานและได้รับการสนับสนุนงบประมาณ จากภาครัฐอย่างเพียงพอที่จะสามารถขับเคลื่อนระบบการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

TITLE The Learning Administration of Music and Performing Arts of Schools
in Lao People's Democratic Republic

AUTHOR Mrs. Phanni Wangno

ADVISORD Assoc. Prof. Dr. Piyaphan Saenthawisuk
and Asst. Prof. Dr. Patthamawadi Chansuwan

DEGREE M.F.A. **MAJOR** Music

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2013

ABSTRACT

Lao National School of Arts is an educational institute established in order to Provide education Services in Lao Music Studies and International Music Studies. The results revealed that the learning administration of music and performing arts of Lao National School of Art was operated according to the educational curriculum of 1997. Instruction classified into 2 subject group was a general subject group and a professional subject group.

Lesson plans and super vision were conducted by a chief of subject group. A pedagogical course was divided into 2 semesters and an evaluation was conducted every semester in accordance with curriculum. Current situations and difficulties have revealed that Lao National School of Arts encounters with lack of budget.

In terms of the ways to develop teaching and learning administration , a 4 MS administration was used for holding seminar project of lesson plan making , an integrated administration theory was used for holding education field trip project in order to share knowledge and a concept of authentic evaluation and adapt it for holding learning achievement presentation project. Guidelines for management development training courses provide the representative teachers to assess and develop appropriate curriculum, Seminars about making plans to create a better understanding and appreciation of the importance of the lesson plan is like a map teaching process to the goal of success. The music and performances are needs of society. Whether it is entertainment or display in different occasions can find the budget of the opportunity for students experience trips and revenue comes to purchasing equipment. The evaluation. Quality teachers and students should have been taught in remedial courses that do not meet the students. And wisdom to know the local recruiting qualified to be an expert teach in primary schools to improve for performance. This development requires the participation of all executive departments and personnel in support of the government budget is sufficiently powered to be able to manage all aspects efficiently.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
องค์ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตย	
ประชาชนลาว	5
องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตย	
ประชาชนลาว	8
องค์ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน	14
บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย	23
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	58
งานวิจัยในประเทศ	58
งานวิจัยต่างประเทศ	62
3 วิธีดำเนินการวิจัย	65
ขอบเขตของการวิจัย	65
วิธีดำเนินการวิจัย	67
4 การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง	
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	70
ด้านหลักสูตร	71
ด้านการเรียนการสอน	91
ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน	100
ด้านอาคารสถานที่	103
ด้านงบประมาณ	108
ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	110
ด้านการวัดผลและประเมินผล	111
ด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน	112

บทที่	หน้า
5 สภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง	
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	123
สภาพปัญหาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง	
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	123
แนวทางการพัฒนาด้านการจัดการเรียนดนตรี	
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	127
6 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	132
ความมุ่งหมายของการวิจัย	132
สรุปผล	132
อภิปรายผล	136
ข้อเสนอแนะ	144
บรรณานุกรม	146
ภาคผนวก	152
ภาคผนวก ก รายนามผู้ให้สัมภาษณ์	153
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์	157
ภาคผนวก ค ภาพประกอบ	179
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์	189
ประวัติย่อของผู้วิจัย	192

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แขนงวิชาฟ้อนรำ (ฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนชนเผ่า ฟ้อนโขน พื้นฐานบัลเล่ย์)	75
2	แขนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว	76
3	แขนงวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์	78
4	การบรรเลงดนตรีสากลประเภทเครื่องเป่า ฮาก๊อต กีตาร์คลาสสิก	79
5	ดนตรีสากลประเภทเครื่องสายและเครื่อง เครื่องดีด	80
6	แผนการเรียน การสอนระดับชั้นต้น 3 ปี	81
7	แขนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว	86
8	แขนงวิชาฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนบรรดาเผ่าชนลาว ฟ้อนโขน ละครฟ้อน ฟ้อนบัลเล่ย์	87
9	แขนงวิชาดนตรีสากลและประเภทเครื่องไฟฟ้า	88
10	ประเภทวิชาบังคับ 3- 4 ปี	89
11	วิชาประแต่งเพลงและเรียบเรียงเสียงประสาน	90
12	ประเภทวิชาบังคับ 3 ปี	91
13	โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว มีครูจำนวนทั้งสิ้น 68 คน	113
14	สรุปการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	122
15	สรุปสภาพปัญหาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	127
16	สรุปสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว	130

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	4
2	สัญลักษณ์แทนโน้ตต่าง ๆ ในการสอนดนตรีของโคคาย	22
3	ตราสัญลักษณ์โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	24
4	อาคารเรียนโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	24
5	โครงสร้างการบริหารโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	25
6	โครงสร้างการบริหารงานของกรมศิลปะการแสดง	26
7	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวกับผู้วิจัย	28
8	ห้องเรียนดนตรีโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	29
9	ผู้วิจัยกับท่านบุญทวีไซ บุญช่วย รองผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะแห่งชาติ	92
10	สภาพห้องเรียนแขนงฟ้อน	93
11	ห้องเรียนแขนงวิชาดนตรี ขิม	93
12	การเรียนการสอนวิชาฟ้อน	94
13	ห้องเรียนวิชาระนาด	94
14	ผู้วิจัยกับครูสงสาน พิมมะจัน หัวหน้าแขนงฟ้อน	95
15	สภาพห้องเรียนในรายวิชาสามัญศึกษา	96
16	แผนการสอน รายวิชา เปียโน 1	96
17	แผนการสอน รายวิชา เปียโน 2	97
18	ตารางเรียนสายสามัญศึกษา ภาคเรียนที่ 2 (1)	98
19	ตารางเรียนสายศึกษาสามัญทั่วไป ภาคเรียนที่ 2	98
20	ผู้วิจัยเยี่ยมชมการสอนขับร้อง ของ ท่านคำแสง แสงพะวง หัวหน้าแขนงร้อง - ขับลำนำ	99
21	ผู้วิจัยกับอาจารย์ลัดดา พิมมะลาด หัวหน้าแขนงวิชาการ	100
22	การฝึกซ้อมการแสดง	101
23	ผู้วิจัยกับ ท่านบุญไท ทงทิลาด รองผู้อำนวยการหอศิลปวัฒนธรรมแห่งชาติลาว	102
24	ผู้วิจัยกับท่าน ดร.ดวงจำปี วุฒิสุก รองอธิบดีกรมศิลปะการแสดง	103
25	อาคารเรียนหลังเก่า ปัจจุบันใช้เป็นอาคารหอพัก	103
26	อาคารเรียนหลังเก่า ปัจจุบันใช้เป็นอาคารหอพัก	104
27	ด้านหน้าของอาคารหลังใหม่	105
28	ด้านหลังของอาคารหลังใหม่	105
29	อาคารโรงอาหาร	106
30	บริเวณโรงอาหาร	106

31	ห้องสำนักงาน	107
32	สภาพทางเดินในอาคารเรียน	107
33	ผู้วิจัยกับท่านสมจิตร ไสยสุวรรณ รองอธิบดีกรมศิลปากรแสดง	108
34	ภาพจำลองอาคารสถานที่แบบสมบูรณ์ขณะนี้ก่อสร้างแล้วเสร็จ 2 หลังตาม ภาพด้านบน	109
35	ผู้วิจัยกับท่านคำพวง อินทวงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว	109
36	ผู้วิจัยกับอาจารย์ดวงใจ ถาวอน หัวหน้าแผนกบริหาร	110
37	จำนวนเครื่องดนตรีไม่เพียงพอ	111
38	สภาพการเรียนการสอน ของอาจารย์จันทะเพชร สุระมะสิงห์	112
39	ผู้เรียนวิชาขับร้อง	116
40	ผู้เรียนวิชาฟ้อนรำ	116
41	ผู้เรียนวิชาดนตรี	117
42	ผู้วิจัยกับนักเรียนชั้น ม. 7	117
43	กองศิลปกรรมแห่งชาติ	118
44	ผู้วิจัยกับนักเรียนชั้น ม. 1	119
45	ผู้วิจัยกับท้าวจีเฮอ ไพปี ศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษา	119
46	ผู้วิจัยกับนางแอ๊ด สุททิง เป็นผู้ปกครองของนักเรียน	120
47	ผู้วิจัยกับท้าวบุญมี บุญจันดา ผู้ปกครองของนักเรียน	120
48	ผู้วิจัยกับอาจารย์บุญเที่ยง สีสักดา รองแขวงวิชาการ	124
49	ผู้วิจัยกับอาจารย์ปะกายเพชร ติมะนีง หัวหน้าแขวงสามัญศึกษา	124
50	ผู้วิจัยกับครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ	125
51	สภาพการเรียนที่มีเครื่องดนตรีไม่เพียงพอ	126
52	สรุปปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปการแสดง ของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว	131
53	ผู้วิจัยและคณะเข้าพบผู้บริหารโรงเรียน	180
54	ผู้วิจัยได้รับการต้อนรับจากรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ	180
55	ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกให้กับผู้อำนวยการ	181
56	ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกให้กับรองผู้อำนวยการ	181
57	ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกให้กับผู้อำนวยการ	182
58	ผู้วิจัยเข้าร่วมพิธีไหว้ครูประจำปี 2555	182
59	ผู้วิจัยเข้าร่วมชมการบรรเลงดนตรีพื้นเมือง	183
60	ผู้วิจัยขณะสัมภาษณ์นักเรียนชั้น ม. 7	183
61	ผู้วิจัยเข้าร่วมถ่ายภาพกับนักเรียนชั้น ม. 7	184

ภาพประกอบ

หน้า

62	ผู้วิจัยถ่ายภาพกับผู้ปกครองนักเรียน	184
63	ผู้วิจัยเข้าร่วมในงานแถลงข่าวงานคอนเสิร์ตการกุศล	185
64	การเข้าอาคารพธชชาติ	185
65	ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนขณะรับประทานอาหาร	186
66	ภาพบรรยากาศห้องเรียนวิชาสามัญศึกษา	186
67	ภาพบรรยากาศห้องเรียนวิชาฟิสิกส์	187
68	ภาพบรรยากาศห้องเรียนวิชาฟิสิกส์	187
69	ผู้วิจัยเข้าสังเกตการสอน	188
70	ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนที่โรงอาหาร	188

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ออกกฎหมายการศึกษาแห่งชาติเน้นการศึกษา ประถมภาคบังคับ การศึกษานิตยศาสตร์และเน้นยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน โดยเฉพาะผู้หญิงชนเผ่าต่าง ๆ อย่างไรก็ตามรัฐบาลลาวได้พบอุปสรรคปัญหาอย่างมากในการดำเนินงานให้สำเร็จ จึงต้องการความช่วยเหลือจากต่างประเทศอยู่มาก จะเห็นได้จากรัฐบาลลาวได้กู้ยืมเงินจากธนาคารโลก ธนาคารเอเชีย และขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ รวมทั้งองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) รวมกว่า 100 ล้านดอลลาร์ เพื่อนำมา พัฒนาการศึกษาร่วมกับต่างประเทศกว่า 20 โครงการ (บุญอ้อม ปภัสร์วงศ์. 2538 : 3-4)

ในปัจจุบันประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีสภาพทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ที่ดีขึ้น ส่วนด้านการศึกษาประชาชนควรได้รับการศึกษาที่ดีขึ้น รัฐบาลได้วางแผน ยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติไว้ล่วงหน้าสำหรับ 20 ปี (จากปี ค.ศ. 2000-2020) และแผนพัฒนา การศึกษาสำหรับ 5 ปีครั้งที่ 5 (จากปี ค.ศ. 2000-2005) โดยกระทรวงศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ จุดหมาย รวมของแผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติ มุ่งสร้างคนลาวให้เป็นพลเมืองดี มีน้ำใจรักชาติ มีอุดมการณ์ สังคมนิยม มีโลกทัศน์วิทยาศาสตร์มีความรู้ มีความสามารถ มีแนวความคิด และคุณสมบัติที่ดี ปฏิบัติ ตามกฎหมาย มีระเบียบวินัย มีความขยันหมั่นเพียร มีสุขภาพแข็งแรง และมีสุขภาพจิตที่ดี นโยบาย และแผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติลาว มุ่งพัฒนาการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบรอบด้าน ซึ่งประกอบด้วย คุณสมบัติศึกษา ปัญญาศึกษา ศิลปะศึกษา พลศึกษา และแรงงานศึกษาให้มีคุณภาพ มาตรฐานสากล (บุญอ้อม ปภัสร์วงศ์. 2538 : 5-6) เพื่อให้แผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติมีผล ด้านรูปธรรม กระทรวงศึกษาธิการของลาวจึงได้จัดวิชาดนตรีศึกษาเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรสามัญ ศึกษา ได้วางหลักสูตรภาควิชาศิลปะศึกษาชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษา ตอนปลาย ได้จัดตั้งโรงเรียนสร้างครูศิลปะศึกษาส่วนกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมของลาวได้ ปรับปรุงหลักสูตรศิลปะดนตรีขั้นต้น และชั้นกลางของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติ พร้อมกันนี้ก็ได้มี แผนจัดตั้งโรงเรียนสอนวิชาศิลปะดนตรีระดับขั้นต้นในบางแขวงในลาว

แม้สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเคยตกเป็นเมืองขึ้นของอารยประเทศมาหลายยุค หลายสมัย และมีวัฒนธรรมด้านดนตรี นาฏศิลป์ที่หลากหลาย แต่วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ ยังคงรักษาไว้ได้อย่างเหนียวแน่นทั้งการแต่งกาย ภาษา ดนตรี โดยเฉพาะดนตรีพื้นเมืองลาว นาฏศิลป์ลาว ขับร้อง ขับลำท่องถิ่น (บ่าวเงิน ชาภูวง. 2556 : สัมภาษณ์) ก่อนที่สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาวจะตกเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส การศึกษาของลาวยังไม่มีระบบที่แน่ชัด การถ่ายทอดความรู้เกิดขึ้นที่ครอบครัว วัดและราชสำนัก รวมถึงด้านการดนตรีด้วย ถึงแม้ว่าภายหลังที่ ฝรั่งเศสเข้ามาปกครองก็ตามที่ แต่ระบบการศึกษาของลาวก็ไม่พัฒนาเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกือบจะไม่มีการพัฒนาเกิดขึ้นในด้านที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านดนตรีลาวเดิมจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1975 หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง กองประชุมการเมืองแห่งชาติลาวมีแนวทางนโยบาย ปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ ด้วยเหตุว่าในช่วงต้นของการสร้างประเทศ สภาพเศรษฐกิจของรัฐไม่แข็งแรง ครูผู้สอนดนตรีมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอที่จะจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาดนตรีในหลักสูตรการศึกษา

แห่งชาติ แต่ผู้บริหารประเทศ และผู้บริหารฝ่ายการศึกษาของลาวได้เล็งเห็นในบทบาท ความสำคัญ หน้าที่ และคุณสมบัติพิเศษของดนตรีที่มีต่อชีวิตและสังคมมนุษย์ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนดนตรีและ นาฏศิลป์แห่งชาติ (National School of Music and Dance) เพื่อเป็นสถาบันหลักในการศึกษาดนตรี และนาฏศิลป์ ตามกรอบแนวคิดของระบอบสังคมนิยม แต่เมื่อระบอบสังคมนิยมยุโรปถึงกาลล่มสลาย การกลับมาดูแลวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติเริ่มได้รับการดูแลเอาใจใส่ เพิ่มขึ้น (เฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี. 2551 : 150) ในปี ค.ศ. 1976 รัฐบาลลาวโดยกระทรวงแถลงข่าว และวัฒนธรรมได้จัดเอาโรงเรียน ดุริยางค์และนาฏศิลป์กับโรงเรียนศิลปะดนตรีศูนย์กลางแนวลาวยุโรปเข้ากันชื่อว่า โรงเรียนศิลปะ ดนตรีแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่ให้การศึกษาวิชาด้านศิลปะดนตรีพื้นบ้านลาว ได้แก่ นาฏศิลป์ลาว ขับร้อง ขับลำ ท้องถิ่น และดนตรีสากล

ปัจจุบัน โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ถือเป็นหน่วยงานสำคัญที่รับผิดชอบการจัดการศึกษา ด้านศิลปวัฒนธรรมของประเทศก่อกำเนิดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2501 โดย แบลนเช็ต ดี ลา บร็ส (Blanchat de la Broche) และ จ้าวสะเถียนนะจำปาสะก ขึ้นกับ กระทรวงศึกษาธิการ การฝึกสอนเน้นหนักไป ในแนวพื้นบ้าน (ศิลปะประจำชาติ) ภายหลังการปฏิวัติ พ.ศ. 2518 ได้รวมเข้ากับโรงเรียนศิลปะดนตรี ซึ่งทำวประเลด สีสาน ควบคุมอยู่มีชื่อใหม่เรียกว่า “โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติ” ปัจจุบันขึ้นกับ “กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม” มีครู 68 คน นักเรียน 342 คน การรับนักเรียนเข้าเรียนจะรับ เมื่อจบชั้นประถมบริบูรณ์ (อายุเฉลี่ย 11 ปี) และมัธยม (อายุเฉลี่ย 15 ปี) แล้วเรียนต่ออีก 6 ปี และ 3 ปี ตามลำดับจบแล้วได้ประกาศนียบัตรชั้นกลาง ผู้มีความสามารถแขนงใดเป็นพิเศษจะได้รับการส่งเสริม ให้ได้เรียนต่อชั้นสูงในต่างประเทศหรือทำหน้าที่ครูฝึกสอนหรือนักแสดงต่อไปวิชาที่เปิดสอนมีนาฏศิลป์ ดนตรี การขับร้อง นาฏศิลป์จะสอนทั้งที่เป็นพื้นบ้าน ระบำชนเผ่า และนาฏศิลป์สากล ดนตรี การขับร้อง ก็จะสอนทั้งในแนวพื้นบ้านและสากล (บัวเงิน ชาวงวง. 2556 : สัมภาษณ์)

ด้วยรูปแบบการจัดการศึกษาภายหลังที่ประเทศฝรั่งเศสเข้ามาปกครองระบบการจัด การศึกษาของลาวไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควรหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองผู้บริหารประเทศ และผู้บริหารฝ่ายการศึกษาของลาวได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาด้านดนตรี - นาฏศิลป์รวมทั้ง การอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของประเทศกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมได้จัดตั้งโรงเรียน ศิลปะแห่งชาติลาวขึ้นเพื่อจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับดนตรีนาฏศิลป์ลาว

จากเหตุผลและปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษา การบริหารจัดการการเรียน ดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ผลการวิจัยจะทำให้เห็นภาพรวม ของรูปแบบ และกระบวนการศึกษาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของลาว ซึ่งนับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญในการสร้างความร่วมมือทางด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซึ่งจะนำไปสู่ความเข้าใจและมิตรภาพซึ่งกันและกันของทั้งสองประเทศในการที่จะร่วมกันก้าวสู่ ประชาคมอาเซียนและยังเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะต่อไปอีกด้วย

ความมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะ แห่งชาติลาว

2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
2. ทำให้ทราบสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

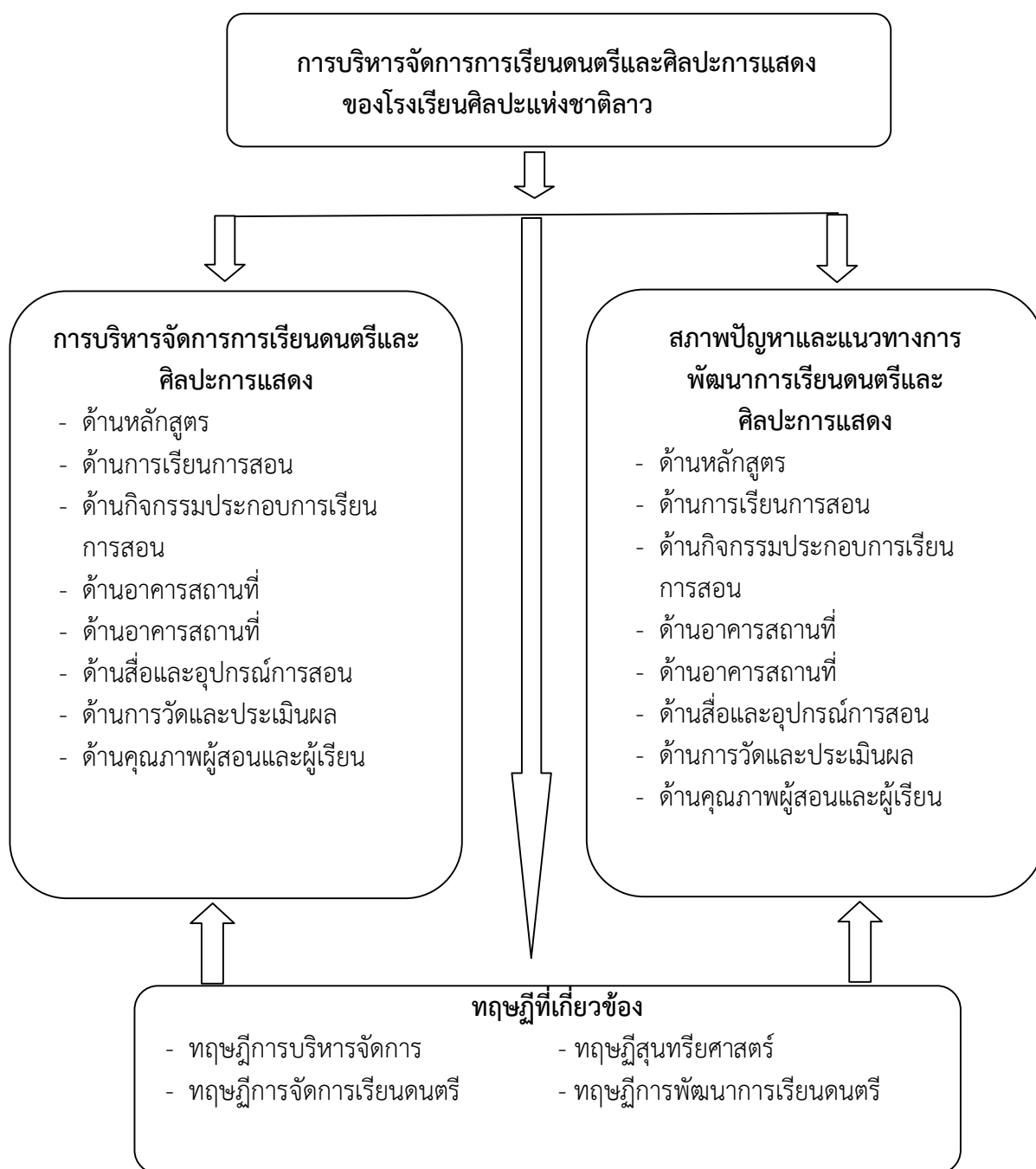
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การบริหารจัดการ หมายถึง ภารกิจหรือกิจกรรมของบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจเข้ามาทำหน้าที่ประสานงานให้การทำงานของทุกฝ่ายในองค์กรได้ร่วมมือกันทำงานหรือกิจกรรมในองค์กรให้บรรลุผลสำเร็จลงไปด้วยดี
2. การจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการวิธีการหรือกิจกรรมที่ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ข้อเท็จจริงความคิดเห็นทัศนคติค่านิยมประสบการณ์หรือข้อมูลต่าง ๆ ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้
3. โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว หมายถึง โรงเรียนของรัฐที่จัดการเรียนการสอนวิชาชีพด้านศิลปะ ขึ้นตรงกับกระทรวงแถลงข่าววัฒนธรรมตั้งอยู่ที่บ้านโพนป่าเป้าทุ่ง เมืองสีสะเกตนาคนครเวียงจันทน์
4. ศิลปะดนตรีพื้นเมืองลาว หมายถึง ศิลปะการดนตรี ศิลปะการขับลำ ศิลปะการขับร้อง และศิลปะการฟ้อนรำ ที่เป็นเอกลักษณ์ชนชาติลาว
5. คณะผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว มีการเก็บข้อมูลเอกสารและข้อมูลสนาม นำข้อมูลมาวิเคราะห์สังเคราะห์โดยอาศัยทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาประกอบการพิจารณา ซึ่งได้แก่ ทฤษฎีการบริหารจัดการ ทฤษฎีการจัดการเรียนดนตรี ทฤษฎีการพัฒนาการเรียนดนตรี ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยจำแนกเป็นหัวข้อตามลำดับดังนี้

1. องค์ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
3. องค์ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน
4. บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย
5. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
 - 5.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ
 - 5.2 ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์
 - 5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
 - 5.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะการแสดง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

องค์ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (The Lao People's Democratic Republic) หรือ ส.ป.ป.ลาว ตั้งอยู่บนแหลมอินโดจีน มีชายแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน 5 ประเทศ มีพื้นที่ทั้งหมด 236,800 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 80 ของประเทศมีสภาพเป็นภูเขาและที่ราบสูงอยู่ในภาคเหนือและภาคตะวันออก พื้นที่ราบจะอยู่บริเวณลุ่มน้ำโขงและสาขาของแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแนวทอดยาวไหลผ่านตั้งแต่เหนือจรดใต้ ไม่มีทางออกทะเล มีระดับความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 500 - 700 เมตร และมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้

ทิศเหนือติดกับสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความยาว 505 กิโลเมตร

ทิศใต้ติดกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนกัมพูชา มีความยาว 435 กิโลเมตร

ทิศตะวันออกติดกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม มีความยาว 2,069 กิโลเมตร

ทิศตะวันตกติดกับประเทศไทย มีความยาว 1,835 กิโลเมตร

ทิศตะวันตกเฉียงเหนือติดกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเมียนมาร์ มีความยาว 236 กิโลเมตร

จากสภาพภูมิศาสตร์ที่ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านถึง 5 ประเทศ จึงมีการแพร่กระจายทางด้านประเพณีวัฒนธรรม วิธีการดำเนินชีวิต ศิลปกรรม เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแม่น้ำที่มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของชาวลาว คือ แม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแม่น้ำนานาชาติไหลผ่านทางทิศตะวันตก ช่วงที่ไหลผ่านลาว มีความยาว 1,898 กิโลเมตร และช่วงที่ไหลผ่านลาวและไทย มีความยาว 919 กิโลเมตร นอกจากนั้นยังมีแม่น้ำสายสั้น ๆ ได้แก่ แม่น้ำอุไหลผ่านแขวงพงสาถึงหลวงพระบาง มีความยาว 448 กิโลเมตร แม่น้ำงึม ไหลผ่านเชียงขวางถึงเวียงจันทน์ มีความยาว 354 กิโลเมตร แม่น้ำเซบั้งเหียนไหลผ่านแขวงสะหวันนะเขต มีความยาว 338 กิโลเมตร และแม่น้ำทาไหลผ่านหลวงพระบางและบ่อแก้ว มีความยาว 325 กิโลเมตร

ทางหลวงสายสำคัญของ ส.ป.ป.ลาว ได้แก่ ทางหลวงหมายเลข 13 เชื่อมการเดินทางระหว่างภาคเหนือของลาวที่พรมแดนประเทศจีนจนถึงภาคใต้ของลาวที่พรมแดนประเทศกัมพูชา เส้นทางเชื่อมต่อภาคตะวันออกกับภาคตะวันตกมี 4 เส้นทาง ได้แก่ ทางหลวงหมายเลข 7 แยกออกจากทางหลวงหมายเลข 13 ที่เมืองพูควง ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองหลวงพระบางกับเมืองวังเวียงถึงพรมแดนเวียดนาม และเชื่อมต่อกับเส้นทางหมายเลข 7 ของเวียดนาม ทางหลวงหมายเลข 8 แยกจากทางหลวงหมายเลข 13 ที่บ้านนาอินน้อย ระหว่างเมืองปากซันและเมืองคำม่วนถึงพรมแดนเวียดนาม เชื่อมต่อกับทางหลวงหมายเลข 8 ของเวียดนาม เป็นเส้นทางเชื่อมระหว่างเวียงจันทน์ถึงฮานอยซึ่ง ส.ป.ป.ลาว ใช้เป็นเส้นทางออกสู่ทะเลจีนใต้ทางหลวงหมายเลข 9 เชื่อมระหว่างสะหวันนะเขตกับเมืองเว้และดานัง ที่ทางหลวงหมายเลข 9 ของเวียดนาม และทางหลวงหมายเลข 16 จากช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานี ถึงพรมแดน ส.ป.ป.ลาว ที่เมืองปากเซและมุ่งตรงเข้าสู่พรมแดนเวียดนาม

การสำรวจประชากรในปี ค.ศ. 2002 ประชาชนลาว ประกอบด้วยชนเผ่า 49 ชนเผ่า โดยแบ่งตามภาษาที่ใช้พูดได้ 3 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1. กลุ่มชนเผ่าลาวลุ่ม ใช้ภาษาไท - ลาว มีประชากรประมาณ 3 ล้านคน ประกอบด้วยชนเผ่าลาวพวน ลื้อ ผู้ไท ไทดำ ไทแดง และยวน ส่วนใหญ่จะตั้งบ้านเรือนอยู่ตามที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง และแม่น้ำสายต่าง ๆ นิยมอยู่รวมกันเป็นหมู่บ้านใหญ่ ปลูกเรือนยกพื้นสูง กินข้าวเหนียว นับถือศาสนาพุทธ อาชีพทั่วไป ทำนา ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ หาปลา ช่างหัตถกรรมและค้าขาย ภาษาพูดและภาษาเขียนของกลุ่มนี้ได้รับการรับรองโดยรัฐธรรมนูญว่าเป็นภาษาราชการของ ส.ป.ป.ลาว

2. กลุ่มชนเผ่าลาวเทิง อาศัยอยู่ในบริเวณเชิงเขาและที่ราบสูง ใช้ภาษาตระกูลมอญเขมร ประกอบด้วย ชนเผ่าข่าแจะ แกนปานา สิดา เติงน้ำ เติงบก กายัก ชะมุ และตาเลียง

3. กลุ่มชนเผ่าลาวสูง ประกอบด้วยชนเผ่าหลายกลุ่ม มีภาษาแตกต่างกัน กลุ่มที่มีจำนวนประชากรมากที่สุด คือ กลุ่มที่ใช้ภาษาม้ง มีประมาณ 4 แสนคน ประกอบด้วย เผ่าม้ง เย้า แลนแตน อาข่า บิลู กลุ่มที่ใช้ภาษาทิเบต - พม่า เช่น เผ่าพุน้อย ก้อ มูเซอ กุ่ย โลโล ชนเผ่าลาวสูงอาศัยอยู่ในเขตอากาศเย็นทางภาคเหนือของลาวบริเวณแขวงพงสาถึงแขวงคำม่วน และที่มีประชากรมากที่สุด คือ แขวงเชียงขวาง ในอดีตประกอบอาชีพทำไร่ ปลูกข้าวเจ้า ข้าวสาลี เลี้ยงสัตว์ ล่าสัตว์และเก็บของป่า มีความเชื่อนับถือผีและนับถือคริสต์ศาสนิกายโรมันคาทอลิก (สมจิตร ไสยสุวรรณ. 2545 : 35-40)

บัวเงิน ชาภูวง (2556 : สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า ในปัจจุบันรัฐบาล ส.ป.ป.ลาว มินโยบายให้ยกเลิกการเรียกชื่อกลุ่มชาติพันธุ์ในลาว คือ ลาวเทิง ลาวสูงและลาวลุ่ม เนื่องจากจะทำให้เกิดความแตกแยกของคนในชาติและประชาชนชาวลาวประกอบด้วย 49 ชนเผ่า การแบ่งกลุ่มชนเผ่าในลาว นอกจากที่กล่าวมาแล้วยังได้มีการแบ่งกลุ่มตามตระกูลภาษาได้ 6 กลุ่มภาษา โดยสถาบันค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์การศึกษาแห่งชาติ ดังนี้

1. กลุ่มที่ใช้ภาษาไท-ลาว ได้แก่ ขนเผ่าลาว พวน ยวน แสก ย้อโย้ยเมี้ย ลื้อ ผู้ไท ไทดำ ไทขาว ไทแดง ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตแม่น้ำ ประมาณร้อยละ 68
2. กลุ่มที่ใช้ภาษาภาษามอญ-เขมร เช่น ขมุ ส่วย ละเมิด ยะเหิน ละแว นะกอง กลุ่มนี้อาศัยอยู่ในภาคใต้ของลาว ประมาณร้อยละ 21
3. กลุ่มที่ใช้ภาษาม้ง-เย้า ได้แก่ เผ่าม้ง เย้า แลนแตน อาศัยอยู่ในเขตภูเขาสูงทางภาคเหนือประมาณร้อยละ 6.9
4. กลุ่มที่ใช้ภาษาทิเบต-พม่า ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ได้แก่ ขนเผ่าก้อ กุ่ย สิดา พุน้อย ปะนะ มูเซอ ประมาณร้อยละ 2.9
5. กลุ่มที่ใช้ภาษาเวียดนาม-หมิ่น ได้แก่ สะลาง ตุ่ม ง่วน ตริ ตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณชายแดนลาวเวียดนาม
6. กลุ่มที่ใช้ภาษาฮ่อ มีเพียงชนเผ่าฮ่อกลุ่มเดียว ใช้ชีวิตอยู่ทางภาคเหนือของลาวในบริเวณแขวงพงสาลี แขวงหัวพันและแขวงหลวงน้ำทา

การเมืองการปกครอง

การเมืองการปกครองลาวช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ฝรั่งเศสได้จัดการปกครองอินโดจีนออกเป็นส่วน ๆ คือ ตั้งเกียเป็นรัฐอารักขาไม่มีกษัตริย์ อาณาจักรรัฐอารักขามีกษัตริย์ ลาวรัฐอารักขามีกษัตริย์ เขมรรัฐอารักขามีกษัตริย์ โคชินไชนามีสถานะเป็นอาณานิคม และได้จัดแบ่งการปกครองลาวเป็น 9 แขวง 1 เขตทหาร คือ แขวงจำปาสัก แขวงสาละวัน แขวงสะหวันนะเขต แขวงคำม่วน แขวงเวียงจันทน์ แขวงหลวงพระบาง แขวงพวน (เชียงขวาง) แขวงหัวพัน แขวงหัวของ และเขตทหาร ผังสาลี ในแขวงต่าง ๆ จะมีชาวฝรั่งเศสเป็นหัวหน้า เรียกว่า กอมมิแซ (Commissaries de Government) ยกเว้นแขวงหลวงพระบางมีผู้บังคับบัญชาแดน (Commandant de Territories) และเขตผังสาลีมีเรซิดัง (Resident de France) หรือหัวหน้าแขวงและจะมีชาวลาวคนหนึ่งเป็นเจ้าแขวง

การปกครองลาวในช่วงนี้แบ่งเป็น 2 เขตการปกครอง คือ ภาคเหนือ อาณาจักรหลวงพระบางเป็นศูนย์กลางปกครอง โดยเจ้าอนุคำ (ค.ศ. 1811-1887, ครองราชย์ปี ค.ศ. 1872) พระเจ้าสีกรินทร์ (ค.ศ. 1841-1704, ครองราชย์ปี ค.ศ. 1887) เจ้าศรีสว่างวงศ์ (ค.ศ. 1885-1959 ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1904) ต่อมามีการรวมชาติลาวในปี ค.ศ. 1946 ลาวจึงมีเจ้าชีวิตองค์เดียวของคนทั้งชาติและ เจ้าชีวิตองค์สุดท้าย คือเจ้าศรีสว่างวัฒนา (ค.ศ. 1907-1984 ครองราชย์ ปี ค.ศ. 1959) และ ปี ค.ศ. 1975 ระบบกษัตริย์ลาวได้ถูกยกเลิก (ดาร์รตัน เมตตาริกานนท์. 2548 : 25) เขตการปกครองตั้งแต่ต้นครหลวงเวียงจันทน์ลงไปถึงจำปาสักฝรั่งเศสปกครองโดยตรง เจ้าเพ็ดชะราชย์ ฝายรัฐบาลลาวอิสระได้ประกาศเป็นเอกราชจากฝรั่งเศสในวันที่ 12 ตุลาคม ค.ศ. 1945 และได้รวมอาณาจักรเป็นพระราชอาณาจักรลาว ฝายรัฐบาลราชอาณาจักรได้ถือเอาวันที่ 19 กรกฎาคม ค.ศ. 1949 เป็นวันชาติลาว ซึ่งเป็นวันเซ็นสัญญาที่กรุงปารีสเพื่อเป็นประเทศเอกราช มีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่นครหลวงเวียงจันทน์ เมืองหลวง พระบาง เป็นที่ประทับของกษัตริย์ จนถึงปี ค.ศ. 1975

หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง ใน ปี ค.ศ. 1975 คณะรัฐบาลลาวโดยการนำของ นายไกสอน พรมวิหาน นายกรัฐมนตรีและเลขาธิการใหญ่พรรค เจ้าสุพานวง ประธานประเทศ และเจ้าสุวรรณภูมา ที่ปรึกษาของรัฐบาล ได้จัดระเบียบการปกครองและใช้วิธีการบริหารประเทศเป็นแบบสังคมนิยม พยายามจะเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจของประเทศให้เป็นแบบทุนนิยมโดยการยึดกิจการอุตสาหกรรมและบริการเป็นของรัฐ จัดตั้งระบบสหกรณ์เกษตรแบบระบบนารวม ในปี

ค.ศ. 1986 เปลี่ยนนโยบายเศรษฐกิจตามนายออร์บาชอฟผู้นำโซเวียต คือ “เปเรสตรอยก้า” และ “กลาสนีอัส” ได้ใช้นโยบายกลไกเศรษฐกิจใหม่และแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี (ค.ศ. 1986-1990) แผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 2 เน้นการพัฒนาการเกษตร อุตสาหกรรม พลังงาน การค้าตามแนวชายแดน และการลงทุนสนับสนุนจากต่างประเทศ แผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 3 (ค.ศ. 1991-1995) และ แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 4 (ค.ศ. 1996-2000) มีแผนพัฒนาให้ ส.ป.ป.ลาว เป็นศูนย์กลางการคมนาคมและการค้าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น เส้นทางรถไฟจากเมืองคุนหมิงถึงประเทศสิงคโปร์โดยผ่านประเทศลาว การร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ โดยระบบทุนนิยม การแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติแร่ธาตุและการสร้างเขื่อนเพื่อใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า (สุรัช สิริไกร. 2542 : 19)

ในด้านการเมืองการปกครอง พรรคประชาชนปฏิวัติลาวผูกขาดอำนาจการเมืองและการปกครอง มีการปฏิรูปการเมืองโดยจัดให้มีการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ โดยผู้สมัครอิสระที่ผ่านการกลั่นกรองของรัฐบาลจึงจะมีสิทธิ์ลงสมัครแข่งขันได้ แต่ไม่อาจจะตั้งพรรคการเมืองอื่นใดเพื่อมาแข่งขันกับพรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้ ดังนั้นผู้นำพรรคประชาชนปฏิวัติลาวจึงเป็นผู้มีอำนาจในการควบคุมดูแลนโยบายการปฏิรูปเศรษฐกิจ ซึ่งมุ่งสู่ระบบทุนนิยมและกลไกการตลาดอย่างมาก ในทศวรรษที่ 1990 เกิดการล่มสลายทางเศรษฐกิจในสหภาพโซเวียตและยุโรปตะวันออก จึงได้ปฏิรูประบบเศรษฐกิจใหม่แต่ยังยึดถืออุดมการณ์สังคมนิยม

ในด้านความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ส.ป.ป.ลาว และเวียดนามมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมายาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่ต้องต่อสู้เพื่อเอกราชและการสร้างชาติ ได้ร่วมมือกันต่อสู้กับมหาอำนาจฝรั่งเศสและอเมริกาจนได้รับชัยชนะในปี ค.ศ. 1975 หลังจากนั้นได้ร่วมมือกันค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์สังคม ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงของคณะศึกษาศูนย์กลางพรรคแรงงานเวียดนามในอดีต ปัจจุบันคณะกรรมการวิทยาศาสตร์สังคมของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามหรือศูนย์วิทยาศาสตร์สังคมและมานุษยวิทยาแห่งชาติได้ร่วมกับคณะวัฒนธรรมลาวศูนย์กลางเรียบเรียงต้นฉบับประวัติศาสตร์ลาวตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสมัยใหม่รวมทั้งภูมิศาสตร์และวรรณคดีลาวโดยได้ดำเนินการตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1983 -1985 ปรับปรุงในปี ค.ศ.1989 และจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาลาว 3 เล่ม คือ ประวัติศาสตร์ลาว เล่ม 1 วรรณคดีลาว และภูมิศาสตร์ลาว

องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ส.ป.ป.ลาว : The Lao People's Democratic Republic) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่สามารถพัฒนาตนเองไปได้อย่างรวดเร็วประเทศหนึ่งในโลก โดยพยายามให้ประชาชนเป็นคนทันสมัยและสามารถพึ่งตนเองในทางเศรษฐกิจ ในฐานะประเทศขนาดเล็กประเทศหนึ่งต้องเผชิญกับเหตุยุ่งยากทางการเมืองมาเป็นเวลานาน และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในหลายด้านโดยได้พยายามแสวงหาทางออกในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจอยู่ตลอดเวลา ในปัจจุบัน ส.ป.ป.ลาว กำลังย่างเข้าไปสู่ระยะที่มั่นคง โดยเน้นหนักในการวางแผนระยะยาว สิ่งแรกที่จะต้องเผชิญก็คือ การขยายการศึกษาเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ และพัฒนาตนเองควบคู่กันไปท่ามกลางความขาดแคลนทรัพยากร และสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ต่าง ๆ รัฐบาล

ได้ดำเนินการขยายการให้บริการทางการศึกษา ซึ่งมีช่องว่างอยู่ในระบบอย่างมากที่ต้องการเชื่อมโยงซึ่งกันและกันปัญหาทั้งปริมาณและคุณภาพการศึกษาจะต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ เนื่องจากได้สูญเสียผู้ได้รับการศึกษาดีในระหว่างเกิดปัญหายุ้งยากทางการเมืองการสูญเสียครูและนักการศึกษา ทำให้กำลังคนที่มีทักษะลดน้อยถอยลงในทุกด้าน และทุกระดับการศึกษาในความพยายามแก้ปัญหาความไม่สมดุลต่าง ๆ ส.ป.ป.ลาว ได้พยายามแสวงหาความช่วยเหลือจากภายนอกประเทศเป็นอันมาก

1. สภาพแวดล้อมทางการศึกษา

1.1 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในปัจจุบัน ได้สถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2518 หลังจากที่อยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส ประมาณครึ่งศตวรรษ และการต่อสู้เพื่อควมมีเอกราชประมาณ 30 ปีเป็น ประเทศที่ไม่มีอาณาเขตติดต่อกับทะเล (Landlocked Country) และเป็นประเทศที่อยู่ในกลุ่ม ประเทศที่ยากจนที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง มีปัญหายุ้งยากในลักษณะของพื้นที่และประชากร ซึ่งประกอบด้วยชนกลุ่มน้อยมากมาย การให้บริการพื้นฐานต่าง ๆ ยังไม่พอเพียงกับความต้องการ แหล่งรายได้มีอย่างจำกัด และยิ่งไปกว่านั้นคือการขาดแคลนผู้ได้รับการศึกษาสูง (educated people) สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น เป็นอุปสรรคในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในระดับค่อนข้างต่ำ

1.2 หลังจากปี พ.ศ. 2518 การขยายตัวทางการศึกษาเกิดขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย อย่างไรก็ตาม คุณภาพ ประสิทธิภาพ และความเสมอภาคทางการศึกษา ยังไม่ได้รับการปรับปรุงเท่าที่ควร การศึกษาสามัญในทุกระดับหลักสูตรยังไม่ สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดแคลนอาคารเรียนแบบเรียน และเครื่องเขียนยังไม่พอเพียงหรือจัดซื้อหาไม่ได้ ระบบการฝึกหัดครูมีมากมายหลายรูปแบบทั้งในด้านระบบการเรียน หลักสูตรและวัสดุการเรียนการสอนทั้งนี้การฝึกหัดครูเป็นเรื่องของท้องถิ่น ไม่ได้จัดขึ้นเป็น แบบเดียวกันทั่วทั้งประเทศ (ขณะนี้ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว) อาจารย์ในโรงเรียนฝึกหัดครูยังมีคุณภาพไม่พอเพียง สิ่งบริการพื้นฐานและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังขาดแคลนมาก การอุดมศึกษา ยังไม่สามารถผลิตกำลังคนระดับสูงได้ ตามความต้องการของประเทศการศึกษา นอกกระบบ ซึ่งเน้นการยกระดับการอ่านออกเขียนได้ ยังขาดการประสานงานระหว่างการศึกษา ระดับต่าง ๆ มีครูที่ได้รับการฝึกอบรมมาน้อย และช่างเทคนิคยังมีประสิทธิภาพต่ำและไม่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ การขยายตัวอยู่ในระดับสูง แต่อยู่ในระดับต่าง ๆ กันในระหว่างสถาบัน และให้ความสนใจในเรื่องคุณภาพน้อยหลักสูตรไม่เหมาะสม วัสดุการเรียนการสอนไม่พอเพียง เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ขาดคุณภาพประสิทธิภาพภายในต่ำ อาจารย์ที่สอนไม่ได้รับการพัฒนาซึ่งมีผลต่อคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิภาพของผลผลิต

1.3 ในปี พ.ศ. 2533 รัฐบาลได้ประกาศนโยบายทางการศึกษา เตรียมแผนและโครงการเพื่อลงทุนการศึกษา และแสวงหาความช่วยเหลือด้านเงินทุนจากองค์กรต่าง ๆ เพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงการศึกษาในทุกด้าน

2. พัฒนาการทางการศึกษา

2.1 ก่อนที่ ส.ป.ป.ลาว จะเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสในปี พ.ศ. 2436 ยังไม่มีโรงเรียน การศึกษาเกิดขึ้นที่ครอบครัวที่วัดพุทธศาสนา และการศึกษาในราชสำนักซึ่งส่วนใหญ่ใช้วัดเป็น โรงเรียน มีพระสงฆ์เป็นครูสอนนอกเหนือจากการสืบทอดพุทธศาสนา วัดตามหมู่บ้านต่าง ๆ จึง เป็น แหล่งเผยแพร่ศาสนาและให้การศึกษาแก่ประชาชน ทั้งการอ่าน การเขียน เลขคณิต การปั้น แกะสลัก และแพทย์

แผนโบราณ ส่วนในชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ ที่ไม่นับถือพุทธศาสนาจะไม่มีการเรียนแบบปกติ (formal education) แต่อย่างใด

2.2 หลังจาก ส.ป.ป.ลาว เป็นอาณานิคมฝรั่งเศสยังคงปล่อยให้มีการศึกษาเล่าเรียนที่วัดและวังตามปกติ แต่ค่อยปรับเปลี่ยนเข้าสู่ระบบใหม่ในปี พ.ศ. 2450 ฝรั่งเศสได้ตั้งโรงเรียนเพื่อเรียนภาษาฝรั่งเศสขึ้นหลายแห่งในเขตตัวเมือง โดยจัดสอนระดับประถมศึกษาเป็น 6 ปี (ป.1-6) ต่อเมื่อลาวเปลี่ยนเป็นประเทศในเครือจักรภพฝรั่งเศสในปี พ.ศ. 2488-2489 ปรากฏว่ามีโรงเรียนประถมศึกษา 174 โรง ครู 803 คน และนักเรียน 14,712 คน ซึ่งประมาณ 2 % ของจำนวนประชากร ทั้งหมด และมีการจัดการฝึกครูให้แก่ชาวลาวในปี พ.ศ. 2466 และมีการจัดการศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 ตั้งแต่ ส.ป.ป.ลาว ได้สถาปนาขึ้นในปี พ.ศ.2518 การศึกษาได้ขยายเพิ่มอย่างรวดเร็วในปี พ.ศ. 2514-2515 มีนักเรียนระดับประถมศึกษา 236,679 คน ครู 5,770 คน ใน 433 โรงเรียน นอกจากนั้นยังมีโรงเรียนเอกชน 76 โรง นักเรียนมากกว่า 30,000 คน ระบบการประถมศึกษา มี 2 ระยะ คือ โรงเรียนไม่สมบูรณ์ (โรงเรียนมูล) เปิดสอน ป. 1-3 และโรงเรียนสมบูรณ์ที่เปิดสอน ป.1-6 หรือ ป.4-6 (semi-groups scholars) ในโรงเรียนไม่สมบูรณ์จะมีห้องเรียนเดียว นักเรียน ป.1-3 จะเรียนอยู่ในห้องเดียวกัน (เรียกว่า สอนห้องควบ) ในชั้น ป.1-3 จะสอนเป็นภาษาลาวส่วน ป.4-6 จะสอนเป็นภาษาฝรั่งเศส พระและชาวบ้านที่ได้รับการฝึกอบรมเป็นครูจะสอนในโรงเรียนชนบทห่างไกล เพื่อยกระดับการศึกษาในชนบท การสูญเสียเปล่ามีสูงมาก ประมาณ 77.5 % ของนักเรียนชั้น ป.1-6 ทั้งนี้เนื่องจาก

2.3.1 มีโรงเรียนสมบูรณ์ไม่พอเพียง

2.3.2 มีนักเรียนในห้องเรียนแน่นมาก (over crowded)

2.3.3 การสอนของครูมีคุณภาพต่ำ

2.3.4 นักเรียนต้องช่วยงานที่บ้าน เป็นต้น

ในการลดความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาและปรับปรุงประสิทธิภาพ จำ เป็นต้องพัฒนาคุณภาพของครู ดังนั้นจึงมีการจัดการฝึกอบรมครูประจำ การเพื่อยกระดับการสอน โดยความช่วยเหลือจากประเทศตะวันตก USAID และColombo Plan

2.4 นอกจากจัดตั้งสถาบันเพื่อฝึกด้านเทคนิค และอาชีวศึกษาแล้วยังจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาอีก 14 โรง และมีการจัดตั้งกรมเทคนิคและอาชีวศึกษาในกระทรวงศึกษาและกีฬา และมีการเปิดสอนอาชีวศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 แห่ง นอกจากนั้นยังจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคขึ้น โดยความช่วยเหลือจากต่างประเทศอีก 1 แห่ง และในปี พ.ศ. 2505 มีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมครูด้านเทคนิค โดยความร่วมมือช่วยเหลือจาก UN Special Fund ครูด้านเทคนิค 69 คน ได้รับการฝึกอบรมในสาขาวิชาต่าง ๆ อย่างไม่รู้ขีดการพัฒนาด้านอาชีวศึกษายังไม่สอดคล้องกับความเป็นด้านกำลังคนของประเทศนัก ปัญหาส่วนใหญ่ คือการขาดแคลนบุคลากรในการสอนที่มีคุณภาพพอขาดเงินทุนในการดำ เนินการ และขาดอุปกรณ์/เครื่องมือที่จำเป็นต่าง ๆ

2.5 การอุดมศึกษาได้รับความสนใจในระดับต้น ๆ เริ่มด้วยการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ และสถาบันกฎหมายและการบริหาร สถาบันการฝึกหัดครูได้เพิ่มจาก 3 เป็น 9 แห่ง และมีนักเรียนฝึกหัดครูมากกว่า 3,300 คน มหาวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ที่ตงโคก (The Institute Universitaire of Pedagogy: UP) ได้รับการสถาปนาขึ้นเพื่อผลิตครูสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.6 การปฏิรูปการศึกษาในปี พ.ศ. 2505 ทำให้เห็น ก) การบูรณาการของการศึกษาในระบบโรงเรียนตามความสนใจ ความต่อเนื่องในการแสวงหาความรู้ และความเชื่อมโยงกันระหว่างการศึกษาแต่ละชั้น ข) การปรับการศึกษาให้เข้ากับความจริง เป็นทางเศรษฐกิจโดยผ่าน

2.6.1 การฝึกอบรมครูเพื่อเพิ่มสมรรถภาพในการสอนที่นำไปสู่การปรับปรุงมาตรฐานความเป็นอยู่และการผลิต

2.6.2 การฝึกปฏิบัติที่เป็นประโยชน์

2.6.3 การให้ความสนใจในการพัฒนาทักษะและเจตคติมากกว่าการเน้นความรู้ในทฤษฎีต่าง ๆ

2.6.4 การสร้างความยืดหยุ่นในการจัดการศึกษา การปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรและการเข้าเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการด้านกำลังพล

2.6.5 การเสริมสร้างวัฒนธรรมด้านพุทธศาสนา ขยายการสอนด้านพุทธศาสนา และการปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อคงไว้ซึ่งความสมดุลทางสังคมอย่างใดก็ได้ การดำเนินไม่ประสบความสำเร็จนัก เพราะโครงการเกี่ยวกับการฝึกอบรมยังไม่เชื่อมโยงกับชีวิตจริง และไม่สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจที่ตั้งใจไว้ สถานการณ์ทางการเมืองยังไม่อำนวย และความสามารถในการสอนของครูยังอยู่ในระดับต่ำไม่สามารถสอนได้สอดคล้องกับโครงสร้างและหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นใหม่

2.7 หลังจากสถาปนาเป็น ส.ป.ป.ลาวในปี พ.ศ.2518 การศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญในลำดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประถมศึกษา เทคนิคศึกษา และการรู้หนังสือของประชากรที่มีอายุ 14-15 ปี การศึกษาจะเน้นการสร้างชาติลาวและเผยแพร่ให้กระจายไปสู่มวลชน ระบบการศึกษาประกอบด้วยการศึกษาก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา และการอุดมศึกษาสาขาวิชาต่าง ๆ

2.8 การศึกษาก่อนประถมศึกษาเกิดขึ้นครั้งแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 โดยการตั้งโรงเรียนเด็ก (Creche) และโรงเรียนอนุบาล ซึ่งตั้งอยู่ใกล้สถาบัน สหกรณ์ โรงเรียน โรงพยาบาล โรงงาน สถานที่ตั้งโครงการขนาดใหญ่ ฟาร์มเกษตร และป่าไม้ ซึ่งสตรีจำนวนมากทำงานอยู่

เป้าหมายก็คือ การดูแลเด็กที่แม่ต้องทำงาน และกระตุ้นการพัฒนาทางสติปัญญา และสร้างเด็กเพื่อความเข้าใจสิ่งแวดล้อม เจตคติและมารยาทในสังคม เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2524-2528) ประสบความสำเร็จในการจัดการศึกษาในระดับนี้ประมาณครึ่งหนึ่งของเป้าหมายที่กำหนดไว้ เด็กประมาณ 3 % ของกลุ่มอายุ 2 เดือน ถึง 5 ปี ได้เข้าอยู่ในโรงเรียนเด็กและโรงเรียนอนุบาล

2.9 รัฐบาลได้เน้นการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นพิเศษ โดยคาดหมายว่าจะจัดการประถมศึกษาให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน โดยการกำหนดให้การประถมศึกษา (ป.1-5) เป็นการศึกษาภาคบังคับ ภายใน 15 ปีที่ผ่านมา จำนวนนักเรียนในระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว โดยเพิ่มขึ้นประมาณปีละ 4 % ซึ่งสูงกว่าอัตราเพิ่มของประชากร (ประมาณ 2.9 %) ยุทธศาสตร์นี้ก่อให้เกิดปัญหาตามมาหลายประการ เช่น นักเรียนเข้าเรียนเพิ่มขึ้น 103 % ในปี พ.ศ. 2530-2531 อัตราการเข้าชั้นสูงมีโรงเรียนประถมไม่สมบูรณ์ (in-complete schools) ที่เปิดสอน ป. 1-3 เกิดขึ้นจำนวนมาก ในขณะที่เด็กที่คาดว่าจะให้นักเรียนจบชั้น ป.5 ภายใน 5 ปี ก็กลับกลายเป็น 7-8 ปี มากกว่า 50 % ของนักเรียนทั้งหมดซึ่งก่อให้เกิดการเรียนซ้ำชั้นมากมาย นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านคุณภาพการสอน

วัสดุการศึกษา และการใช้ภาษาลาวสอนชนเผ่าต่าง ๆ ทั้ง 60 กว่าเผ่า ก็นับว่าเป็นปัญหามาก คือ อัตราการเข้าเรียนจะต่ำมากแหล่งข้อมูล ADB: Education Development in Asia and the Pacific Series, Volume 1: Lao Peoples's Democratic Republic, 1993

2.10 ในระยะประมาณ 15 ปี หลังการเปลี่ยนระบอบการปกครอง มีการปรับปรุงคุณภาพ เกี่ยวกับการฝึกหัดครูเป็นอย่างมาก องค์การ UNICEF ได้ให้ความช่วยเหลือในการปรับปรุงคุณภาพการผลิตครูประถมศึกษายังไงก็ดีทั้งโรงเรียนประถมศึกษาและสถาบันการผลิต ครูมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับปรุงเครื่องอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่าง ๆ การจัดหาวัสดุการสอน และสิ่งจำเป็นสำหรับโรงเรียนอื่น ๆ แม้จะน้อยกว่าการศึกษาระดับประถมศึกษา การเติบโตในด้านการมัธยมศึกษาตอนต้นก็เป็นไปอย่างรวดเร็ว จะเห็นได้จากการตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่มากมาย ในปี พ.ศ. 2516 ทั่วทั้งประเทศมีโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเพียง 72 แห่ง แต่ในระหว่างปี พ.ศ. 2519-2531 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเพิ่มขึ้นเป็น 9 เท่าและมีนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่า โดยมีนักเรียนที่มีอายุ 11-13 ปี เข้าเรียนเพิ่ม 30 % ในปี 2531 อย่างไรก็ตามก็มีความแตกต่างระหว่างแขวง (จังหวัด) ต่อแขวงมากพอสมควร

2.11 หลังปี พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา การมัธยมศึกษาตอนปลายมีการขยายตัวสูงสุด คือ จาก 11 โรงเรียน และนักเรียน 2,517 คน เป็น 107 โรงเรียน และมีนักเรียนถึง 31,891 คน (โปรดดูตารางที่ 2) แต่การขาดแคลนครูที่ได้มาตรฐาน ขาดแบบเรียน และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษาระดับนี้ เนื่องจากประชากรอยู่อย่างกระจัดกระจาย และการคมนาคมล่าช้า และไม่พอเพียง การมัธยมศึกษา จึงไปไม่ถึงประชากรส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกลุ่มชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ

2.12 การขยายตัวอย่างรวดเร็วในด้านสามัญศึกษาหลังปี พ.ศ. 2518 ก่อให้เกิดความต้องการครูเพิ่มมาก การขยายเปิดการฝึกหัดครู จึงเป็นไปอย่างรวดเร็วอย่างไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งประเทศ ระยะเวลาในหลักสูตรแตกต่างกัน และรับนักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น มี 6 หลักสูตร สำหรับครูก่อนประถมศึกษา 4 หลักสูตรสำหรับประถมศึกษา 4 หลักสูตรสำหรับครูมัธยมต้น และ 1 หลักสูตรสำหรับครูมัธยมศึกษาตอนปลาย ระหว่างปี พ.ศ. 2518-2531 มีวิทยาลัยครูจาก 15 แห่ง เป็น 50 แห่ง สำหรับผลิตครูก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา หรือประมาณ 233 % จาก 7 แห่ง เป็น 21 แห่ง สำหรับผลิตครูมัธยมศึกษาตอนต้น หรือประมาณ 200 % และจาก 2 แห่ง เป็น 3 แห่ง สำหรับผลิตครูมัธยมศึกษาตอนปลายหรือ 50 % โดยมีนักเรียนฝึกหัดครูเพิ่มขึ้นเป็น 11,165 คน หรือประมาณ 904 %

2.13 ในปี พ.ศ. 2518-2519 มีนักเรียนอาชีวศึกษาและช่างเทคนิคตามแนวหลักสูตรเก่า จำนวน 1,038 คน และ 755 คน ตามลำดับ หลังจากนั้น 13 ปี การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาก็ขยายตัวพอสมควร กล่าวคือ มีนักเรียนอาชีวศึกษาเป็น 2,472 คน (หรือ 140%) และมีนักเรียนช่างเทคนิค 5,265 คน (หรือ 600 %) นอกจากนั้น ก็ตั้งสถาบันสรรพวิชา 2 แห่ง เปิดสอนสาขาวิชาวิศวกรรมโยธา วิศวกรรมเครื่องกล และวิศวกรรมไฟฟ้า ซึ่งเป็นหลักสูตรปริญญาตรี 5 ปี โดยได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสวีเดนและเงินกู้จาก IDA เพื่อพัฒนาอาจารย์และหลักสูตรต่าง ๆ นอกจากนั้น ยังมีการจัดตั้งวิทยาลัยการป่าไม้และวิทยาลัยเกษตรกรรมด้วย

2.14 หลังปี พ.ศ. 2518 มีการขยายตัวด้านอุดมศึกษาบ้าง แต่เป็นไปอย่างมีขีดจำกัด เช่น จัดตั้งสถาบันมหาวิทยาลัยสร้างครู (IUP) ที่ดงโคก เพื่อผลิตครูระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และใน ปี พ.ศ. 2527 ได้ขยายวิทยาเขตไปอยู่ที่สุวรรณเขต และหลวงพระบาง ทำให้มีนักศึกษาเพิ่มขึ้น 309 คน ในปี พ.ศ. 2518 เป็น 3,105 คน ในปี พ.ศ. 2531 หรือเพิ่มประมาณ 905 % อย่างไรก็ตาม วิทยาเขตทั้งสองแห่งก็ถูกยุบเลิกไปในปี พ.ศ. 2532 ทำให้จำนวนนักศึกษาลดลงอย่างมาก เพราะความต้องการครูระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่ำกว่าที่ผลิตได้ สถาบันอุดมศึกษาแห่งที่สาม คือ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์เพื่อผลิตนายแพทย์ เภสัชกร และทันตแพทย์

อย่างไรก็ดี ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมาได้มีการปฏิรูปมหาวิทยาลัยครั้งใหญ่ โดยการรวมเอามหาวิทยาลัย และวิทยาลัยเฉพาะทางประมาณ 16 แห่ง มาสถาปนาเป็น “มหาวิทยาลัยแห่งชาติ” เพียงมหาวิทยาลัยเดียวโดยได้รับความร่วมมือช่วยเหลือหลักจากธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) การดำเนินการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติมาจนถึงปัจจุบัน (พฤศจิกายน 2541) มีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก

3. โครงสร้างของระบบการศึกษา และระบบบริหารการศึกษา

3.1 ระบบการศึกษา

โครงสร้างของระบบการศึกษา มี 4 ระดับ คือ

3.1.1 ระดับก่อนประถมศึกษา เป็นการศึกษาระดับอนุบาลศึกษา 1-2 ปี และอาจมีสถานเลี้ยงเด็กอ่อน (Creche) ก่อนอนุบาลศึกษาก็ได้

3.1.2 ระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษามาคบังคับ และมี 5 ชั้น คือ ประถมปีที่ 1-5

3.1.3 ระดับมัธยมศึกษา แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

3.1.3.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มี 3 ชั้น คือ มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และเปิดระดับอาชีวศึกษา ชั้นต้น 3 ปี

3.1.3.2 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 3 ชั้น และเปิดระดับอาชีวศึกษา ชั้นต้น 1 ปี ระดับอาชีวศึกษาชั้นกลาง 3 ปี การฝึกหัดครูสำหรับสอนชั้นประถมศึกษา 3 ปี

3.1.4 ระดับหลังมัธยมศึกษา มีเปิดสอนหลายหลักสูตร ประกอบด้วย

3.1.4.1 ระบบการฝึกหัดครู 11+1 ผลิตครูประถมศึกษา

3.1.4.2 ระบบการฝึกหัดครู 11+3 ผลิตครูมัธยมศึกษาตอนต้น

3.1.4.3 ระบบการฝึกหัดครู 11+4 ผลิตครูสอนมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.1.4.4 ระบบอาชีวศึกษาชั้นกลาง 11+2 และอาชีวศึกษาชั้นสูง 11+3

3.1.4.5 ระบบอุดมศึกษา ปริญญาตรีระบบ 11+5 และ 11+6 สำหรับ

สาขาวิชาแพทยศาสตร์ (วิทยาศาสตร์สุขภาพ)

ดังนั้น คำว่า สามัญศึกษาจะมี 11 ปี คือ ระบบ 5+3 (8 ปี) 8+3 (11 ปี) คือ ถ้าจบ 5 ปี เป็นการจบ ระดับประถมศึกษา จบ 8 ปี เป็นการจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจบ 11 ปี เป็นการจบมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.2 ระบบบริหารการศึกษา

ระบบบริหารการศึกษาเป็นระบบแนวตั้ง (Vertical) โดยมี การบริหารส่วนกลาง โดยกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย และมีอำนาจในการตัดสินใจมากขึ้น

(Centralized) และการบริหารการศึกษาส่วนท้องถิ่น ซึ่งมี 2 ระดับ คือ ระดับแขวง (จังหวัด) เรียกแผนกศึกษาประจำ แขวง และระดับเมือง (อำเภอ) เรียกห้องการศึกษาประจำเมือง (วีระ รุญเจริญ. 2542 : 29-31)

องค์ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

1. หลักการสอนดนตรีในประเทศไทย

สำหรับในประเทศไทยมีผู้เสนอแนะหลักการและเทคนิควิธีสอนในลักษณะทั่ว ๆ ไปไว้เช่นเดียวกัน ได้แก่

1.1 หลักการสอนของหม่อมดุษฎี บริพัตร

1.1.1 หลักการ

หลักการประการสำคัญ คือ การบูรณาการของทักษะดนตรี และการเคลื่อนไหว ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับแนวคิดทางดนตรีโดยใช้พื้นฐานทางการเคลื่อนไหวและทักษะดนตรีเป็นสื่อ การมีส่วนร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้เป็นหลักสำคัญในการสอน ผู้เรียนจะคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ สนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

1.1.2 วิธีการ

1.1.2.1 ทักษะพื้นฐานเบื้องต้น การเรียนรู้ดนตรีเริ่มต้นด้วยการสำรวจความสามารถของตนเองในทักษะต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหว การร้อง การเปล่งเสียง ตามพัฒนาการทางด้านร่างกาย ความถูกต้องในเรื่องจังหวะ ผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะในด้านการร้อง การฟังและการเคลื่อนไหว

1.1.2.2 ทักษะพื้นฐานขั้นกลาง ในระดับนี้ผู้เรียนเริ่มควบคุมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว หรือความสามารถต่าง ๆ ที่ร่างกายตนนั้นทำได้ ผู้สอนเริ่มแนะนำให้ผู้เรียนแสดงทักษะด้านต่าง ๆ มากขึ้น เช่น การเคลื่อนไหว การร้อง หรือมุ่งไปสู่ความถูกต้อง กล่าวได้ว่าคุณภาพของการปฏิบัติทักษะต่าง ๆ เริ่มได้รับการเน้น

1.1.2.3 ทักษะในระดับสูง ในระดับนี้ ผู้เรียนจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับดนตรี โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวรรณคดีดนตรี การรับรู้ด้านดนตรีพัฒนาโดยใช้ความสามารถทางดนตรีที่แต่ละคนมีอยู่ จะได้รับการเน้นวรรณคดีดนตรีเป็นสิ่งที่เน้นในการเรียนการสอน กล่าวได้ว่า หลักการนี้มุ่งพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านดนตรีของผู้เรียนตามความถนัดของแต่ละบุคคล โดยเน้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดของตนเองเป็นหลัก มุ่งเน้นให้สร้างสรรค์ มิใช่เป็นการเลียนแบบเพียงอย่างเดียว

1.2 หลักการสอนของอรรณพ บรรจงศิลป์

1.2.1 หลักการ

จุดมุ่งหมายของการสอนดนตรี คือ การพัฒนาการรับรู้ด้านดนตรี และความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างหรือองค์ประกอบดนตรี เพื่อนำไปสู่ความซาบซึ้งในดนตรีและความสามารถในการประยุกต์ หลักการนี้เน้นทักษะดนตรี ได้แก่ การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และการอ่าน โครงสร้างหรือองค์ประกอบดนตรี ได้แก่ จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน รูปแบบ อารมณ์เพลงและลีลา โดยใช้กิจกรรมดนตรีเป็นสื่อ

1.2.2 วิธีการ

การสอนแบบวิธีการแก้ปัญหา คือ หลักในการเรียนรู้ดนตรี ผู้สอนจะเสนอแนะปัญหาให้กับผู้เรียนเพื่อให้ช่วยกันคิดแก้ไขปัญหา หลังจากนั้นผู้เรียนจะหาวิธีวิธีการแก้ปัญหาให้กับเพื่อน ๆ และผู้สอนดู เช่น ผู้สอนจะเล่นหรือเปิดเพลงสั้น ๆ ให้ผู้เรียนฟัง และเริ่มนำอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนคิดว่าจะตอบสนองต่อเพลงให้ได้ฟังไปนั้นอย่างไรบ้าง การอภิปรายจะครอบคลุมไปถึงสาระดนตรีในแง่มุมต่าง ๆ หลังจากที่มีผู้เรียนเห็นพ้องต้องกันว่าจะตอบสนองต่อดนตรีได้อย่างไรแล้ว ผู้เรียนจะแสดงให้เพื่อน ๆ และผู้สอนดูซึ่งอาจจะเป็นการเคลื่อนไหว การเต้นรำ การร้อง หรือกิจกรรมใด ๆ ที่ผู้เรียนเห็นว่าเหมาะสม ท้ายที่สุดข้อสรุปจากการปฏิบัติกิจกรรมจะได้รับการนำเสนอเพื่อให้ทุกคนเกิดความเข้าใจวรรณคดีดนตรีที่นำมาใช้เป็นพื้นฐาน คือ ดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีประเภทศิลปะ หรือ คลาสสิก

1.3 หลักการสอนของวิลลศรี อูปรมัย

1.3.1 หลักการ

หลักการเรียนการสอนดนตรียึดหลักเดียวกับการเรียนรู้อาเซียน กล่าวคือ การพัฒนาการด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาดนตรีในลักษณะเดียวกับที่ตนเรียนรู้ภาษาของตนเอง การฟัง การรับรู้และคิด และการเขียน (การสร้างสรรค์)

1.3.2 วิธีการ

กระบวนการในการเรียนดนตรี เริ่มต้นด้วยการฟังดนตรีเป็นพื้นฐานสำคัญ หลักจากการฟัง ผู้เรียนตอบสนองต่อดนตรีโดยการร้อง การแสดงหรือการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นสื่อในการแสดงออกของตน ในขั้นที่สามเมื่อผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเสียงดนตรีแล้ว สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางดนตรีเริ่มเข้ามามีบทบาท กล่าวคือผู้เรียนเริ่มการอ่านภาษาดนตรี ในขั้นสุดท้ายคือขั้นของการเขียนภาษาดนตรี และสร้างสรรค์ดนตรี

1.4 หลักการสอนดนตรี ของอาจารย์มหาวิทยาลัยสวนสุนันทา

หนังสือ ดนตรีในระบบการเรียนการสอน สรุปได้ดังนี้

1.4.1 หลักการ

หลักการ การสอนวิธีนี้ยึดหลักเดียวกับการเรียนรู้อาเซียน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะการฟังและการอ่านเป็นทักษะที่ต้องนำมาใช้ในการเรียนดนตรีโดยตรง เพราะการเรียนดนตรีต้องใช้ “การฟังและการอ่านโน้ต” ส่วนการพูดและการเขียนในความหมายทางดนตรีก็หมายถึง การร้องและการสร้างสรรค์ทางดนตรี ซึ่งจะเห็นว่าวิธีนี้ครอบคลุมทักษะต่าง ๆ ทางดนตรีครบถ้วน

1.4.2 วิธีการ

กระบวนการในการเรียนดนตรี เริ่มต้นด้วยการฟังดนตรีเป็นพื้นฐานสำคัญ (การฟัง) ขั้นที่สองผู้เรียนจะตอบสนองต่อดนตรีโดยการร้อง การแสดงหรือการเคลื่อนไหว (การพูด) ขั้นที่สาม เมื่อผู้เรียนมีพื้นฐานแล้วสัญลักษณ์ทางดนตรีจะเข้ามามีบทบาท นั่นคือ ผู้เรียนจะเริ่มการอ่านภาษาดนตรี (การอ่าน) ขั้นสุดท้าย จะเป็นการเขียนภาษาดนตรี และการสร้างสรรค์ดนตรี (การเขียน)

1.4.1.1 การสอนการฟัง

การฟัง (Listening) การฟังเป็นทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นในการเรียนดนตรีทั้งนี้เนื่องจากการฟังทำให้ผู้เรียนดนตรีเกิดความเข้าใจในดนตรี และเป็นจุดเริ่มต้นให้ผู้เรียนพัฒนาการทางดนตรีด้านอื่น ๆ ต่อไปด้วย นอกจากนี้การฟังจัดเป็นประสบการณ์ที่สำคัญสำหรับผู้เรียนดนตรีทุกระดับ เพราะเมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจในการฟังดนตรีหรือบทเพลงใด ๆ แล้ว ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจ มีอารมณ์ความรู้สึกร่วมไปกับดนตรีซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งทางด้านความคิดและอารมณ์ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนรู้จักใช้เวลาว่างในการฟังดนตรี ซึ่งผลรวมทั้งหมดนี้นำไปสู่ความซาบซึ้งในสุนทรียะทางดนตรี

1.4.1.2 การสอนการร้อง

การร้อง (Singing) เป็นทักษะดนตรีที่มีความสำคัญมาก ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ ประสบการณ์ดนตรีส่วนใหญ่จะใช้การร้องเป็นพื้นฐาน เพื่อที่จะนำไปสู่การเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ทางดนตรี และการร้องเป็นทักษะทางดนตรีที่ช่วยให้เด็กค้นพบและใช้เสียงของตนเองเป็นสื่อหรือเครื่องดนตรีในการแสดงออกทางดนตรี ดังนั้น การร้องจึงควรเป็นประสบการณ์ที่ผู้สอนดนตรีจัดเตรียมขึ้นอย่างมีหลักการและมีจุดมุ่งหมายการสอนที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านการร้องและประสบการณ์ดนตรีอื่น ๆ ควบคู่กันไป ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจสนใจเกี่ยวกับการร้องและทำให้ผู้เรียนรักและซาบซึ้งดนตรีได้ในที่สุด

1.4.1.3 การสอนเคลื่อนไหวและจังหวะ

การเคลื่อนไหวและจังหวะเป็นกระบวนการของการสำรวจความสามารถของตนเองโดยใช้การเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อค้นพบการแก้ปัญหาต่าง ๆ การเคลื่อนไหวและจังหวะ หมายถึง การที่ร่างกายและจิตใจมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อดนตรีและจังหวะ ซึ่งจังหวะนั้นหมายถึง อัตราซ้ำเร็วของการเคลื่อนไหว ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการตบมือ เคาะไม้ เคาะเหล็ก ตีกลอง ฉิ่ง ฉาบ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเคลื่อนไหวและจังหวะ หมายถึง กิจกรรมที่ร่างกายได้เคลื่อนไหวทุกส่วนของร่างกายให้สัมพันธ์กับจังหวะและเสียงเพลงอย่างอิสระ

1.4.1.4 การสอนการคิดสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ (Creative Thinking) เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการสอนดนตรี เพราะเป็นกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้สาระดนตรีไปพร้อมกับพัฒนาความคิด และการสร้างสิ่งที่เป็นของตนเองขึ้นมา การสร้างสรรค์ดนตรีสามารถกระทำได้หลายลักษณะ โดยปกติการสร้างสรรคดีมีมักจะแทรกอยู่ในทักษะดนตรีต่าง ๆ กัน การสร้างสรรค์ทำทางในกิจกรรมการเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์เรื่องราวในบทเพลงที่ฟัง ซึ่งเป็นการตอบสนองด้านดนตรีอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้สอนเข้าใจและทราบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจดนตรีในระดับใด อย่างไรก็ตามการสร้างสรรค์อีกรูปแบบหนึ่งที่จัดเป็นลักษณะเฉพาะมีได้แทรกอยู่ในกิจกรรมหรือทักษะอื่น ๆ ได้แก่ การสร้างสรรค์ในรูปแบบการประพันธ์เพลง การสร้างสรรค์ในลักษณะนี้เป็นทักษะแยกออกมาต่างหาก ไม่ปะปนกับทักษะใด ๆ ทั้งสิ้น

1.4.1.5 การอ่าน (Reading)

ดนตรีจัดเป็นภาษาหนึ่ง ดังนั้น การอ่านภาษาดนตรีได้จึงมีความสำคัญเช่นเดียวกับการเรียนภาษาทั่วไป การอ่านภาษาออกทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเรียนรู้สิ่ง

ต่างได้ไม่รู้จบ เช่นเดียวกับการอ่านภาษาดนตรีได้ ทำให้มีโอกาสเรียนรู้ดนตรีได้ไม่มีที่สิ้นสุดเช่นกัน จุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งในการสอนดนตรีคือ ความสามารถในการอ่านโน้ตดนตรีได้ของผู้เรียน ก่อนที่ผู้เรียนสามารถอ่านโน้ตดนตรีที่เป็นสัญลักษณ์สากล ผู้เรียนควรมีโอกาสได้รับรู้ มีประสบการณ์ ด้านดนตรีในลักษณะแง่มุมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดแนวคิดด้านองค์ประกอบดนตรีรวมทั้งความสัมพันธ์ของ องค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนอ่านโน้ตดนตรีได้อย่างมีความหมาย ประสบการณ์ ด้านการอ่านซึ่งมีความเข้าใจเป็นพื้นฐานนี้ เป็นผลเนื่องมาจากการพัฒนาประสบการณ์เกี่ยวกับการรับรู้ เรื่องเสียงจากการฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว และการสร้างสรรค์ด้านดนตรี ดังนั้น การอ่าน จึงเป็นทักษะที่ทุกคนสามารถเรียนรู้พัฒนาได้ มิใช่เป็นเรื่องเฉพาะสำหรับนักดนตรีหรือนักประพันธ์เพลง เท่านั้น

2. หลักการสอนดนตรีในต่างประเทศ

หลักการสอนดนตรีที่พัฒนาขึ้นมาในต่างประเทศที่ควรกล่าวถึง คือ วิธีการสอนดนตรี ของดาลโครซ (Dalcroze) ออร์ฟ (Orff) โคดาย (Kadaly) และคอมพรีเฮนซีฟ มิวซิเชียนชิพ (Comprehensive Musicianship)

2.1 หลักการสอนของดาลโครซ

Emile Jaques-Dalcroze (1865-1950) ผู้คิดค้นวิธีการสอนดนตรีนี้ขึ้นมาใช้กัน โดยทั่วไป เป็นชาวสวิสโดยกำเนิด ได้รับการฝึกฝนเล่นเรียนดนตรีมาตั้งแต่เด็ก ศึกษาดนตรีตลอดมา หลังจากจบสถาบันดนตรีแห่งกรุงเวียนนา ดาลโครซเริ่มอาชีพเป็นนักแสดง นักร้อง ผู้อำนวยเพลง นักกวี นักประพันธ์เพลง นักเปียโนและนักดนตรีเผ่าพันธุ์วิทยา จากการสอนนักเรียน ดาลโครซ สังเกตเห็นว่าการเรียนดนตรีที่ใช้กันอยู่ได้เสริมสร้างความเข้าใจดนตรีอย่างถ่องแท้กับผู้น้อยอย่าง ที่ ดาลโครซเห็นว่าเป็นปัญหาในการเรียนการสอน เช่น การสอนทฤษฎีดนตรีในลักษณะของนามธรรม เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์สัญลักษณ์ต่าง ๆ โดยไม่มีความเชื่อมโยงเกี่ยวกับเสียงการแสดงออกซึ่งความรู้สึก ด้วยความสงสัยและความต้องการทำให้การเรียนการสอนดนตรีเป็นเรื่องของการสร้างความเข้าใจ เกี่ยวกับดนตรีโดยแท้จริง ดาลโครซจึงได้มุ่งเทกำลังความคิดทั้งหมดในการปรับปรุงแก้ไข และหา แนวทางใหม่ ๆ ในการสอนดนตรี จากการสังเกต การศึกษา ทดลองค้นคว้าเป็นเวลานาน ทำให้ ดาลโครซได้แนวในการสอนดนตรี ซึ่งมีสาระสำคัญคือการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับดนตรี ซึ่งเน้นเรื่องเสียงเป็นสำคัญ ปัจจุบันในหลายประเทศทั่วโลกได้นำเอาวิธีการของดาลโครซไปดัดแปลง ใช้ในการสอนดนตรี ซึ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในดนตรีอย่างถ่องแท้ถึงแก่น

2.1.1 หลักการ

หลักการพื้นฐานของวิธีการนี้นั้นเน้นเรื่องการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับจังหวะ ซึ่งมีชื่อ เฉพาะว่า ยูริธึมมิกส์ ซึ่งหมายถึงการเคลื่อนไหวทางจังหวะที่ดี จากการสอนดนตรีทำให้ดาลโครซ ได้ข้อสรุปว่าองค์ประกอบพื้นฐานทางดนตรีคือ ระดับเสียง จังหวะ และความดังค่อย ต่างก็มีความ เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะเรื่องจังหวะและความดังค่อย ในเรื่องของจังหวะนั้นไม่ว่าจะเป็น ความเร็วของจังหวะในลักษณะ เร็ว ช้า ปานกลาง หรือค่อย ๆ ช้าลงนั้นสามารถทำให้เด็กมี ประสบการณ์ เข้าใจและแสดงออกได้โดยใช้การเคลื่อนไหว ดาลโครซจึงเชื่อว่าการพัฒนาการฟังควบคู่ ไปกับการตอบสนองโดยการเคลื่อนไหวร่างกาย ช่วยทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านดนตรีได้ และนี่คือ จุดเริ่มต้นของยูริธึมมิกส์ซึ่งเป็นการสอนให้เด็กรู้จักเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะดนตรีหรือใช้การ เคลื่อนไหวสนองตอบต่อดนตรีซึ่งเกี่ยวข้องกับการบังคับกล้ามเนื้อในสามลักษณะ คือ

- 2.1.1 การเคลื่อนไหวให้เข้ากับเวลา
- 2.1.2 การเคลื่อนไหวให้เข้ากับที่ว่าง
- 2.1.3 การเคลื่อนไหวที่ให้แรงที่เหมาะสม

2.1.2 วิธีการ

2.1.2.1 ยูริธึมมิกส์

วิธีการของดาลโครซเป็นลักษณะของการดัดแปลงแก้ไขสร้างสรรค์ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ผู้สอนควรคิดกิจกรรมที่ใช้หลักของยูริธึมมิกส์ขึ้นมาเอง วิธีการทั่ว ๆ ไปของดาลโครซคือการให้ผู้เรียนแสดงการเคลื่อนไหวเมื่อได้ยินเสียงดนตรี โดยผู้สอนแนะนำและชวนให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์เป็นระยะ ๆ เพื่อให้การเคลื่อนไหวแสดงออกซึ่งความรู้สึกตามเสียงดนตรีที่ได้ยินอย่างเหมาะสม

วิธีการของดาลโครซ เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

- 1) การเรียนรู้เรื่องความสามารถในการเคลื่อนไหวเพื่อให้เข้ากับดนตรี
- 2) การสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวหลังจากมีพื้นฐานเพื่อแสดงออกถึงพลังแห่งดนตรี จะสร้างสรรค์ทางดนตรีหลังจากเรียนรู้องค์ประกอบของดนตรีต่าง ๆ โดยการเคลื่อนไหวแล้ว

3) กระบวนการคิดและกระทำ หรือกระบวนการเกี่ยวข้องกับการคิดวิจารณ์และการแสดงออก

4) การพัฒนาการได้ยินภายใน ซึ่งต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการเกี่ยวกับเรื่องดนตรี คือ เสียงและการเคลื่อนไหวในลักษณะของความคิด มิใช่การแสดงออก ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกกว่าดนตรีได้เข้าไปสู่ภายในตัว

5) การให้สัญญาณ ในกระบวนการยูริธึมมิกส์นั้น ผู้สอนต้องให้สัญญาณเสมอว่าตอนนี้ผู้เรียนจะต้องทำอะไร โดยไม่ใช้การพูด เช่น ใช้สัญญาณทางดนตรี หรือเสียงใด ๆ ที่ผู้สอนตกลงกับผู้เรียนตั้งแต่ก่อนเริ่มกิจกรรม

2.1.2.2 โซลเฟจ

นอกจากยูริธึมมิกส์แล้ว ดาลโครซยังเน้นในเรื่องของการอ่านโดยใช้ระบบโซลเฟจ (ซอล-ฟา) แบบอยู่กับที่ เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในเรื่องของระดับเสียงที่แน่นอน การอ่านเริ่มโดยใช้บรรทัดเพียงเส้นเดียว โดยมี 3 ลักษณะ เพื่อจะนำไปสู่บรรทัด 5 เส้น และกุญแจเสียง 3 ลักษณะคือกุญแจซอล กุญแจฟา และกุญแจเทนเนอร์ ต่อไป

2.1.3 การสร้างสรรค์

เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ดาลโครซเน้น การสร้างสรรค์อาจกระทำได้โดยใช้การเคลื่อนไหว การพูด เรื่องราว เครื่องประกอบจังหวะ เปียโน เครื่องสาย เครื่องเป่า หรือการผสมผสานกันของสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ หลักของการสร้างสรรค์คือการให้ผู้เรียนเข้าใจหลักเบื้องต้นแต่ละองค์ประกอบที่ต้องการให้สร้างสรรค์เสียก่อนแล้วแนะนำให้ผู้เรียนใช้สิ่งเหล่านั้นในการสร้างสรรค์ ลักษณะการสอนดนตรีแบบดาลโครซ ควรประกอบไปด้วยการให้ผู้เรียนได้ฟังดนตรี และตอบสนองในลักษณะของแต่ละบุคคล

2.2 หลักการสอนของออร์ฟ

Carl Orff (ออร์ฟ ค.ศ. 1895-1982) เป็นนักการศึกษาดนตรีชาวเยอรมัน ระหว่างปี ค.ศ. 1920-30) ออร์ฟเปิดโรงเรียนสอนดนตรีขึ้นในเมือง Munich ประเทศเยอรมัน วิธีการสอนของเขาอยู่บนรากฐานที่ว่าการเล่นร้องเพลง การเคลื่อนไหว และการใช้คำพูดของเด็กจะต้องเป็นไปด้วยกันและพร้อมกัน จุดเด่นของระบบของออร์ฟอย่างหนึ่งก็คือเครื่องดนตรีของออร์ฟซึ่งดัดแปลงมาจากกระนาด ของเอเชียและแอฟริกา มีเสียงกลมกล่อมเข้ากันได้ดีกับเสียงร้องเพลงของเด็ก วิธีของออร์ฟต่างกับวิธีของโคดายที่เป่าหมาย ขณะที่โคดายเน้นเรื่องการอ่านเขียนโน้ตได้เป็นหลักออร์ฟเน้นเรื่องความคิดสร้างสรรค์ วิธีของออร์ฟแพร่หลายอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกับวิธีของโคดาย บทเรียนของออร์ฟได้รับการดัดแปลงไปใช้ในประเทศต่าง ๆ ในหลาย ๆ ภาษา เช่นคานาดาในปี 1956 สวีเดน (1957) เบลเยียม (1958) อังกฤษ (1958) อาร์เจนตินา (1961) ญี่ปุ่น (1963) สเปน (1967) เวลส์ (1968) เชโกสโลวาเกีย (1969) ไต้หวัน (1972) เดนมาร์ก (1977) เกาหลีและสหรัฐอเมริกา (1977-1982) (Shamrock. 1986 : 53-54)

2.2.1 หลักการ

หลักการของออร์ฟเน้นที่กระบวนการ ผู้เรียนมีโอกาสในการทดลองสำรวจเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรีซึ่งสัมพันธ์กับการเคลื่อนไหว และได้รับประสบการณ์ตรงจากการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในกระบวนการเรียนการสอน กระบวนการที่ใช้เสมอคือ การที่ผู้เรียนสัมผัสกับดนตรีและถ่ายทอดเป็นการเคลื่อนไหวในการเรียนการสอนผู้เรียนจะสำรวจทดลองเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

2.2.1.1 การสำรวจเกี่ยวกับพื้นที่รอบตัว ผู้เรียนจะได้รับการแนะนำให้ลองเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวที่แสดงถึงความหนัก เบา สูง ต่ำ ใน นอก เป็นต้น หลักในการสำรวจทดลองเกี่ยวกับพื้นที่รอบ ๆ เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวใน 3 ลักษณะ คือ

1) การเคลื่อนไหวภายนอก ได้แก่ การเดิน การวิ่ง การคลาน เป็นต้น

2) การเคลื่อนไหวภายใน ได้แก่ การเต้นของหัวใจ การหายใจ เป็นต้น

3) ความสัมพันธ์ของการเคลื่อนไหวภายนอกและภายใน ได้แก่ การหายใจเข้าออกให้สัมพันธ์กับการวิ่ง การเดิน เป็นต้น

2.2.1.2 การสำรวจเกี่ยวกับเสียง ได้แก่ การรับรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องของเสียงในสิ่งแวดล้อมใกล้ ๆ ตัวผู้เรียน เช่น เสียงคุยกันของคน เสียงลากเก้าอี้ เสียงรถวิ่ง เสียงนกร้อง เป็นต้น

2.2.1.3 การสำรวจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ได้แก่ การใช้การเคลื่อนไหวเพื่อแสดงถึงรูปแบบของดนตรี ควบคู่ไปกับการสำรวจพื้นที่รอบตัว และการสำรวจเกี่ยวกับเสียง ผู้เรียนทดลองเคลื่อนไหวเพื่อแสดงถึงบุคลิกภาพของดนตรี

2.2.1.4 การเลียนแบบสู่การสร้างสรรค์ ผู้เรียนจะใช้กระบวนการเริ่มต้นจากการสังเกต การเลียนแบบ การเริ่มทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง และท้ายที่สุดคือการสร้างสรรค์

2.2.1.5 การปฏิบัติเดี่ยวสู่การผสมวง ผู้เรียนแต่ละคนเริ่มสำรวจทดลองเพื่อเรียนรู้ และเกิดประสบการณ์กับตนเองในระยะแรก ต่อมาผู้เรียนรวมกันเป็นวงเพื่อปฏิบัติกิจกรรมตลอดจนร่วมกันคิดสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทั้งการแสดงเดี่ยวและการแสดงรวมวง

2.2.1.6 การอ่านออกเขียนได้ หลังจากที่มีประสบการณ์ในเรื่องการเคลื่อนไหว การเล่นดนตรี และมีแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรีแล้ว กล่าวได้ว่าการที่ผู้เรียนสามารถร้องเพลง เล่นดนตรี และเคลื่อนไหวไปกับดนตรีได้รวมทั้งการอ่านและเขียนได้ เป็นจุดมุ่งหมายของหลักการสอนของออร์ฟ

2.2.2 วิธีการ

ในกระบวนการเรียนการสอนของออร์ฟมีวิธีการหลักที่ควรทราบดังนี้

2.2.2.1 การใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย วิธีการที่ออร์ฟใช้เป็นหลักคือการประกอบจังหวะโดยใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งสามารถทำจังหวะและใช้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความสูงต่ำของเสียงดนตรีได้อีกด้วย

2.2.2.2 การใช้เครื่องดนตรี เครื่องดนตรีออร์ฟเป็นสิ่งที่แพร่หลายมากในการเรียนการสอนดนตรี เนื่องจากลักษณะของการใช้และการเล่นที่สามารถทำให้ง่ายเหมาะกับทุกคน

2.2.2.3 การสร้างสรรค์ วิธีการสำคัญของออร์ฟคือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดสร้างสรรค์ในทุกเรื่อง หลังจากที่คุณสอนได้แนะนำให้ผู้เรียนรู้จักหรือมีประสบการณ์ในเรื่องหนึ่ง ๆ แล้ว การสร้างสรรค์แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

- 1) การสร้างสรรค์แบบเสรี
- 2) การสร้างสรรค์แบบทันที
- 3) การสร้างสรรค์แบบใช้เวลา
- 4) การสร้างสรรค์แบบสมบูรณ์

2.2.2.4 การใช้ Solfège และสัญญาณมือ ออร์ฟใช้ระบบซอล-ฟาแบบโด อยู่กับที่ในการอ่านและเขียนโน้ต โดยใช้สัญญาณมือแทนระดับเสียงของตัวโน้ตเป็นวิธีช่วยในการร้อง การอ่าน และการเล่นดนตรี นอกจากนี้ การใช้จังหวะซ้ำทวนเป็นสิ่งที่พบได้เสมอในการเรียนการสอนของออร์ฟ

2.3 หลักการสอนของโคดาย

Zoltan Kodaly (โคดาย ค.ศ. 1882-1967) เป็นนักการศึกษาดนตรีชาวฮังการี ปรัชญาการสอนของโคดายได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามุ่งตรงสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก เป้าหมายหลักของโคดายอยู่ที่การปลูกฝังความรักดนตรีในเด็กแต่ละคนจากการพัฒนาการอ่านเขียนโน้ตเพลงได้ โดยการสอนตามขั้นตอนเกี่ยวกับเรื่องโน้ตจังหวะและโน้ตทำนอง เด็กจะพัฒนาทักษะที่จำเป็นที่จะทำให้สามารถร้องเพลงจากโน้ตแรกเห็นได้ทันที ครูในระบบของโคดายจะสนับสนุนอย่างยิ่งให้เด็กได้คุ้นเคยกับเพลงพื้นเมืองประจำชาติของตนก่อนเพื่อใช้เปรียบเทียบกับเพลงของชาติอื่น ๆ และเพลงคลาสสิกในเวลาต่อไปข้างหน้า การสอนตามแบบของโคดายใช้การร้องเพลงเป็นหลัก การร้องเพลงเดี่ยวและร้องหมู่ประสานเสียงกับผู้อื่นเป็นการพัฒนาความเป็นนักดนตรีของเด็ก (OAKE. 1987) วิธีการสอนของโคดายเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1950 และได้แพร่หลายไปทั่วโลก ประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มรับวิธีของโคดาย

ในปี 1958 นักการศึกษาดนตรีทั่วโลกได้ไปศึกษาวิธีของโคด้ายที่ประเทศฮังการีและทำให้ระบบของโคด้ายกระจายไปสู่ประเทศต่าง ๆ เช่น โซเวียตรัสเซีย เชโกสโลวาเกีย เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตก เบลเยียม อาร์เจนตินา ชิลี เปรู สวิสเซอร์แลนด์ คานาดา ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย (Landis and Carder. 1972 : 65) นักดนตรีเอกของโลกหลายคนได้สนับสนุนวิธีการสอนของโคด้ายอย่างเต็มที่ เช่น เมนูฮิน (Yehudi Menuhin) นักไวโอลินเอก เป็นต้น โดยเมนูฮินได้รับความช่วยเหลือจากโคด้ายในการตั้งโรงเรียนสอนการร้องโน้ตของเมนูฮินเองในประเทศอังกฤษ (Rappaport. 1985 : 51)

2.3.1 หลักการ

โคด้ายได้วางปรัชญาการเรียนการสอนดนตรี ซึ่งใช้เป็นแนวทางพื้นฐานในการจัดการสอนดนตรีไว้ ดังนี้

2.3.1.1. ความสามารถทางดนตรี ได้แก่ การอ่าน การเขียน และการคิดเป็นสิทธิของมนุษยชาติ

2.3.1.2. การเริ่มต้นการเรียนรู้ทางดนตรีควรเริ่มต้นด้วยเครื่องดนตรีธรรมดาที่ทุกคนมีอยู่ประจำตัว คือ เสียงร้อง

2.3.1.3. การเรียนรู้ทางดนตรีที่จะทำให้เกิดการรับรู้ทางดนตรี โดยสมบูรณ์ควรเริ่มเรียนตั้งแต่เด็ก ๆ

2.3.1.4. ในทำนองเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่เป็นภาษาหลัก วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ควรเริ่มต้น คือ ใช้ดนตรีพื้นบ้าน

2.3.1.5. วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นดนตรีพื้นบ้านหรือดนตรีประเภทอื่น ๆ ควรเป็นดนตรีที่มีคุณค่าพอเพียง

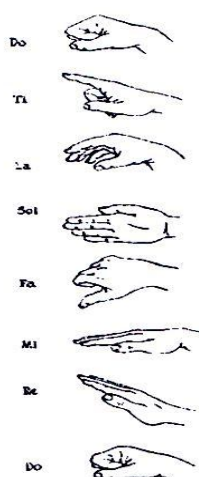
2.3.2 วิธีการ

หลักการของโคด้ายเน้นการร้องเป็นหลัก ซึ่งรวมไปถึงการอ่านโน้ตด้วย วิธีการของโคด้ายที่ใช้ในการสอนจึงมุ่งส่งเสริมในเรื่องการร้องและการอ่าน

2.3.2.1 โทนิคซอล-ฟา ได้แก่ การใช้กระบวนการเรียกชื่อตัวโน้ตซึ่งมาจากภาษาละติน คือ โด เร มี ฟา โซ ลา ที่ ในการร้องและอ่านโดยใช้โดเป็นเสียงหลักหรือโทนิคในบันไดเสียงเมเจอร์ และลาเป็นเสียงหลักหรือโทนิคในบันไดเสียงไมเนอร์

2.3.2.2 สัญญาณมือ ควบคู่ไปกับการอ่านโน้ต ในระยะแรก หรือแม้กระทั่งในระยะต่อ ๆ มาการใช้สัญญาณมือแทนระดับเสียงต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้เรื่องระดับเสียงเป็นรูปธรรมมากขึ้นทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ระดับเสียงต่าง ๆ ได้ง่าย ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 สัญลักษณ์แทนโน้ตต่าง ๆ ในการสอนดนตรีของโคดาย

2.3.2.3 สัญลักษณ์ของจังหวะ โคดายใช้ระบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนจังหวะเพื่อทำให้การเรียนรู้เรื่องจังหวะเป็นรูปธรรม

2.3.2.4 การร้อง โคดายเน้นการร้องเป็นหลัก การร้องรวมไปถึงทักษะการอ่านโน้ตด้วย โคดายเน้นการฝึกให้ผู้เรียนรับรู้เกี่ยวกับเรื่องระดับเสียง และจังหวะของทำนอง โดยสม่ำเสมอ วิธีการหนึ่งคือการฝึกให้ผู้เรียนได้ยินเสียงทำนองในความคิด คือการให้ผู้เรียนร้องเพลงและให้หยุดร้องแต่ให้ร้องในใจเป็นระยะ ๆ สลับกันไป

2.3.2.5 การสร้างสรรค์ เนื่องจากวิธีของโคดายเน้นการร้องเพลงเป็นกิจกรรมหลัก การสร้างสรรค์จึงมักออกมาในรูปของการร้องเช่นกัน โคดายเน้นเสมอว่าการเลือกเพลงมาใช้นั้นควรเป็นเพลงที่ดี เมื่อผู้เรียนเริ่มเข้าใจโครงสร้างของเพลง ผู้สอนเริ่มต้นฝึกให้ผู้เรียนคิดสร้างสรรค์ประโยคของเพลงต่อจากประโยคที่ผู้สอนให้ ซึ่งมีทั้งลักษณะของจังหวะ และเป็นทำนองด้วย

2.4 หลักการของคอมปริเฮนซีฟ มิวซิเชียนชิป

เป็นหลักปรัชญาการสอนดนตรีที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาประมาณ ค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นหลักการสอนดนตรีที่สืบเนื่องมาจากโครงการสอนให้เยาวชนอเมริกาที่มีความถนัดทางด้านดนตรีเป็นนักประพันธ์เพลง และนักดนตรี ผู้ดำเนินโครงการได้เห็นข้อบกพร่องของการเรียนการสอนดนตรีซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแบ่งแยกย่อยดนตรีเป็นวิชาต่าง ๆ ซึ่งเมื่อผู้เรียนไปแล้วไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดเกี่ยวกับดนตรีเป็นภาพรวมที่ครบถ้วนได้ จึงทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับการพัฒนาด้านดนตรีอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ หลักสำคัญของวิธีการสอนแบบนี้คือ การเรียนการสอนดนตรีควรใช้หลักพื้นฐานที่ว่าดนตรีทุกอย่างควรนำมาผสมผสานสัมพันธ์กัน

2.4.1 หลักการ

หลักการของวิธีการนี้มุ่งหวังให้ผู้เรียนซึ่งไม่ว่าจะออกไปจากระบบการศึกษาเมื่อใด สามารถรู้และเข้าใจดนตรีในลักษณะของศิลปะ ทั้งสามารถซาบซึ้งในดนตรี การเรียนการสอนดนตรีควรเป็นการพัฒนาเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีใจกว้างยอมรับดนตรีในทุกรูปแบบ สามารถทำความเข้าใจกับดนตรีในลักษณะต่าง ๆ ที่ตนมีได้ศึกษามาได้ และใช้ความรู้ที่ตนมีอยู่วิจารณ์ดนตรีได้

กระบวนการที่ใช้ในการศึกษา คือ การเน้นความเป็นดนตรีสามลักษณะคือ ในฐานะผู้แสดง และผู้สร้างสรรค์ ในฐานะผู้ฟัง ผู้เรียนได้เรียนรู้จิตวิเคราะห์โดยอาศัยสื่อทั้งทางเสียงและทางภาพ เข้ามาช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับสาระดนตรีอย่างถ่องแท้ลึกซึ้ง ในฐานะของผู้แสดงผู้เรียนได้รับประสบการณ์และฝึกทักษะดนตรีต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว เป็นต้น ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในดนตรีอีกมิติหนึ่ง นอกเหนือไปจากฐานะของผู้ฟังในฐานะของผู้สร้างสรรค์ ผู้เรียนมีโอกาสสร้างสรรค์ดนตรีตั้งแต่ระดับง่าย ๆ จนถึงระดับการประพันธ์เพลงซึ่งจัดว่าเป็นการเรียนรู้ดนตรีโดยใช้การสร้างสรรค์เกี่ยวกับสาระดนตรี วิธีการนี้กล่าวได้ว่า ดนตรีประกอบด้วยเสียง แบ่งออกได้เป็น

2.4.1.1. ระดับเสียง ซึ่งมีอยู่สองลักษณะ คือ

- 1) ลักษณะตามแนวขวาง คือ ทำนอง
- 2) ลักษณะตามแนวตั้ง คือ เสียงประสาน

2.4.1.2. คุณภาพของเสียง ได้แก่

- 1) สีสั่น (timbre)
- 2) ความดังค่อย (dynamics)
- 3) รูปพรรณ (texture)

2.4.2 วิธีการ

ในการเรียนการสอนแบบนี้ วิธีการที่ใช้ประกอบไปด้วย

2.4.2.1 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมดนตรีของผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทตลอดการเรียนการสอน ผู้สอนเป็นผู้แนะนำให้ผู้เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ตลอดเวลา การคิด วิเคราะห์ วิจารณ์ ซึ่งเป็นวิถีทางนำไปสู่การประเมินค่าดนตรี

2.4.2.2 การมีประสบการณ์ดนตรีทั้งสามด้านไปพร้อม ๆ กันในกระบวนการเรียนการสอน ผู้เรียนควรได้รับประสบการณ์ทั้งในฐานะผู้แสดงและผู้สร้างสรรค์ควบคู่ไปเสมอไม่ว่าจะสอนเนื้อหาเรื่องใด ผู้เรียนควรเข้าใจถึงการฟังเพลง การแสดง และการสร้างสรรค์เพลงประเภทนั้น ๆ ได้

2.4.2.3 การค้นพบด้วยตนเอง กิจกรรมที่จัดขึ้นในการเรียนการสอนแบบนี้ การให้ผู้เรียนค้นพบสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวผู้เรียนเอง โดยมีผู้สอนคอยชี้แนะ ซึ่งวิธีนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจดนตรีได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งนำไปใช้ในการเรียนรู้ดนตรีในลักษณะอื่น ๆ ต่อไปได้

2.4.2.4 การใช้วรรณคดีดนตรีทั่วโลกในการสอน ผู้เรียนมีประสบการณ์กับดนตรีในทุกสังคมทั่วโลก ทำให้ผู้เรียนมีใจเปิดกว้างพร้อมที่จะเรียนรู้และเข้าใจดนตรีในทุกลักษณะ และเป็นหน้าที่ของผู้สอนในการพยายามหาเทคนิควิธีการสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนรักที่จะเรียนรู้ศึกษาวรรณคดีต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลก

บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของ ส.ป.ป.ลาว โดยศึกษาบริบทพื้นที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ภาพประกอบ 3 ตราสัญลักษณ์โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

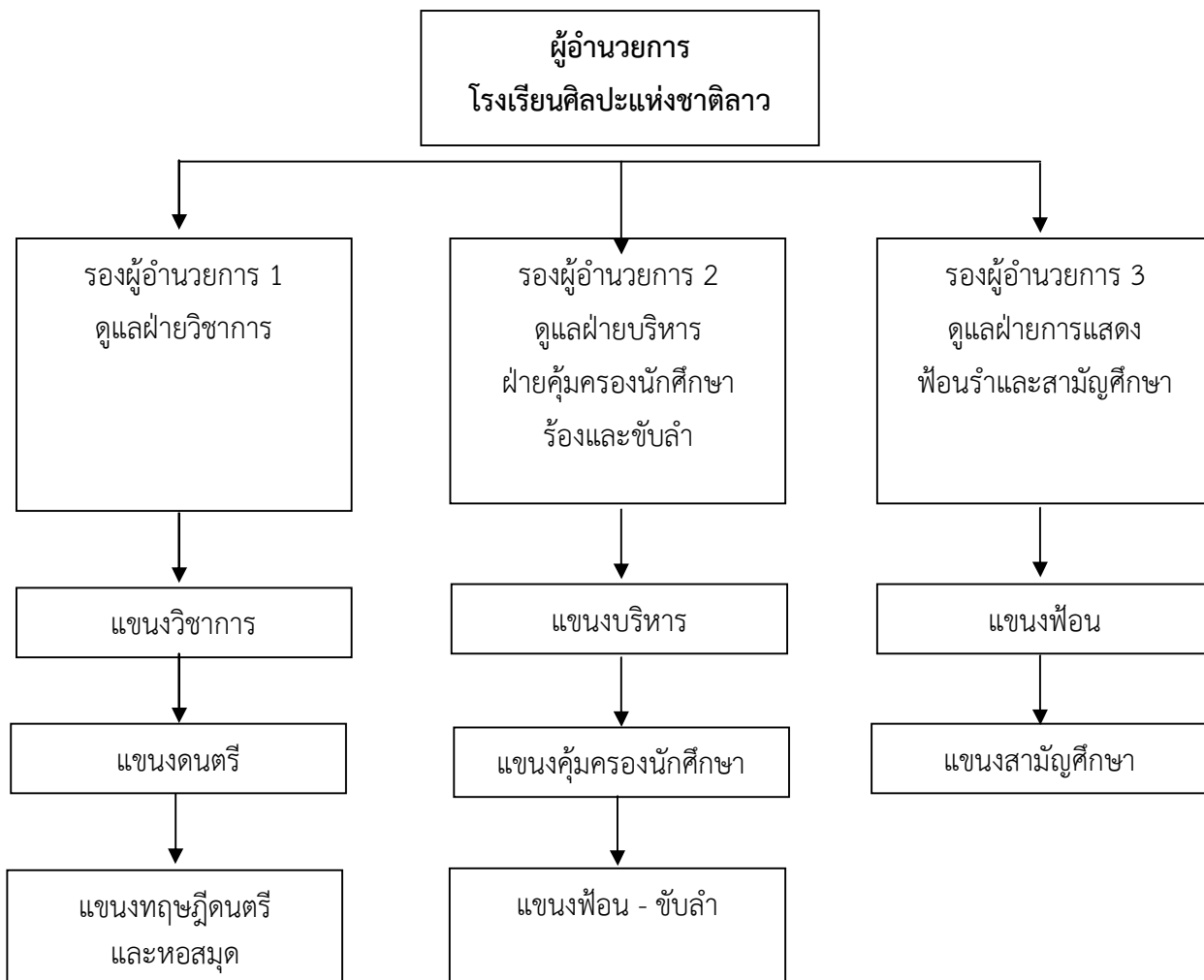

ภาพประกอบ 4 อาคารเรียนโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวเป็นสถาบันการศึกษานาฏศิลป์และดนตรี ก่อกำเนิดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2501 โดย Blanchat de la Broche และจ้าวสะเถียนนะ จำปาสัก ขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการ การฝึกสอนหนักไปในแนวพื้นบ้าน (ศิลปะประจำชาติ) ภายหลังการปฏิวัติ พ.ศ. 2518 ได้รวมเข้ากับโรงเรียนศิลปะดนตรี ซึ่งทำวประเล็ด สีสานน ควคุมอยู่ มีชื่อใหม่เรียกว่า "โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติ" ปัจจุบันขึ้นกับ "กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม" มีครู 68 คน นักเรียน 342 คน การรับนักเรียนเข้าเรียน จะรับเมื่อจบชั้นประถมบริบูรณ์ (อายุเฉลี่ย 11 ปี) และมัธยม (อายุเฉลี่ย 15 ปี) แล้วเรียนต่ออีก 6 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ จบแล้วได้ประกาศนียบัตรชั้นกลาง ผู้มีความสามารถแขนงใดเป็นพิเศษจะได้รับการส่งเสริมให้ได้เรียนต่อชั้นสูงในต่างประเทศ หรือทำหน้าที่ครูฝึกสอนหรือนักแสดง

ต่อไป วิชาที่เปิดสอนมีนาฏศิลป์ ดนตรี การขับร้อง นาฏศิลป์จะสอนทั้งที่เป็นพื้นบ้าน ระบายชนเผ่า และนาฏศิลป์สากล ดนตรี การขับร้องก็จะสอนทั้งในแนวพื้นบ้านและสากล โดยมีโครงสร้างการบริหารงาน ดังภาพประกอบ 5

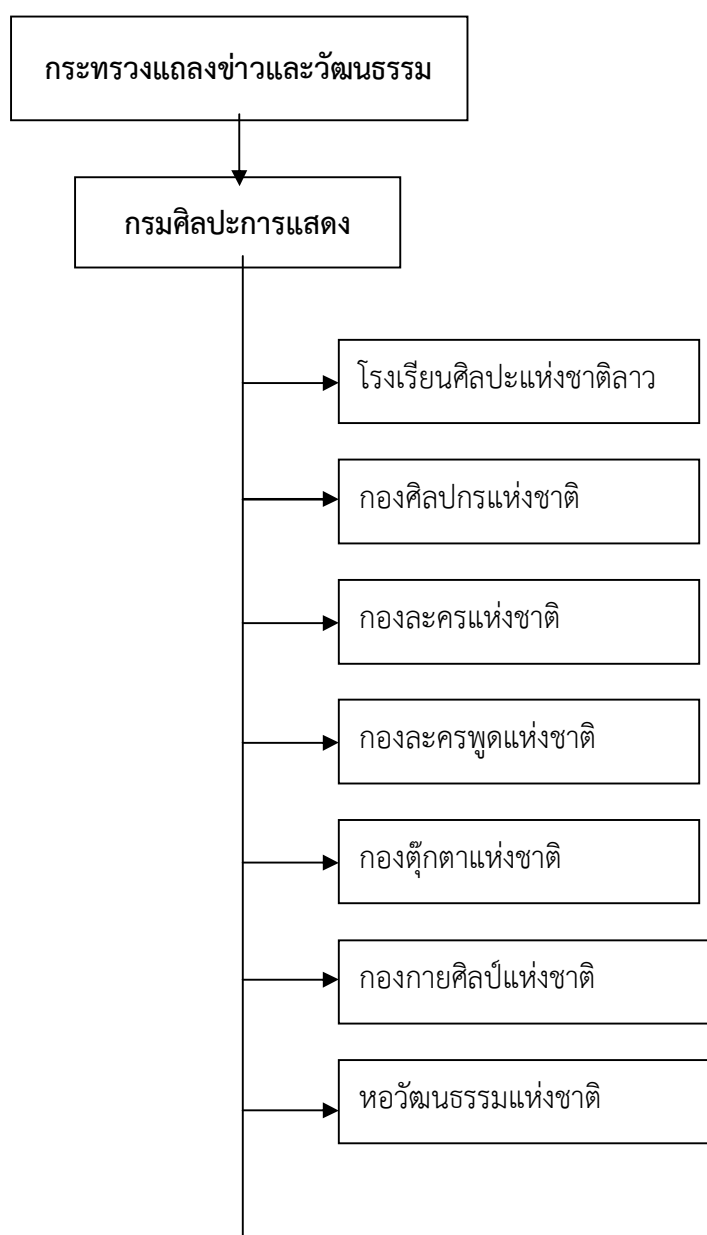
ภาพประกอบ 5 โครงสร้างการบริหารโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ปัจจุบันโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีผู้บริหาร คือ ท่านคำพวง อินทวงส์ และมีอดีตผู้บริหารย้อนหลัง 5 ปี ตามรายชื่อดังนี้

1. ท่านบัวเงิน ชาพวง บริหารระหว่างปี 1976 - 1979
2. ท่านคำผิว บัวพะจัน บริหารระหว่างปี 1980 - 1989
3. ท่านสมจิตร ไสยสุวรรณ บริหารระหว่างปี 1990 - 2000
4. ท่านสันติ พิมสุวรรณ บริหารระหว่างปี 2001 - 2003
5. นางมาลี มะนีวัน บริหารระหว่างปี 2003 - 2004
6. ท่านคำพวง อินทวงส์ บริหารระหว่างปี 2005 - ปัจจุบัน

กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม มีทั้งหมด 8 กรม โรงเรียนศิลปะแห่งชาติล้วนขึ้นตรงกับ กรมศิลปะการแสดง มีทั้งหมด 8 กอง โรงเรียนศิลปะแห่งชาติล้วนเทียบเท่ากับกอง ตามโครงสร้างนี้ ดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 โครงสร้างการบริหารงานของกรมศิลปะการแสดง

1. วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง

คณะรัฐมนตรีได้มีมติรวมโรงเรียนศิลปดนตรีศูนย์กลางแนวลาวยุทธศาสตร์กับโรงเรียนดุริยางค์และนาฏศิลป์ที่นครเวียงจันทน์และขนานชื่อใหม่ว่าโรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 21 มีนาคม ปี ค.ศ. 1976 และเปิดสอนเมื่อวันที่ 1 เดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1976 การจัดตั้งโรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1.1 สร้างตั้งขึ้นให้เป็นสถานของทางราชการเพื่อให้บริการการศึกษาวิชาศิลปดนตรีลาวและวิชาศิลปดนตรีสากลนิยม
- 1.2 เพื่อสร้างเสริมศิลปินนักแสดงรุ่นสืบทอดให้เกิดผลทั้งปริมาณและคุณภาพเพื่อเคลื่อนไหวแสดงเผยแผ่ศิลปดนตรีลาวให้เป็นที่รู้จักทั้งในประเทศและต่างประเทศ
- 1.3 เพื่ออนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมในด้านฟ้อนรำขับลำขบร้องและดนตรีของชาติลาวไว้ดัดแปลงปรับปรุงสร้างสรรค์ศิลปดนตรีลาวให้อุดมสมบูรณ์และเหมาะสมกับสมัยนิยมยิ่งขึ้น
- 1.4 เพื่อสร้างเงื่อนไขและความพร้อมในการเปิดสอนระดับชั้นสูง หรือระดับปริญญาตรีและเพื่อสร้างเงื่อนไขและความพร้อมในการจัดตั้งโรงเรียนศิลปดนตรีขั้นต้นขึ้นในบางแขวง
- 1.5 เพื่อสร้างวิชาความรู้ความสามารถอีกด้านหนึ่งให้คนรุ่นหลัง ผู้ซึ่งแสวงด้านศิลปดนตรีเพื่อนำไปประกอบเป็นอาชีพทำมาหากินอยู่รอดในสังคม

2. ระดับชั้นกลางระบบ 3 ปีมี 4 แขนงวิชาเรียน ได้แก่

- 2.1 แขนงวิชาฟ้อนรำ
- 2.2 แขนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว
- 2.3 แขนงวิชาดนตรีตะวันตกประเภทเครื่องเป่า
- 2.4 แขนงวิชาดนตรีตะวันตกประเภทเครื่องสาย
- 2.5 แขนงดนตรีอิเล็กทรอนิกส์

3. ชั้นกลางระบบ 4 ปีมี 2 วิชา ได้แก่

- 3.1 วิชาประแต่งเพลงและเรียบเรียงเสียงประสาน
- 3.2 วิชาขับร้องและขับลำ

เฉพาะวิชาขับร้องและขับลำได้ถูกลบออกจากหลักสูตรระดับชั้นต้น ส่วนวิชาประพันธ์เพลงและเรียบเรียงเสียงประสานเป็นวิชาจัดขึ้นใหม่และจะรับเฉพาะนักเรียนผู้ที่เรียนจบระดับชั้นต้นวิชาอื่นมาแล้วเท่านั้น มาถึงปัจจุบันมีบางรายวิชาได้ยุติการสอนไม่สามารถดำเนินการสอนได้เพราะขาดครูผู้สอนโดยประจำ

4. บุคลากร

โรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติในระยะแรกได้บุคลากรครูมาจากสองโรงเรียนร่วมเข้ากันครูของโรงเรียนดุริยางค์และนาฏศิลป์เก่าเป็นครูสอนทางวิชานาฏศิลป์และดุริยางค์ - ขับร้องพื้นเมืองลาวส่วนครูที่มาจากโรงเรียนศิลปดนตรีศูนย์กลางแนวลาวยุทธศาสตร์เป็นครูที่สอนวิชาดนตรีสากลวิชาฟ้อนรำพื้นบ้านวิชาพื้นฐานเต้นรำบัลเล่ย์วิชาการอ่านโน้ตดนตรีสากลวิชาทฤษฎีพื้นฐานดนตรีสากลวิชาขับร้องแบบสมัยนิยมและขับลำพื้นบ้านในระยะต่อมาครูสอนดนตรีสากลมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างเนื่องจากครูบางท่านลาออกไปบรรจุในแขนงงานอื่นมีครูจำนวนหนึ่งได้รับบรรจุให้ไปสังกัดกองแสดงจำนวนน้อยหนึ่งไปเรียนต่อที่ต่างประเทศและกับมาเป็นและมีการบรรจุครูใหม่เข้ามาแทนและจัดให้มีหลายวิชาเรียนเพิ่มขึ้น

การเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลจากแรกเริ่มจนถึงปัจจุบันไม่ค่อยราบรื่นมีหลายวิชา ยังไม่สามารถเปิดสอนเพราะขาดครูผู้สอนวิชานั้น ๆ ปัจจุบันครูที่มีอยู่อายุสูงแล้วสมรรถภาพ ทั้งกำลังกายและกำลังใจและความรู้ความสามารถเดิมก็ลดลง ทำให้การเรียนการสอนวิชาดนตรีสากล ได้ทรุดโทรมลง จนปัจจุบันยังไม่สามารถจัดตั้งวงดนตรีคลาสสิกสากลนิยมในรูปแบบต่าง ๆ อย่างเช่น วงเชมเบอร์ (Camber Orchestra) วงซิมโฟนี (Symphony Orchestra) แต่ยังคงจัดวงแบบประสม เครื่องดนตรีสากลและเครื่องดนตรีพื้นบ้านเข้ากันเป็นวงใหญ่แสดงในบางโอกาสเป็นงานที่สำคัญ ของทางราชการแต่สามารถกล่าวได้ว่ามีท่าทีว่าจะเสื่อมถอยไปอีกเพราะการสร้างรุ่นสืบทอดอยู่ ภายในประเทศไม่ค่อยราบรื่นและส่งไปเรียนที่ต่างประเทศซึ่งช่วงห่างกันมากเป็นสิบ ๆ ปี อีกอย่าง คือ วิชาประพันธ์เพลงและการเรียบเรียงเสียงประสาน (Composition) ไม่สามารถเปิดสอนได้เพราะขาดครู จึงไม่ปรากฏว่ามีเพลงลาวสากลคลาสสิกออกมา

5. นักเรียน

ภาพประกอบ 7 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวกับผู้วิจัย

ปัจจุบันในแต่ละปีการศึกษาโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติเป็นผู้ทำแผนการเก็บนักเรียน นำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมออกไปอนุมัติรับนักเรียน ในอัตราปีละ 40 คน จากทั่วประเทศ ไม่จำแนกชั้น คน หรือชนเผ่านักเรียนของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติแบ่งเป็นสอง ประเภท คือนักเรียนในแผน (นักเรียนในอุปถัมภ์ของรัฐ) 20 คนและอีกนักเรียนนอกแผน 20 คนเรียน ด้วยทุนของตัวเองแต่นักเรียนทั้งสองส่วนนี้ต้องผ่านการคัดเลือกตามเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

สำหรับผู้เรียนสมัครต้องเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาสามัญศึกษามีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี หน้าตาดี สุขภาพดี สัดส่วนร่างกายดี และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

สำหรับผู้เรียนวิชาฟิสิกส์ต้องเรียนจบชั้นประถมศึกษาที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 11 ปี
สุขภาพดีขีดส่วนร่างกายหน้าตาดี

สำหรับผู้เรียนวิชาดนตรีต้องเรียนจบชั้นประถมศึกษาที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 11 ปี
สุขภาพดีมือปากขีดส่วนร่างกายต้องเหมาะกับวิชาที่เรียน

6. สถานที่เรียน

ภาพประกอบ 8 ห้องเรียนดนตรีโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติได้รับคำเห็นชอบจากกระทรวงแถลงข่าววัฒนธรรม
และรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้สร้างตั้งสถานโรงเรียนแห่งใหม่โดยทางภาครัฐ
ซื้อที่ปลูกสร้างได้ประมาณหนึ่งหมื่นกว่าตารางเมตรที่บ้านโพนป่าเป้าทุ่งเมืองสีสะตะนาคนครเวียงจันทน์
ห่างจากที่โรงเรียนเดิมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 5 กิโลเมตร

ปี ค.ศ. 1986-1989 โรงเรียนได้รับงบประมาณปลูกสร้างห้องอาหารนักเรียน 1 หลัง
หอพักนักเรียน 2 หลัง สามารถบรรจุนักเรียนได้ประมาณ 100 คน หอพักครู 1 หลัง บรรจุได้
8 ครอบครัว อาคารสำนักงานโรงเรียน 1 หลัง ส่วนอาคารรองรับการเรียนยังไม่สามารถปลูกสร้าง
เพราะขาดแคลนงบประมาณ

ปี ค.ศ. 1990 โรงเรียนต้องย้ายจากที่เดิมมาที่ใหม่อย่างถาวรและเปิดเรียนชุดแรก
ณ ที่แห่งใหม่ เมื่อปีการศึกษา ค.ศ. 1990-1991 ต้องใช้อาคารหอพักนักเรียนเป็นห้องเรียนโดยชั่วคราว

ปี ค.ศ. 1998 ได้รับงบประมาณปลูกสร้างอาคารชั้น 1 หลังเป็นห้องแถวสองชั้น
เพื่อใช้เป็นหอพักถาวรแต่จัดให้เป็นห้องเรียนวิชาฟิสิกส์ปัจจุบันโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติยังมีที่

สำหรับปลูกสร้างอาคารเรียนครบชุดโดยทางรัฐบาลลาวยังคงใส่ใจหางบประมาณเพื่อสร้างโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวให้เป็นไปตามโครงการจนกว่าจะเสร็จในอนาคตอันใกล้

สรุปได้ว่าในปัจจุบันสถานโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวยังไม่มีอาคารสำหรับการเรียนการสอนโดยเฉพาะแต่หากยังต้องใช้อาคารหอพักนักเรียนนอนห้องเรียนซึ่งเห็นว่ามันไม่เหมาะสมกับมาตรฐานการศึกษาทางด้านศิลปะดนตรีเลย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

การบริหารจัดการ ได้มีผู้ให้ความหมายของการบริหารจัดการไว้หลายท่าน ดังนี้

จิระภา สุขเกษม (2547 : 111-145) ให้ความหมายของการบริหารหรือการจัดการ (Management) หมายถึง กระบวนการจัดการ และการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด หรือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้นไว้ล่วงหน้าให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัย ดังนี้

1. คน (Man) คือ ปัจจัยพื้นฐานอันดับแรกและเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินงานให้ประสบผลสำเร็จ

2. เงิน (Money) คือ เงินสดและทรัพย์สิน ให้หมายถึง เงินกู้ด้วยซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการซื้อที่ดินก่อสร้างโรงงาน

3. วัสดุอุปกรณ์ (Material) คือ เครื่องมือที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4. เครื่องจักร (Machine) คือ อุปกรณ์หลักในการผลิตสินค้าเพื่อใช้ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า

พิมลจรรย์ นามวัฒน์ (2543 : 206) กล่าวว่า องค์การทุกองค์การ ซึ่งจะประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป มารวมตัวกันเพื่อดำเนินการให้องค์กรได้บรรลุเป้าหมายตามต้องการไว้ โดยที่บุคคลเดียวไม่สามารถกระทำให้สำเร็จได้ การกระทำของแต่ละบุคคล หรือแต่ละกลุ่มจะต้องมีการประสานงานกันและมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน โดยอาศัยกลุ่มของกิจกรรมที่ถูกออกแบบมาเพื่อสนับสนุน และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน

ศิริพร พงศ์ศรีโรจน์ (2540 : 13) กล่าวว่า การบริหารจัดการเป็นศิลปะในการดำเนินงานร่วมกันของกลุ่มบุคคล ซึ่งทำหน้าที่ในองค์กร โดยทำหน้าที่เกี่ยวกับ การวางแผน การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงาน การสั่งการและการควบคุมกิจการ ให้ดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ ตามนโยบายขององค์การ ด้วยความประหยัดและมีประสิทธิภาพ

Fayol (พิมลจรรย์ นามวัฒน์. 2543 : 213 ; อ้างอิงมาจาก Fayol. 1949 : 120) กล่าวว่า การจัดการเป็นหน้าที่อาจกำหนดขึ้นเป็นสากลได้ และการบริหารจัดการเป็นกระบวนการของกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้บริหารต้องกระทำ จากแนวคิดนี้เขาได้ศึกษาวิธีการทำงาน และการวิเคราะห์ปัญหาของผู้บริหารระดับสูงในองค์กรต่าง ๆ โดยได้สรุปหลักการบริหารจัดการขึ้น 14 รายการ เพื่อให้การบริหารจัดการประสบความสำเร็จ ดังนี้

1. การจัดแบ่งงาน โดยจัดงานที่ทำให้เป็นกิจกรรมย่อยๆ
2. การมอบอำนาจหน้าที่ควบคู่กับความรับผิดชอบให้ทุกคนที่ทำงานตามความจำเป็น หรือตามงานที่มอบหมาย
3. ระเบียบวินัย ผู้ปฏิบัติงานทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่องค์กรกำหนดไว้
4. เอกภาพในการบังคับบัญชา ผู้ปฏิบัติงานทุกคน ควรได้รับคำสั่งและรับผิดชอบต่อผู้บังคับบัญชาเพียงฝ่ายเดียว
5. กิจกรรมต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ควรจัดกลุ่มเดียวกันและอยู่ภายใต้แผนงานเดียวกัน
6. ต้องคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมก่อนคำนึงถึงประโยชน์ส่วนตน
7. جایค่าตอบแทนที่ยุติธรรม ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับการบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของงาน
8. การมอบหมายอำนาจหน้าที่จะต้องได้สัดส่วนกับความรับผิดชอบที่มอบหมายให้
9. ควรมีสายการบังคับบัญชาอย่างต่อเนื่องไปตามสายทางเดินของการอำนวยการและการสั่งการ
10. ต้องนิยามหน้าที่การงานแต่ละงาน เพื่อให้ผู้ทำงานนั้นเข้าใจในงานที่ทำ และเข้าใจความสัมพันธ์ของงานกับงานอื่น
11. การดำเนินงานตามกฎและข้อตกลงอื่น ๆ ที่มีอยู่จะต้องเป็นไปอย่างเสมอภาค
12. ทุกคนในองค์กรควรได้รับการส่งเสริมให้ความรักดีต่อองค์กรและมีความผูกพันต่อองค์กรในระยะยาว
13. ทุกคนในองค์กรควรได้รับการส่งเสริมให้ทำการตัดสินใจได้อย่างอิสระภายใต้ขอบเขตแห่งอำนาจที่ได้รับ และตามหน้าที่งานที่ระบุไว้
14. ทุกคนในองค์กรควรได้รับการส่งเสริมได้กำหนดประโยชน์ส่วนตนให้สอดคล้องกับประโยชน์ขององค์กร ซึ่งเป็นวิธีสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการทำงานได้

การบริหารจัดการตามความหมายและแนวคิดของนักวิชาการและนักทฤษฎีข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง การกิจหรือกิจกรรมของบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจเข้ามาทำหน้าที่ประสานให้การทำงานของทุกฝ่ายต่าง ๆ ในองค์กรได้ร่วมมือกันทำงานหรือกิจกรรมในองค์กรให้บรรลุผลสำเร็จลงไปได้ด้วยดี โดยการบริหารจัดการถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญมากในการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ

1. หลักการบริหารจัดการ

แนวคิดในการบริหารจัดการ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์. 2539 : 11-329) โดยได้เสนอหน้าที่หลักในการบริหารจัดการประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การสรรหาบุคคลเข้าทำงาน (Staffing) การอำนวยการ (Directing) และการควบคุม (Controlling) โดยหลักการแต่ละด้านจะมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 การวางแผน (Planning) คือ การกำหนดภารกิจ (Mission) และวัตถุประสงค์ (Objectives) ตลอดจนกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น

บรียงค์ โตจินดา (2542 : 22-24) ได้ให้ความหมายของ การวางแผน คือ กระบวนการอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับ

1. การเลือกสรรภารกิจและวัตถุประสงค์ขององค์การ เพื่อนำเป็นแผน ทั้งระยะสั้นและระยะยาว
2. การแบ่งวัตถุประสงค์ของแผนก ฝ่าย จนกระทั่งถึงรายบุคคลให้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ใหญ่
3. การเลือกแผนกลยุทธ์ แผนกลวิธีเพื่อทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์
4. ตัดสินใจเรื่องการจัดสรรทรัพยากร

ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 105-106) ได้ให้ความหมายของการวางแผน คือ กระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์ช่วงเวลาข้างหน้า และกำหนดสิ่งที่จะกระทำต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุผล ในวัตถุประสงค์ จะประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ 2 ส่วน

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ต่าง ๆ
2. การกำหนดแนวทางการกระทำหรือแผนงานต่าง ๆ ที่จะนำมาปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์เหล่านั้น

Fayol (พินิจจรรย นามวัฒน์. 2543 : 219 ; อ้างอิงมาจาก Fayol. 1949 : 142) ได้ระบุหน้าที่ในกระบวนการบริหารจัดการด้านการวางแผน คือ เป็นหน้าที่เกี่ยวกับ กิจกรรม การกำหนดวัตถุประสงค์ และแนวทางการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดองค์การ (Organizing) คือกระบวนการที่กำหนด กฎ ระเบียบ แบบแผน ในการปฏิบัติงานขององค์การซึ่งรวมถึงวิธีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

Michele Kacmar (บรียงค์ โตจินดา. 2542 : 126-129 ; อ้างอิง มาจาก Michele Kacmar. 1993 : 107) ได้ให้ความหมายของการจัดองค์การ คือ ความต้องการ ที่จะหาวิธีการที่ดีที่สุดมาจัดหมวดหมู่กิจกรรมต่าง ๆ และจัดสรรทรัพยากรขององค์การ

หลักพื้นฐานของการจัดองค์การมี 5 ประการ คือ

1. Objective หรือประสงค์ การจัดองค์การจะต้องคำนึง วัตถุประสงค์ของการจัดองค์การและเมื่อแบ่งงานออกไปแล้ว องค์การ หรือหน่วยงานย่อยจะต้อง ปฏิบัติงานที่ได้ตามวัตถุประสงค์ขององค์การนั้นๆ
2. Specialization หรือ ความชำนาญเฉพาะอย่าง การจัดองค์การ จะต้องคำนึงถึงความชำนาญเฉพาะอย่างหรือความเชี่ยวชาญของพนักงานทั้งนี้เมื่อพนักงานได้ปฏิบัติงาน ตามความชำนาญก็จะสามารถปฏิบัติงานได้ดี
3. Coordination หรือหลักการประสานงาน การจัดองค์การ จะต้องคำนึงถึงการประสานงานด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน
4. Responsibilityหรือหลักของความรับผิดชอบ อำนาจหน้าที่ควร จะได้สัดส่วนกับความรับผิดชอบ

ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 220) การจัดองค์การ คือ ความพยายามของ ผู้บริหารที่จะมีหนทางสำหรับการปฏิบัติงานให้สำเร็จผลตามแผนงานที่ได้วางเอาไว้

Fayol (พินิจจรรย นามวัฒน์. 2543 : 219 ; อ้างอิงมาจาก Fayol. 1949 : 180) ได้ระบุหน้าที่การจัดองค์การ เป็นเรื่องของการประสมประสานในส่วนทรัพยากรต่าง ๆ ได้แก่ คน วัสดุ และเครื่องจักร ให้เหมาะสมสำหรับการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้

หลักการของการบริหารจัดการที่เป็นสากล (Universal) สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับองค์กรทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นการประยุกต์ใช้กับองค์กรของรัฐ องค์กรเอกชน องค์กรที่ไม่มุ่งหวังกำไร องค์กรศาสนา บริษัทขนาดใหญ่ บริษัทขนาดเล็กเป็นต้น โดยใช้กิจกรรมการจัดการแบบเดียวกัน คือ

1. Planning (การวางแผน)

คือ การกำหนดวัตถุประสงค์และพิจารณาถึงวิธีการที่ควรปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น ดังนั้นเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่ต้องตัดสินใจว่าองค์กรมีวัตถุประสงค์อะไรในอนาคต และจำเป็นต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์นั้น ซึ่งการวางแผนประกอบด้วย การดำเนินการตรวจสอบตนเอง เพื่อกำหนดสภาพปัจจุบันขององค์กร การสำรวจสภาพแวดล้อมการกำหนดวัตถุประสงค์ การพยากรณ์สถานการณ์ในอนาคต กำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานและความจำเป็นในการใช้ทรัพยากร การประเมินแนวทางที่วางไว้การทบทวนและปรับแผนเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและการติดต่อสื่อสาร

2. Organizing (การจัดองค์การ)

คือ การจัดบุคคลและทรัพยากรที่ใช้ทำงาน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการทำงานนั้น หรือเป็นการจัดสรรทรัพยากรสำหรับงานเพื่อให้งานสำเร็จ ประกอบด้วย การระบุและอธิบายงานที่จะถูกนำไปปฏิบัติ การกระจายงานออกเป็นหน้าที่ การรวมหน้าที่ต่าง ๆ เข้าเป็นตำแหน่งงานการมอบหมายงาน ความรับผิดชอบ และอำนาจหน้าที่ การปรับโครงสร้างขององค์กรเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง การติดตามกระบวนการสื่อสารอย่างทั่วถึง การกำหนดความจำเป็นของทรัพยากรมนุษย์ การสรรหาผู้ปฏิบัติงานที่มีศักยภาพ การคัดเลือกจากบุคคลที่สรรหามา การฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต่าง ๆ การทบทวนและปรับปรุงคุณภาพและปริมาณของทรัพยากรมนุษย์เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการจัดคนเข้าทำงานเป็นไปอย่างทั่วถึงและเหมาะสม

3. Leading (การนำ)

คือ การกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้น และชักนำความพยายามของพนักงานให้บรรลุเป้าหมายองค์กร ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการใช้ความพยายามของผู้จัดการที่จะกระตุ้นให้พนักงานมีศักยภาพในการทำงานสูง ดังการนำ (Leading) จะช่วยให้งานบรรลุผลสำเร็จเสริมสร้างขวัญและกำลังใจของผู้ใต้บังคับบัญชา การนำประกอบด้วย การติดต่อ สื่อสารและอธิบายวัตถุประสงค์ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทราบ การมอบหมายมาตรฐานของการทำงานต่าง ๆ การให้คำแนะนำและคำปรึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติงาน การให้รางวัลบนพื้นฐานของผลการปฏิบัติงาน การยกย่องตักเตือนอย่างยุติธรรมและถูกต้องเหมาะสม การจัดการสภาพแวดล้อมมากระตุ้นการจูงใจ

4. Controlling (การควบคุม)

คือ การติดตามผลการทำงาน และแก้ไขปรับปรุงในสิ่งที่จำเป็น ขั้นตอนของการวัดผลการทำงาน และดำเนินการเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการ ซึ่งควบคุมประกอบด้วย

กำหนดมาตรฐาน การเปรียบเทียบและติดตามผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน การแก้ไขความบกพร่อง การทบทวนปรับปรุงวิธีควบคุม เมื่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง

4.1 การกำหนดหน้าที่ส่วนงานและการแบ่งงาน

4.2 การกำหนดความสัมพันธ์ภายในองค์กร

4.3 การกำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ

2. แนวคิดในการบริหารจัดการองค์กร

ศาสตราจารย์ (2549) แนวคิดทางการจัดการจะอาศัยพื้นฐานของการลองผิดลองถูก (Trial and Error) เป็นส่วนใหญ่ ต่อมาเมื่อถึงยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรม (Industrial Revolution) แนวคิดทางการจัดการจึงเริ่มก่อตัวเป็นแบบแผนขึ้น นักวิชาการ ผู้บริหารได้พยายามหาวิธีการที่จะปรับปรุงและพัฒนากระบวนการการผลิต และกระบวนการจัดการตลอดมา

แนวคิดทางการจัดการ (Management Approach)

แนวคิดทางการจัดการ สามารถแบ่งได้เป็นแนวทางต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิดทางการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Management Approach)

2. แนวคิดทางการจัดการเชิงบริหาร (Administrative Management Approach)

3. แนวคิดทางการจัดการเชิงพฤติกรรม (Behavioral Management Approach)

4. แนวคิดทางการจัดการเชิงปริมาณ (Quantitative Management Approach)

5. แนวคิดทางการจัดการร่วมสมัย (Contemporary Management Approach)

แนวคิดทางการจัดการต่าง ๆ เหล่านี้ มีเป้าหมายไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ การทำงานให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กร

3. แนวคิดทางการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Management Approach)

เฟรดเดอริก วินสโลว์ เทย์เลอร์ (Frederick Winslow Taylor) ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 ขณะที่อุตสาหกรรมการผลิตของสหรัฐอเมริกา กำลังขยายตัวเพิ่มขึ้นนั้น เฟรดเดอริก วินสโลว์ เทย์เลอร์ (Frederick Winslow Taylor) ได้เสนอแนวคิดที่เรียกได้ว่าเป็นต้นแบบของการจัดการสมัยใหม่ คือ การจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Management) การจัดการเชิงวิทยาศาสตร์นั้นมีหลักการที่จะกระตุ้นให้ผู้บริหารหันมาศึกษากระบวนการงานในเชิงวิทยาศาสตร์ เพื่อที่จะหา “วิธีที่ดีที่สุด” (one best way) ที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้ ก่อนที่เทย์เลอร์จะค้นพบวิธีที่ดีที่สุดในการทำงานเขาพบว่า การทำงานการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมนั้นมีข้อบกพร่อง ดังนี้ คือ

1. แนวคิดด้านการจัดการไม่ชัดเจน

2. ไม่มีแรงกระตุ้นหรือปัจจัยที่จะกระตุ้นให้ทำงานเพิ่มขึ้น

3. ไม่มีแบบแผนหรือระบบการตัดสินใจที่ชัดเจน

จากข้อบกพร่องดังกล่าวนี้ เทย์เลอร์ จึงเริ่มทดลองเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ในการทำงาน เวลาในการทำงาน และวิธีการทำงาน รวมทั้งปรับปรุงระบบค่าจ้างและค่าแรงงานต่าง ๆ ที่เรียกว่าระบบ Piece rate system ซึ่งหมายถึง การจ่ายค่าจ้างตามจำนวนชิ้น เทย์เลอร์ก็ได้พัฒนาแนวคิดทางการจัดการมาเป็นระบบที่เรียกว่า “Shop Management” และพัฒนามาเป็นแนวคิดทางการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Management) ในที่สุดแนวคิดการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Management) นั้นมีหลักสำคัญ 4 ประการ คือ

1. พยายามหา “วิธีที่ดีที่สุด” (One best way) ในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ
2. ใช้วิธีการคัดเลือกตามแบบวิทยาศาสตร์ คือ กำหนดมาตรฐานของงานมีเกณฑ์การคัดเลือกคนงานตามตำแหน่งงาน รวมทั้งจัดให้มีการฝึกงานเพื่อเพิ่มพูนทักษะให้แก่คนงานด้วย
3. สร้างแรงจูงใจโดยใช้ตัวเงิน มีการกระตุ้นให้ทำงานโดยใช้เงินเป็นค่าตอบแทน เทย์เลอร์ใช้วิธีจ่ายค่าจ้างตามอัตราส่วนของงานที่ทำได้ แทนการจ่ายค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง เพราะการจ่ายค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง อาจมีการอุ้งงานได้
4. มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบระหว่างคนงานและฝ่ายบริหารอย่างชัดเจน โดยฝ่ายบริหารจะทำหน้าที่ทางการจัดการ ส่วนคนงานจะทำงานเฉพาะในหน้าที่แนวคิดการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ ก่อให้เกิดผลดีทั้งกับฝ่ายคนงานและฝ่ายบริหาร ดังนี้

4.1 การปรับปรุงวิธีการจัดการภายในโรงงานการผลิต โดยใช้แนวคิดการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ทำให้ การใช้แรงงาน เครื่องมือและวัตถุดิบต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4.2 คนงานหรือพนักงานได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้นเนื่องจาก

4.2.1 ฝ่ายบริหารคัดเลือกพนักงานที่เหมาะสมกับงาน ทำให้สามารถทำงานได้ดี

4.2.2 พนักงานถ้าขยันทำงานมาก ก็จะได้ค่าจ้างมาก

4.2.3 พนักงานได้รับโอกาสให้ฝึกฝนทักษะในการทำงานเพิ่มเติม

4.2.4 สภาพการทำงานดีขึ้น

4.3 ฝ่ายบริหารได้รับประโยชน์ คือ ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้น พนักงานมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับงานมากขึ้น และสามารถทำกำไรได้มากขึ้น เพราะ แนวคิดการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์นั้น เน้นการเพิ่มผลผลิต โดยลดต้นทุนการผลิตลง

4. แนวคิดทางการจัดการเชิงบริหาร (Administrative Management Approach)

ฮอว์ริ ฟาโยล์ (Henry Fayol) แนวคิดการจัดการเชิงบริหารเกิดจากนักคิดและนักวิชาการที่ต้องการคิดค้นและกำหนดหลักการบริหารให้ชัดเจน ฟาโยล์ เป็นนักบริหารชาวฝรั่งเศส ซึ่งอาศัยประสบการณ์ในการทำงานด้านการจัดการเขียนหนังสือเรื่อง General and Industrial Management ต่อมาได้รับการขนานนามว่าเป็น “บิดาแห่งทฤษฎีการจัดการแนวใหม่ “ ผลงานที่สำคัญของฟาโยล์ คือ การกำหนดหน้าที่หลักทางการจัดการ (Management functions) การกำหนดกิจกรรมหลักในองค์การธุรกิจ (Business Activities) และ หลักการจัดการ (Principle of management)

กิจกรรมหลักในองค์การธุรกิจ 6 ประการ ได้แก่

1. เทคนิคและการผลิต (Technical and production)
2. การพาณิชย์ (Commercial)
3. การเงิน (Financial)

4. ความมั่นคง (Security)
5. การบัญชี (Accounting)
6. การจัดการ (Management)

หน้าที่ทางการจัดการ 5 ประการ ได้แก่

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์กร (Organizing)
3. การบังคับบัญชา (Commanding)
4. การประสานงาน (coordinating)
5. การควบคุม (controlling)

หลักการจัดการ 14 ประการ ได้แก่ (สาคร สุขศรีวงศ์. 2549 ; DuBrin and Ireland. 1993)

1. การแบ่งงานกันทำ (Division of Work) การแบ่งงานกันทำตามความสามารถและความถนัดของแต่ละคน เพื่อให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นในการทำงาน
2. อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ (Authority and Responsibility) กำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเป็นของคู่กัน ดังนั้นในการทำงานใด ๆ หากมีการให้อำนาจหน้าที่ก็ต้องให้มีความรับผิดชอบในงานนั้น ๆ ด้วย
3. ระเบียบวินัย (Discipline) หลักเกี่ยวกับระเบียบวินัยในองค์กรนั้นจะต้องมีข้อตกลงในการทำงานและทำงานตามหน้าที่ด้วยความตั้งใจ ฟาโยล์เห็นว่า วิธีที่จะรักษาระเบียบวินัยได้นั้นจะต้องมีผู้บริหารที่ดีในทุกองค์การ ข้อตกลงในการทำงานต้องชัดเจนและยุติธรรม การลงโทษต้องกระทำอย่างระมัดระวัง
4. เอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command) ในการทำงานใด ๆ นั้น ผู้ใต้บังคับบัญชาควรได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียว เพื่อป้องกันความสับสนในการทำงาน
5. เอกภาพในแนวทาง (Unity of Direction) การมีเป้าหมายร่วมกัน กิจกรรมการทำงานภายในองค์กรต้องมีเป้าหมายอันเดียวกัน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปในทิศทางเดียวกัน
6. ประโยชน์ส่วนบุคคลเป็นรองประโยชน์ส่วนรวม (Subordination of Individual Interests to General Interests) ในการทำงานนั้นทุกคนควรถือผลประโยชน์ส่วนรวมขององค์กร เป็นใหญ่
7. ผลประโยชน์ตอบแทน (Remuneration) ในการบริหารงานนั้นควรจรรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางเพื่อให้สามารถควบคุมส่วนต่าง ๆ ได้ และอาจกระจายอำนาจได้เล็กน้อยเพียงใดแล้วแต่กรณี
8. การรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลาง (Remuneration) ในการบริหารงานนั้นควรจรรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางเพื่อให้สามารถควบคุมส่วนต่าง ๆ ได้ และอาจกระจายอำนาจได้เล็กน้อยเพียงใดแล้วแต่กรณี

9. การจัดสายการบังคับบัญชา (Scalar of Chain) การบริหารงานต่าง ๆ ภายในองค์การจะต้องระบุสายการบังคับบัญชา ทั้งแนวดิ่งและแนวราบให้ชัดเจน โดยเฉพาะการจัดลำดับสายงานจากผู้บริหารสูงสุดไปจนถึงพนักงานระดับล่างสุด เพื่อให้เข้าใจแนวทางการติดต่อสื่อสาร การรายงานผลการปฏิบัติงาน และการสั่งงานภายในองค์การที่ชัดเจน

10. การสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อย (Order) การจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ จะต้องจัดเก็บให้เป็นระบบระเบียบ และจัดวางไว้อย่างตำแหน่งที่เหมาะสมกับกิจกรรมต่าง ๆ เช่นเดียวกับการคัดเลือกและสั่งการบุคลากรจะต้องวางตำแหน่งให้เหมาะสมกับความสามารถของบุคลากร

11. ความเสมอภาค (Equity) หลักความเสมอภาค จะต้องสร้างคุณธรรมในการทำงานโดยเน้นพิจารณาความดีความชอบจากผลงาน ผู้ที่มีผลงานเท่าเทียมกันต้องได้รับผลตอบแทนเท่าเทียมกัน

12. ความมั่นคงในการจ้างงาน (Stability of Tenure) การสร้างความรู้สึkmั่นคง ในการจ้างงานให้แก่พนักงาน เพื่อให้พนักงานไม่รู้สึกหวาดหวั่นต่อความรู้สึกที่อาจถูกเลิกจ้างในเวลาใดก็ได้

13. ความคิดริเริ่ม (Initiative) การส่งเสริมให้สมาชิกขององค์การให้มีความกล้าที่จะแสดงความคิดริเริ่มในการทำงาน

14. ความสามัคคี (Esprit de Corps) การส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีระหว่างสมาชิกในองค์การ

จากแนวคิดทางการจัดการของฟาโยล์ ที่ปรากฏ ในหนังสือ General and industrial Management นั้น ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางแนวคิดเกี่ยวข้องกับแนวคิดทางการจัดการ 3 ประการ คือ

1. แนวคิดด้านการจัดการ (Management Concept) ได้พัฒนาและแยกตัวออกมาเป็นศาสตร์ที่มีองค์ความรู้ (Body of Knowledge) โดยเฉพาะ

2. แนวคิดของฟาโยล์ถือเป็นทฤษฎีทางการจัดการที่มีความสมบูรณ์และเข้าใจได้เป็นอย่างดี

3. แนวคิดทางการจัดการนี้ ก่อให้เกิดความสนใจในการศึกษาเพิ่มขึ้น ทำให้เกิด เป็นหลักสูตรการเรียนการสอนด้านการบริหารจัดการในมหาวิทยาลัยในเวลาต่อมา (DuBrin and Ireland. 1993)

5. แนวคิดการบริหารทรัพยากรมนุษย์

ทรัพยากร เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่มีต่อการบริหารจัดการในทุกกิจการ เพราะทรัพยากรเป็นตัวกลางหรือตัวกระตุ้นที่ทำให้กิจกรรมขององค์การหรือหน่วยงานดำเนินไปได้ และทรัพยากรจะมีบทบาทต่อกิจกรรมหรือการดำเนินการกิจขององค์การหรือหน่วยงานทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ

ปรีชา คัมพรปรกรณ์ (2541 : 8-10) กล่าวว่า Bender ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับทรัพยากรไว้ 2 แนวคิด คือ แนวคิดทางด้านเศรษฐศาสตร์และแนวคิดทางการบริหาร ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. แนวคิดทางด้านเศรษฐศาสตร์ แบ่งทรัพยากรออกเป็น 4 ประเภท คือ
 - 1.1 ทรัพยากรมนุษย์
 - 1.2 ทรัพยากรทางกายภาพ ประกอบด้วย ที่ดิน เครื่องอำนวยความสะดวก เครื่องมือ และ วัสดุ/หรือพลังงาน
 - 1.3 ทรัพยากรการเงิน
 - 1.4 ข้อสนเทศ เช่น ข้อมูล ความรู้ Software Hardware
2. แนวคิดด้านการบริหาร มีแนวคิดที่แตกต่างกัน 3 แนวคิด คือ
 - แนวคิดที่หนึ่ง มี 4 ประการ เรียกว่า “4 Ms” ได้แก่ คน (Men) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) และ การจัดการ (Management)
 - แนวคิดที่สอง มี 3 ประการ เรียกว่า “3 Ms” ได้แก่ คน (Men) เงิน (Money) และ การจัดการ (Management)
 - แนวคิดที่สาม มี 6 ประการ เรียกว่า “6 Ms” ได้แก่ คน (Men) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) วิธีการ (Method) ตลาด (Market) และ เครื่องจักรกล (Machine)

ในการส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรทางการศึกษาร่วมกันนั้น จำเป็นต้องอาศัยแนวคิดและทฤษฎีการบริหารมาใช้ในการในการบริหารเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติจริงอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนี้

 1. การบริหารแบบบูรณาการ (Integration Management)

สถาบันดำรงราชานุภาพ กระทรวงมหาดไทย และสำนักงานการศึกษาต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (ม.ป.ป. : 37-38) ได้กล่าวถึงลักษณะการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการไว้ดังนี้

 - 1.1 ระบบบริหารจัดการในแนวนราบ (Horisontal Manament)

ใช้การบูรณาการในลักษณะพื้นที่ - พันธกิจ - การมีส่วนร่วม (Area - Function - Participation : A-F-P) เพื่อสร้างหุ้นส่วน (Partnership) และทำงานในลักษณะเครือข่าย (Networking)
 - 1.2 ระบบบริหารจัดการที่มีเป้าหมายตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการ (Customer Driven) โดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Result-Based)
 - 1.3 ระบบบริหารจัดการภายใต้กรอบของหลักการการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี (Good Govemamce)
 2. การบริหารแบบเครือข่าย (Network Management)

กวินทร์เกียรติ นนธ์พละ (2551 : 25-31) กล่าวว่า เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2537 : 27) ได้ให้ความหมายของเครือข่ายไว้ว่า มีความหมายแตกต่างไปตามมุมมองของแต่ละคน สำหรับเครือข่ายเพื่อการปฏิรูปการศึกษานั้น หมายถึง การที่ปัจเจกบุคคล องค์กร หน่วยงาน หรือสถาบันใด ๆ ได้ตกลงกันที่จะประสาน เชื่อมโยงเข้าหากันภายใต้วัตถุประสงค์ หรือข้อตกลงอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันอย่างเป็นระบบ โดยมีจุดหมายเพื่อการปฏิรูปการศึกษา

กลุ่มเครือข่ายนี้ต้องมีการแสดงออกเป็นการลงมือกระทำกิจกรรมร่วมกัน จากความหมายดังกล่าวนี้ จึงอาจกำหนดรูปแบบเครือข่ายได้ 4 ลักษณะ คือ

 - 2.1 เครือข่ายการเชื่อมโยงของปัจเจกต่อปัจเจก เช่น ข้าราชการต่อข้าราชการ หรือสถานศึกษาต่อสถานศึกษา

2.2 เครือข่ายการเชื่อมโยงของปัจเจกต่อกลุ่ม เช่น ข้าราชการต่อกลุ่มผู้ปกครองนักเรียน หรือสถานศึกษาต่อกลุ่มผู้ปกครองนักเรียน

2.3 เครือข่ายการเชื่อมโยงของกลุ่มต่อกลุ่ม เช่น กลุ่มผู้ปกครองต่อกลุ่มข้าราชการ

2.4 เครือข่ายการเชื่อมโยงของเครือข่ายต่อเครือข่าย เช่น เครือข่ายองค์กรประชาชนต่อเครือข่ายสถานศึกษา

3. การบริหารแบบมีส่วนร่วม (Participatory Management)

การบริหารแบบมีส่วนร่วม (Participatory Management) คือ สิ่งที่มาแทนการบริหารในรูปแบบของระบบราชการ (Bureaucratic Model) ซึ่งมีความเข้มงวดสูงและยึดถือตัวบุคคลเป็นหลัก จึงทำให้การบริหารแบบมีส่วนร่วมได้รับความสนใจ ทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับองค์การจึงได้เน้นความสำคัญของขวัญและกำลังใจและความพึงพอใจของเจ้าหน้าที่ การบริหารแบบมีส่วนร่วมจึงเน้นความสำคัญของการจูงใจ

6. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณ (Budgetary Process) Augustus B. Turnbull (ไตรรัธน์ โภคพลากรณ์. 2531 : 457) ได้ให้ความหมายของงบประมาณไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า “งบประมาณเป็นแผนการเงินขององค์การที่กำหนดขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ” ซึ่งเทอร์บูล อธิบายเพิ่มเติมว่า งบประมาณจะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

- 6.1 การเงินโดยเฉพาะ
- 6.2 เป็นการวางแผนล่วงหน้าสำหรับการใช้จ่ายเงิน
- 6.3 การบอกให้ทราบว่าวางแผนใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนเท่าใด
- 6.4 การกำหนดเวลาจะใช้จ่ายเงินเมื่อไร
- 6.5 การบอกให้ทราบว่าใช้จ่ายเงินเพื่ออะไร
- 6.6 การอ้างอิงถึงองค์การซึ่งเป็นเจ้าของงบประมาณนั้น

2. ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์

กรอบแนวคิดเกี่ยวกับหลักสุนทรียศาสตร์ของ แมเรียน บาร์เวอร์ ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับปรัชญาทางดนตรี (Aesthetics in Music) ไว้ว่าดนตรีเป็นศาสตร์ความงามแห่งเสียงซึ่งมีรูปแบบ (Form) หลายรูปแบบ ดนตรีและเพลงแต่ละประเภทให้อารมณ์สะท้อนใจต่างกันสามารถเป็นสื่อกลางระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ลักษณะของดนตรีสามารถแบ่งได้ 2 กลุ่ม คือ (สตั๊ปปิน รัตนเรือง. 2539 : 1-6)

1. เสียงดนตรีที่เกิดจากการบรรเลงดนตรี
2. เสียงดนตรีที่เกิดจากการร้องเพลง

ส่วนแนวคิดที่เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากดนตรีของ ชอร์ท ไมเคิล (Michael Chort) แปลโดย สตั๊ปปิน รัตนเรือง ได้กล่าวไว้ว่า (สตั๊ปปิน รัตนเรือง. 2539 : 1-6)

1. การนำดนตรีมาประกอบการทำงาน มีการนำเสียงเพลงมาประกอบการทำงานบางอย่าง เช่น การหว่านพืช การเก็บเกี่ยว การขนย้ายสิ่งของ จากการศึกษาพบว่าชาวนาหลายแห่งมักร้องเพลงขณะทำงานซึ่งพบได้ทั่วโลก
2. การกล่อมเด็กด้วยดนตรีเป็นวิธีการที่มนุษยชาติใช้กันมาตั้งแต่เล็กๆ ให้นอนสำหรับการขับกล่อมด้วยเพลงร้องที่อ่อนโยนอาจกล่าวได้ว่าเพลงกล่อมเด็ก (Lullaby) เป็นดนตรีที่แสดงอารมณ์อันลึกซึ้งของมนุษย์ได้ดีที่สุดลักษณะหนึ่ง

3. การนำดนตรีมาใช้ในการสื่อสาร มนุษย์ใช้เครื่องดนตรีประเภทเคาะสำหรับสื่อสาร เช่น กลอง ฆ้อง ระฆัง เพื่อสื่อสารและปลุกกระตุ้นให้เกิดการกระทำร่วมกัน

4. การใช้เครื่องดนตรีเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อว่างจากภาระกิจการงานประจำวัน มนุษย์ก็ยังใช้เครื่องดนตรีเพื่อพักผ่อนหย่อนใจซึ่งมีจุดประสงค์ที่แน่นอน บทเพลงจะถ่ายทอดพรณารเรื่องราวที่ผู้เล่นอยากจะสื่อ

5. การนำดนตรีมาใช้ในการพิธีกรรม และใช้ประกอบพิธีบูชาทางศาสนา มนุษย์รู้จักการนำเอาดนตรีมาใช้ในการเช่นสรวงบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือในบางครั้งเนื้อเพลงสั่งสอนใช้ที่ในลัทธิหรือศาสนาเดียวกัน ได้ปฏิบัติตาม

คำว่า ความงาม หมายถึง ภาวะแห่งความรู้สึกหรืออารมณ์แห่งความเพลิดเพลินที่มีต่อธรรมชาติโดยตัวมันเองมันมิใช่ภาวะที่ถูกกระตุ้นมาจากสิ่งใด Bosanguet ถือว่าความเพลิดเพลินดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความรู้สึกหรืออารมณ์ (Feeling) ของเราเอง อย่างไรก็ตามนิยามเกี่ยวกับความงามที่เป็นไปทางจิตวิทยาปะลอบิปรัชญานั้นยากที่จะประนีประนอมกันได้เพื่อเป็นการแก้ข้อสงสัยเกี่ยวกับบทบาทของสติปัญญา (intellect) ที่มีต่อการสุนทรียศาสตร์ ขอให้เราได้พูดอะไรเพิ่มเติมอีกสักหน่อยหากเรายอมรับกันว่าภาวะแห่ง รส กลิ่น สัมผัส ร้อน หนาว เหล่านี้มีภาวะเช่นเดียวกับภาวะแห่งความงามแล้ว มันก็ไม่ ใช้การสัมผัสทำให้เกิดความเพลิดเพลินอะไรมากนัก มันเป็นเพียงความรู้สึกที่ได้รับจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยตรง และถือเป็นเรื่องของความบังเอิญอะไรก็ได้ ลักษณะความเอือมอึ้งใจที่ได้รับในลักษณะแห่งสุนทรียศาสตร์นั้น อาจแยกให้เห็นได้ชัดเจนระหว่างความสะดวกสบายภายในบ้านกับความสดชื่นที่ได้รับตอนรุ่งอรุณหรือระหว่างกลิ่นน้ำหอมโคลนกับความสดชื่นจากทุ่งข้าวยามใกล้จะเก็บเกี่ยว Bosanguet เห็นว่าความสดชื่นจากทุ่งนากับความสดชื่นยามรุ่งอรุณนั้น มีภาวะเป็นสุนทรียศาสตร์มากกว่าอย่างอื่น สิ่งกระตุ้นและความหมายที่ได้มาจากแรงกระตุ้นนั้นมีส่วนแยกให้เห็นความแตกต่างแห่งความหมายของคำว่า “ความงาม” อีกเช่นกัน

สุนทรียศาสตร์เดิมเรียกว่าวิทยาศาสตร์ของเยอรมัน (The German Science) เนื่องจากตลอดระยะเวลาสองศตวรรษที่ผ่านมา เยอรมันมีผลงานทางด้านสุนทรียศาสตร์มากกว่าผลงานของประเทศอื่น ๆ สมাপะเทศรวมกัน ผลงานทางด้านสุนทรียศาสตร์ของเยอรมันมีทั้งความเรียง วิทยานิพนธ์ ปริญญเอก ปริญญาโท และบทความที่เกี่ยวข้องมากมาย ประชาญ์ของประเทศอื่นไม่มีใครกล่าวถึง ความงาม (Beauty) แต่ประการใด สุนทรียศาสตร์เริ่มมีความหมายแบบสมัยใหม่ในลักษณะเป็นสาขาของปรัชญาเริ่มจากงานเรื่อง The Aesthetica ของ เบอว์มาเทน (Alexanber ของเบอว์เทน (Alexanber Gottlieb Baumgaarten) ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1750 (Schiller. 1974 : 4-5) ซันตายานา (George Santayana) กล่าวว่าการศึกษาสุนทรียศาสตร์ได้รับความสนใจน้อยไม่ใช่เพราะวิชาสุนทรียศาสตร์ไม่สำคัญแต่เป็นเพราะมนุษย์ขาดแรงจูงใจที่จะเก็งความจริงและใช้ความพยายามน้อยไปที่จะทำการศึกษาความสำเร็จจึงน้อยไปด้วย (Santayana. 1896 : 3)

เบอว์มการ์เทน คือ ผู้ตั้งชื่อสุนทรียศาสตร์ว่า เอซเทติกส์ (Aesthetics) สุนทรียศาสตร์ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาสาขาพิเศษในวิชาปรัชญา และเริ่มใช้ชื่อว่าสุนทรียศาสตร์เข้าไปบ้าง สุนทรียศาสตร์เป็นคำที่ใช้ครั้งแรกในหนังสือของเบอว์มการ์เทนชื่อผลสะท้อนของกวีนิพนธ์ (Reflec Tions on Poetry) เมื่อ ค.ศ. 1735 เบอว์มการ์เทนเป็นนักปรัชญากลุ่มเหตุผลนิยมของเดสการ์ตส์บิดาของปรัชญาสมัยใหม่ชาวฝรั่งเศสและของไลบ์นิซ นักปรัชญาคณิตศาสตร์ชาวเยอรมัน ทั้งเดสคัซต์ตามทัศนะของเดสการ์ตส์ หมายถึงสิ่งที่ชัดเจนต่อจาร์ตส์และไลบ์นิซไม่สนใจเรื่อง

สุนทรียศาสตร์ ทั้งสองให้ความสนใจในการอธิบายเรื่องมโนภาพที่ชัดเจนและแจ่มแจ้ง ซึ่งหมายถึงความคิดที่เป็นการจำกัดการรับรู้ที่นำไปสู่ความรู้ทางมโนภาพ การรับรู้จะถูกจำกัดในวงแคบ เยาว์มการเทน พบว่า การรับรู้ได้มีการพัฒนาอยู่ในกวีนิพนธ์และศิลปะอย่างอื่นด้วย ท่านเห็นว่าแนวคิดของเดสคาร์ตส์มีผลทำให้เกิดการละเลยอย่างมากในกวีนิพนธ์และงานศิลปะ คำว่าชัดเจนตามทัศนะของเดสคาร์ตส์ หมายถึง สิ่งที่ชัดเจนต่อจิตใจโดยไม่ต้องอธิบายศัพท์และญาติติทั้งหมดชัดเจนและแจ่มแจ้ง ในเรขาคณิต ในขณะที่สาขาวิชาอื่นยังไม่ชัดเจนและสับสน เพราะประสาทสัมผัสและการกำหนดรู้ยังมีความสับสนภายใน อย่างไรก็ตามจะมีโอกาสชัดเจนได้ เมื่อชัดเจนแล้วมนุษย์ก็จะมี การรับรู้ที่แน่นอน แม้จะเป็นการรับรู้ขั้นต่ำ ไม่ถึงระดับการรับรู้ทางตรรกศาสตร์ ซึ่งเป็นการรับรู้ชนิดชัดเจนและแจ่มแจ้งก็ตาม การรับรู้ทางประสาทสัมผัสคือสิ่งที่เยาว์มการเทนพบในบทกวีนิพนธ์แล้วขยายไปสู่ศิลปะสาขาอื่น เมื่อเยาว์มการเทนพิจารณาจากภาษากรีก ศัพท์สำหรับการกำหนดรู้คือ เอซเซซิส (Aisthesis) เยาว์มการเทนจึงเริ่มใช้คำว่า เอซเซติกส์ (Aesthetics) สำหรับศาสตร์ว่าการรับรู้ทางประสาทสัมผัส เยาว์มการเทนได้อธิบายอย่างเป็นระบบ พร้อมยกตัวอย่างจากกวีนิพนธ์ภาษาละตินและภาษากรีก โดยอธิบายว่าบทกวีนิพนธ์มีความสมบูรณ์ทางประสาทสัมผัสมากเท่าไร บทกวีนิพนธ์ก็ยิ่งสมบูรณ์มากเท่านั้น ดังนั้น ศัพท์เอซเซติกส์ของเยาว์มการเทน จึงเป็นส่วนหนึ่งของศัพท์ปรัชญาตั้งแต่นั้นมา เมื่อพิจารณาคำจำกัดความสุนทรียศาสตร์ว่า คือการศึกษาเรื่องของความงามและความน่าเกลียด หากศึกษาโดยละเอียดแล้วพบว่า มีข้อขัดข้องบางอย่างที่สามารถให้คำจำกัดความให้คำจำกัดความละเอียดลงไปได้อีก นั่นคือข้อขัดข้องที่จะตอบคำถามว่าสุนทรียศาสตร์เฉพาะสาขาออกไป เช่น สาขาฟิสิกส์แล้วย่อมถือได้สุนทรียศาสตร์ที่กำลังพัฒนา เช่นเดียวกับการพัฒนาของวิทยาศาสตร์สาขาฟิสิกส์ เมื่อสองหรือสามทศวรรษที่ผ่านมาหากเราพิจารณารายละเอียดของนักดนตรีวิทยาและผู้เชี่ยวชาญด้านสุนทรียศาสตร์แล้วพบว่า เป็นองค์ประกอบแห่งความรู้ที่เป็นระบบ เมื่อพิจารณาเรื่องการขยายความรู้เรื่องศิลปะ วัตถุทางศิลปะ องค์ประกอบทางศิลปะ ตลอดจนตอบสนองทางจิตวิทยา และการรับรู้ทางศิลปะแล้ว อาจกล่าวได้ว่าสุนทรียศาสตร์ไม่เป็นองค์ประกอบของวิทยาศาสตร์สาขาใด แต่เป็นการรวมองค์ประกอบที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์เข้ามาอยู่ด้วยกัน สภาวะทางดนตรี สิ่งที่น่าตั้งข้อสังเกตในที่นี้อีกอย่างหนึ่งได้แก่จังหวะดนตรี และความไพเราะเพราะพริ้งของเสียงดนตรีนั้น เป็น “แบบจำลอง” ให้เราเห็นลักษณะที่แน่นอนของชีวิตและอารมณ์ ในลักษณะนี้ย่อมทำให้เรารับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงดนตรีและสิ่งที่ปรากฏมาจากวงดนตรีธรรมดาทั่วไป เพียงแต่ได้มองเห็นจังหวะหรือได้ยินเสียงอันไพเราะของดนตรีเท่านั้นก็จะทำให้เรา Plato ได้พูดถึงรากฐานแห่งการสัมผัสทางสุนทรียศาสตร์ไว้ในลักษณะที่เป็นความกลมกลืนหรือสอดคล้องกับภาวะอารมณ์ธรรมชาติ เขาได้บอกให้เราติดต่อกับว่าขบวนการศิลปะที่เป็นทางรูปแบบหรือจินตนาการนั้นประกอบด้วย (1) ประติมากรรม (seulpture) (2) จิตรกรรม (painting) (3) ดนตรี (music) และ (4) กวีนิพนธ์ (Poetry) นอกจากนี้ก็ยังมีสิ่งอื่น ๆ ที่จัดเข้าในกลุ่มนี้เช่นสถาปัตยกรรมและการผลิตทางฝีมืออื่น ๆ อีกด้วย สิ่งเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กันอยู่ตลอดและอย่างน้อยก็มีคุณค่าทางการค้าขายและการให้ประโยชน์แก่ชีวิตประจำวันด้วย

กล่าวโดยสรุปถึงความหมายของคำสุนทรียศาสตร์ประกอบด้วย 5 ประการต่อไปนี้

1. สุนทรียศาสตร์เป็นปรัชญาสาขาหนึ่ง ที่ว่าด้วยความงามและสิ่งที่ยามทั้งในศิลปะและในธรรมชาติ โดยศึกษาประสพการณ์คุณค่าความงามและมาตรฐานในการวินิจฉัยว่า อะไรงามอะไรไม่งาม (ราชบัณฑิตยสถาน. 2532 : 4)

2.สุนทรียศาสตร์ เป็นวิชาว่าด้วยสิ่งสวยงามหรือไพเราะเพราะพริ้งคำว่า Aesthetics มาจากภาษากรีกว่าaisthetikos = รู้ได้ด้วยการสัมผัส สุนทรียธาตุ (Aesthetic Elements) มี 3 อย่างคือ ความงาม (Beauty) ความงามแปลกหูแปลกตา (Picturesqueness) และความน่าทึ่ง (Sublimity)

3. สุนทรียศาสตร์ สมัยโบราณมีความหมายว่า การพูดในที่ชุมชน (Public Speaking) หรือวาทศาสตร์ (Rhetoric) ต่อมานำมาใช้ในความหมายว่าบทกวีนิพนธ์ และต่อมาใช้ในความหมายว่า ศิลปะ แต่ยังมีความหมายเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์อยู่นั่นเอง ดังคำกล่าวที่ว่า Utpictura Poesis หมายความว่า ภาพเขียนก็คล้ายกับ “บทกวีนิพนธ์” ภาพเขียนย่อมเล่าเรื่องแสดงถึงคุณธรรมและ แสดงออกถึงความเชื่อ เป็นต้น สุนทรียศาสตร์ในลักษณะที่เป็นสาขาหนึ่งของปรัชญาตามที่เข้าใจกันในปัจจุบันนี้ เพิ่งจะยอมรับกันไม่นานมานี้เอง (Osborne. 1970 : 16-17)

จากข้อมูลสามารถสรุปได้ว่า แคน เป็นเครื่องดนตรีที่แสดงออกทางอารมณ์ได้อย่างลึกซึ้ง แสดงถึงความงามทั้งทางศิลปะและธรรมชาติสามารถบรรยายผ่านลายแคนได้อย่างงดงาม สอดคล้องกับทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ ว่า สุนทรียะ แปลว่า ความงาม และศาสตร์ แปลว่า วิชา รวมความแล้ว สุนทรียศาสตร์จึงแปลว่า วิชาที่ว่าด้วยความสวยงาม

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี

3.1 การจัดการเรียนการสอน

3.1.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงการเรียนการสอน ไว้ว่าสนใจดังนี้

อบรม สันภิบาล และกุลชลี องค์ศิริพร (2524 : 2) ได้กล่าวถึงการสอน หมายถึง กระบวนการอย่างหนึ่ง ที่ผู้สอนเป็นผู้กระทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ต่าง ๆ ให้โอกาสได้เลือกตัดสินใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

จินตนา ยูนิพันธ์ (2527 : 7) ได้กล่าวว่า การเรียน หมายถึง การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมในบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการมีประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และบุคคลนั้นมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจนถึงผลที่เรียกว่า การเรียนรู้สรุปได้ว่า การเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ซึ่งการเรียนเป็นกิจกรรมของผู้เรียน การสอนเป็นกิจกรรมของผู้สอน

3.1.2 หลักพื้นฐานในการสอน

มีนักวิชาการได้กล่าว หลักพื้นฐานในการสอนไว้ ดังนี้

ปรีชา คัมภีรปกรณ (2532 : 5) ได้กล่าวถึงหลักการสอนว่า ควรประกอบด้วย

1. มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน
2. มีวิธีสอนที่ดี
3. มีวิธีการประเมินผลที่ดี

สันต์ ธรรมบำรุง (2532 : 56-60) ได้กล่าวถึงหลักการเรียนการสอนไว้ 9

ประการ คือ

1. การเตรียมตัวก่อนสอน

บทเรียน

2. การให้แบบอย่าง หรือให้เห็นผลงานที่ต้องการให้นักเรียนทำเมื่อจบ

3. การจูงใจ

4. การให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการเรียน

5. การแนะแนวทางนักเรียน

6. การฝึกฝน ฝึกหัด

7. การรู้ผลของการกระทำ

8. การจัดลำดับขั้นของสิ่งที่เรียน

9. ความแตกต่างระหว่างบุคคล

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 : 39) กล่าวถึงหลักการสอนไว้ 4 ประการ คือ

1. หลักการเตรียมความพร้อมพื้นฐาน ได้แก่ การเตรียมตัวผู้สอนด้านความรู้ ด้านทักษะการสอน และด้านการแก้ปัญหาการสอน

2. หลักการวางแผน และเตรียมการสอน ได้แก่ การเตรียมการสอน ผลิตภัณฑ์ เตรียมแบบฝึกหัด และเตรียมการสอน

3. หลักการใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ เช่น หลักความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักการสร้างความสนใจ หลักการเสริมแรง ฯลฯ

4. หลักการประเมินผล และรายงานผล เกี่ยวกับการกำหนดจุดประสงค์ การสอน การสร้าง และการใช้เครื่องมือประเมินผล การตีความหมาย และรายงานผลการประเมิน และสรุปเป็นหลักฐาน

ในการสอนสิ่งที่ต้องคำนึงถึง ได้แก่

1. การสอน ผู้สอนต้องเตรียมการสอนในหัวข้อต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือ และเอกสารประกอบการสอนต่าง ๆ

เพื่อจัดทำแผนการสอน

1.2 ศึกษาผู้เรียนให้ทราบถึงความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์เดิม ความสามารถ ความสนใจ ฯลฯ เพื่อเป็นข้อมูลในการเตรียมการสอน

1.3 เขียนแผนการสอนให้ครบทุกหัวข้อ ได้แก่

1.3.1 จุดประสงค์การสอน

1.3.2 เนื้อหาสาระสำคัญของบทเรียน

1.3.3 วิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3.4 สื่อการเรียนการสอน

1.3.5 การวัด และประเมินผล

2. ขณะสอน ผู้สอนดำเนินการสอนโดยคำนึงถึงหัวข้อต่อไปนี้

2.1 ให้เป็นไปตามลำดับขั้นที่วางไว้ในแผนการสอน

2.2 ใช้ทักษะการสอนที่เหมาะสม เช่น อธิบาย การใช้วาจา กิริยา ท่าทางการเขียนกระดานดำ ฯลฯ

2.3 ใช้เทคนิคการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด โดยใช้วิธีสอนหลายรูปแบบ และดำเนินการสอนอย่างเป็นกระบวนการ

2.4 เน้นผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

2.5 ใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับบทเรียน และส่งเสริมการเรียนรู้

2.6 ใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ได้ถูกต้อง เช่น การเสริมแรง การจูงใจ การฝึกหัดการทำงานตามความสามารถ ความถนัดของแต่ละบุคคล การสอนจากง่ายไปหายาก

2.7 สร้างบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ เช่น ห้องเรียนสะอาด สว่าง กว้างขวาง ครูผู้สอนใจดี ไม่เข้มงวดดุดัน

2.8 จัดวิธีวัด และประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

3. หลังสอน พิจารณาผลการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุจุดประสงค์มากน้อยเพียงใด ตรงไหนควรจัดสอนซ่อมเสริม

จากคำกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า หลักพื้นฐานในการสอน หมายถึง หลักการจัดการเรียนการสอนของครู ที่ต้องมีการวางแผน สร้างความพร้อม เตรียมการสอน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ก่อนสอน ขณะสอน และหลังสอน

3.1.3 ระบบการสอน

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า ระบบการสอน ไว้ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537 : 22-26) ได้กล่าวถึง ระบบการสอน หมายถึง การจัดองค์ประกอบของการสอนได้อย่างมีลำดับขั้นตอน และมีความสัมพันธ์กัน เพื่อสะดวกต่อการนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางของการสอนที่ได้กำหนดไว้ โดยมีแนวทางการจัดองค์ประกอบระบบการสอนไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ข้อมูลสู่การสอน (Input) ได้แก่ การวางแผนการสอน ทั้งด้านจุดประสงค์ การสอน เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลแล้วเขียนเป็นแผนการสอน

2. กระบวนการสอน (Process) เป็นขั้นตอนดำเนินการสอนตามแบบแผน การสอนนับตั้งแต่ขั้นดำเนินการ นำเข้าสู่บทเรียน ขั้นการสอน และขั้นสรุป กิจกรรมสำคัญอยู่ที่กิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ทักษะ เทคนิคการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เมื่อดำเนินการสอนต้องมีการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้

3. ผลการสอน (Output) เป็นขั้นประเมินพฤติกรรมผู้เรียนว่าเกิดผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด หลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนแล้ว โดยนำผลการวัดมาประเมินถ้าผู้เรียนบรรลุผลตรงตามจุดประสงค์ ก็แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

4. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นขั้นการวิเคราะห์ผล หรือย้อนกลับมาพิจารณาว่า ในการเรียนการสอนนั้นมีข้อบกพร่อง มีปัญหา เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ระบบการสอนมีประสิทธิภาพ

Glasser (พิทักษ์ สุวรรณชาติ. 2541 : 71 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1960) ได้กล่าวถึงระบบการสอนไว้ว่า ประกอบไปด้วย องค์ประกอบ 5 ส่วน ได้แก่

1. จุดประสงค์การสอน การสอนทุกครั้งต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน
2. การประเมินสถานะผู้เรียนก่อนเรียน เพื่อตรวจสอบความสามารถผู้เรียนมีความรู้เพียงพอที่จะเรียนสิ่งใหม่ หรือไม่ ถ้าพอให้เรียนต่อไป ถ้าไม่พอให้สอนซ่อมเสริม

3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนตัดสินใจเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ

4. การประเมินผลการเรียนการสอน เพื่อที่จะให้ทราบว่า ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ หรือไม่

5. ข้อมูลย้อนกลับ นำผลที่ได้จากการประเมินไปประกอบการพิจารณาแก้ไขดำเนินงาน

จากความหมายของระบบการสอนพอสรุปได้ว่า ระบบการสอน หมายถึง การจัดลำดับขั้นตอนของการสอน ให้มีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้การดำเนินการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

3.1.4 การสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนแต่ละบุคคล

กรมวิชาการ (2534 : 3) ให้แนวคิด และข้อแนะนำเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร จึงเน้นให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดหลักสำคัญ 2 ประการ คือ

1. จัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การสอนที่จัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับ การดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้คิดค้นหาความรู้ และลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผู้สอนจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนที่เน้นความรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ เป็นผสมผสาน การให้ความรู้ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ และเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการหาความรู้ (Learn How to Learn)

2. จัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย เน้นกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง ผู้สอนใช้เทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ แบบให้เหมาะสมกับเนื้อหา และจุดประสงค์การสอน และเน้นการเรียนรู้อย่างมีลำดับขั้นตอน เพื่อนำไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้การจัดการเรียนการสอนที่เป็นกระบวนการมีจุดสำคัญ 2 ประการ คือ

2.1 จัดกิจกรรมให้เป็นกระบวนการ หมายถึง ดำเนินการสอนอย่างมีขั้นตอน ลำดับขั้นจากต้นจนจบ ผู้เรียนได้คิด ได้พูด ได้แก้ปัญหา

2.2 พัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสามารถเชิงกระบวนการ คือ การปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติเป็นขั้นตอนติดตัวไปใช้ในชีวิตจริง

บันลือ พฤษะวัน (2534 : 94-96) ได้กล่าวว่า ยุทธศาสตร์การสอนมิได้เป็นตัวกำหนดรูปแบบวิธีสอน เพราะรูปแบบวิธีสอนจะต้องอาศัยพิจารณาเนื้อหา และกิจกรรมว่าจะให้นักเรียนที่เรียนบทเรียนนั้น ๆ ได้อย่างไร ครูผู้สอนจะเลือกรูปแบบวิธีสอนเอง โดยยึดหลักการที่ว่า

1. เลือกวิธีสอนที่สามารถช่วยนักเรียนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด
2. เลือกสื่อการสอนที่จะช่วยให้เข้าใจง่าย เรียนง่าย ประสบความสำเร็จ
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ได้

ไว้ได้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2526 : 126) ได้กล่าวว่า ผู้สอนจงพึงปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดเจตคติ และค่านิยมที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ด้วยการใช้เทคนิคต่อไปนี้

1. โนมน้าวผู้เรียนด้วยการยกตัวอย่าง หรืออ้างอิงให้ผู้เรียนคล้อยตาม

2. ให้ความอบอุ่น เป็นกันเอง และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี
3. ให้ความรู้แก่ผู้เรียนจากแหล่งต่าง ๆ
4. พยายามใช้เทคนิคกระบวนการกลุ่ม ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปราย

แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และตัดสินใจโดยกลุ่ม

5. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติจริง
6. ส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมที่ดีงาม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537 : 76-78) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะมีขั้นตอนที่แตกต่างกันไปตามเทคนิควิธีสอนที่ผู้สอนใช้ แต่จะมีขั้นตอนหลักเหมือนกัน 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. นำเข้าสู่บทเรียน เตรียมความพร้อม เร้าความสนใจ
 - 1.1 น่าสนใจ หมายถึง ทำให้น่าสนใจ ใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น เล่านิทาน

ใช้เกม ใช้เพลง ฯลฯ

- 1.2 ให้ตรงเรื่อง ควรนำด้วยการสนทนา และตรงเรื่อง
- 1.3 ไม่เปลืองเวลา

2. ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (ขั้นสอน) กิจกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติในขั้นตอนนี้ เช่น การค้นคว้า อภิปรายกลุ่ม การรายงาน การแสดงบทบาทสมมติ การพูดแสดงความคิดเห็น การสาธิต การเล่าเรื่อง สิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ

- 2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์
- 2.2 ส่งเสริมความคิดแก้ปัญหา และความคิดสร้างสรรค์
- 2.3 สอดคล้องกับวัย วุฒิภาวะ และความพร้อมของผู้เรียน
- 2.4 เหมาะสมกับเวลา และสภาพแวดล้อม
- 2.5 ผู้เรียนได้ลงมือกระทำด้วยตนเอง

3. ขั้นสรุป และวัดผล เป็นการสรุปเนื้อหาที่ผ่านมา ทั้งด้านความรู้ ความคิด และทักษะที่ผู้เรียนได้รับ ผู้สอนควรได้วัดผลการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ หรือไม่ วิธีตอบควรให้ทำแบบฝึกหัด ทดสอบ ทำรายงาน ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้

ชลดา จิตติวัฒนพงษ์ (2537 : 64) ได้ศึกษา และสรุปการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรมีลักษณะดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ เช่น กระบวนการคิด เพื่อยืดการคิดวิเคราะห์ การเฝ้าหาความรู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคน และประกอบอาชีพแก้ปัญหาชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในศิลปะ และความงามตามธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสร้างสรรค์

2. จัดระบบเครือข่ายการเรียนรู้ให้เป็นแหล่งสำหรับการค้นคว้าหาความรู้ทุกด้านที่ผู้เรียนต้องการ นอกจากห้องสมุด เช่น สื่อมวลชนทุกแขนง เครื่องคอมพิวเตอร์ ทรัพยากรท้องถิ่นและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ พัฒนาสังคม และสิ่งแวดล้อม

3. จัดกิจกรรมทั้งใน และนอกหลักสูตร เพื่อเสริมประสบการณ์ทางสังคม เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกสถานการณ์จำลองของสังคม เพื่อรับผิดชอบที่จะสร้างสรรค์สังคม และสิ่งแวดล้อม

4. จัดสิ่งแวดล้อมทั้งในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษาให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรมทุกด้านรวมถึงกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ ภาษา คุณธรรม ความคิด การตัดสินใจ และความซาบซึ้งในความงามตามธรรมชาติ โดยประสานกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.1.5 ปรับกระบวนการเรียนการสอน และเทคนิคการสอนของครูให้สอดคล้องกับเป้าหมายการศึกษา เน้นให้ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก ชี้แนะให้ผู้เรียนทำการศึกษาค้นคว้า คิด และตัดสินใจด้วยตนเอง ขณะเดียวกันครูต้องเป็นต้นแบบทางด้านคุณธรรม และจริยธรรม

อารมณ์ ใจเที่ยง (2537 : 11-12) ได้สรุปลักษณะการสอนที่ดีไว้ดังนี้

1. เป็นการสอนที่มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ครบองค์ประกอบ การสอนอันได้แก่ การตั้งจุดประสงค์การสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล

2. เป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ทั้งด้านความรู้ ความคิด ด้านเจตคติด้านทักษะ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้แจ้ง คิดชอบ และปฏิบัติดี เกิดความเจริญทุกด้าน

3. เป็นการสอนที่ผู้เรียนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และกับผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสม

4. เป็นการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง หรือได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

5. เป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ วิจัย ได้รู้จักวิธีแสวงหาความรู้คิดแก้ปัญหา

6. เป็นการสอนที่มีกระบวนการ หมายถึง มีลำดับขั้นตอนการสอนที่ไม่สับสนลำดับขั้นสอนเป็นลำดับขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป

7. เป็นการสอนที่มีการวัดผลทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยอาจใช้วิธีต่าง ๆ เช่น สังเกต ซักถาม ทดสอบ การให้ค้นคว้า รายงาน ทำแบบฝึกหัด ฯลฯ

8. เป็นการสอนที่ผู้สอนมีวิญญาณความเป็นครู คือ สอนด้วยความกระตือรือร้นสนใจ มั่นใจ

กรมวิชาการ (2538 : 85) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอน ไว้ว่า นักเรียนจะเรียนได้มากขึ้นหากครูอธิบายได้ชัดเจนว่า ครูมุ่งหวังให้นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง พร้อมสาธิตขั้นตอนต่าง ๆ ที่จำเป็นในการทำงานวิชาการให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยข้อวิจารณ์ดังนี้

1. การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนให้นักเรียน และให้นักเรียนเข้าใจเป้าหมายนั้น
2. มอบหมายงานที่ได้จัดไว้เป็นอย่างดี แล้วให้นักเรียนทำตามลำดับก่อนหลัง
3. ให้คำอธิบายและภาพประกอบแก่นักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียนสั้น ๆ

และชัดเจนดี

4. ตั้งคำถามบ่อย ๆ เพื่อดูว่า นักเรียนเข้าใจงาน หรือไม่

5. ให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกสิ่งที่ตนพึงเรียนรู้อยู่บ่อย ๆ

อาจกล่าวได้ว่า การสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนแต่ละบุคคล เป็นการสอนที่ต้องจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้คิดค้นหาความรู้ และลงมือปฏิบัติจริง โดยผู้สอนใช้เทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ แบบ และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

3.2 แนวทางการจัดกิจกรรมดนตรี

3.2.1 ความสำคัญและความจำเป็นของการจัดกิจกรรมดนตรีในโรงเรียน

สุรน โรจนตระกูล (2548 : 98) ได้กล่าวถึง การศึกษาความต้องการหลักสูตรท้องถิ่น ดนตรีสากล ของผู้ประกอบการในจังหวัดพิษณุโลกและใกล้เคียง งานวิจัยพบว่า

1. คุณลักษณะของนักดนตรีอาชีพ ควรมีใจรัก ขยันฝึกซ้อม ตรงเวลา มีความซื่อสัตย์ มีฝีมือทั้งเล่นและร้อง สุขภาพ มนุษย์สัมพันธ์ดี มีพรสวรรค์ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี และมีการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ

2. นักดนตรีสากล ควรมีความรู้เรื่องโน้ตสากล การเล่นเครื่องดนตรี และมีความรู้เกี่ยวกับเพลงหลาย ๆ แนว แกะเพลงได้ ภาษาดี คอมพิวเตอร์เก่ง รวมทั้งมีประสาทหูที่ดีด้วย

3. สภาพปัญหาด้านคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนในปัจจุบัน จรรยาพร ธรณินทร์ (2547 : เว็บไซต์) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่อง ปัญหาเด็กไทย สรุปรูปปัญหาไว้ดังนี้ 1) เด็กติดพนันบอล เล่นเกมพนันต่าง ๆ ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ไม่เสียดายเงินทอง 2) เด็กเล่นเกมคอมพิวเตอร์อย่างหมกมุ่น และชอบเกมที่รุนแรงมีค่านิยมที่ผิด ๆ 3) เด็กเข้าสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ตพูดจาไร้สาระ ใช้ถ้อยคำลามก ใช้ภาษาวิบัติ 4) เด็กเขียนผ่านทางอินเทอร์เน็ตหาคุ้ เสนอตัวให้คู่นอน โชว์เครื่องเพศให้ดู 5) เด็กดาวน์โหลดรูปจากอินเทอร์เน็ตไว้ดู ส่งภาพร่วมเพศทางมือถือ 6) นักศึกษาอยู่กินกันทั้ง ๆ ที่ยังขอเงินพ่อแม่ ท้องก็ทำแท้งหรือเอาลูกไปทิ้ง 7) เด็กผู้หญิงติดการดูหนังที่มีแต่เรื่องเพศอมแงม เกิดค่านิยมที่ผิด ๆ 8) เด็กผู้ชายริษมขึ้นผู้หญิงตั้งแต่ยังอยู่ชั้นมัธยมศึกษาไปจนอยู่มหาวิทยาลัย

3.2.2 ประเภทของกิจกรรมดนตรีสากล

กฤษฎา สุขสำเนียง (2547 : 98) แสดงความเห็นถึงความจำเป็นของการที่โรงเรียนเป็นหน่วยงานสำคัญที่ต้องจัดบริการด้านวงดนตรีสากล ในโอกาสต่าง ๆ เพื่อใช้ประกอบพิธีการด้านกิจกรรมของสังคมและชุมชนท้องถิ่นภายในจังหวัดอยู่จำนวนมาก ในโรงเรียนที่มีกิจกรรมดนตรีสากล จะมีความพร้อมของประเภทวงดนตรีแตกต่างกันไป ตามศักยภาพของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2535 : 77) ได้แบ่งประเภทวงดนตรีสากล ดังต่อไปนี้

1. วงโยธวาทิต ใช้บรรเลงพาเหรดนำขบวน และบรรเลงพิธีเปิด มีกิจกรรมที่ต้องใช้งาน เช่น พิธีการรับเสด็จฯ งานรับเทียนพรรษาพระราชทาน งานกีฬาจังหวัด งานเดินรณรงค์ของหน่วยงานทั่วไป พิธีเปิดงานกาชาดประจำปี และบริการงานด้านวัฒนธรรมในท้องถิ่นทั่วไป

2. วงดนตรีสากลขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบด้วย เครื่องดนตรีครบทุกประเภท ใช้บรรเลงในเทศกาลต่าง ๆ และบริการงานด้านวัฒนธรรมในชุมชนทั่วไป

3. วงดนตรีสากลขนาดเล็ก หรือวงสตริง วงชนิดนี้มีนักดนตรีประมาณ 5-6 คน ประกอบด้วย ผู้เล่นกีตาร์ กีตาร์เบส กลอง และออร์แกน เป็นวงดนตรีที่แต่ละทุกโรงเรียน ทั้งโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ มีประจำอยู่กันโดยทั่วไป

4. วงโพล์ของ เป็นวงดนตรีสากลขนาดเล็กที่ ประกอบด้วย เครื่องดนตรีสากลชนิดใดชนิดหนึ่งจำนวน 2-3 ชิ้น ที่นิยมจะมีกีตาร์โปร่งเป็นหลัก อาจจะมีเครื่องเป่าประเภททึบเพลง เพื่อใช้เป็นเครื่องบรรเลงทำนอง เน้นการขับร้องเพลงบรรยายความเป็นหลักโดยมีเนื้อหา กล่าวพรรณนาเรื่องราวที่เป็นตำนาน หรือวรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นจุดเด่น

3.2.3 แนวการจัดกิจกรรมดนตรีสากล

ธนากร แพทย์วงศ์ (2547 : 34) ได้สรุปแนวการบริหารจัดการวงโยธวาทิต ไว้ว่า การบริหารจัดการวงโยธวาทิตนั้น หน่วยงานหรือสถานที่ศึกษาหรือผู้เกี่ยวข้องในสถานศึกษา ควรมี การวางแผนการดำเนินงาน ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ วัตถุประสงค์ของการบริหาร การจัดการวงโยธวาทิต ควรมีการวางจุดมุ่งหมายของงานที่จะทำ มีจุดยืนที่แน่นอน สามารถส่งเสริม ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ กิจกรรมยังเป็นการสร้างระเบียบวินัยให้ผู้เรียน ส่งเสริมให้มีความรู้ ความสามารถทางดนตรี และเพื่อพัฒนางวงโยธวาทิตให้เป็นกิจกรรมด้านนันทนาการภายในโรงเรียน และชุมชน

3.2.4 การดำเนินการจัดการเรียนรู้ดนตรีสากล

นภดล ทิพย์รัตน์ (2545 : 17) ได้รวบรวมหลักการและการจัดการเรียนรู้ด้าน การสอนดนตรีสากล ทั้งจากนักการศึกษาดนตรีชาวตะวันตก และนักวิชาการของไทยไว้ใน “การจัด ประสพการณ์ดนตรีเพื่อความเป็นนักร้องที่สมบูรณ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” โดยสรุปดังนี้

1. การคัดเลือกนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมดนตรีสากล
2. การเตรียมความพร้อมเบื้องต้น
3. การเลือกเครื่องดนตรีเพื่อฝึกหัด
4. การเตรียมความพร้อมเบื้องต้น
5. การเลือกเครื่องดนตรีเพื่อฝึกหัด

4. ทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะการแสดง

กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความหมายคำว่า การพัฒนาจาก พัฒนบุณยรัตพันธุ์ และยุวัฒน์ วุฒิเมธี (2550 : เว็บไซต์) สรุปได้ว่า การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ของระบบต่าง ๆ ในสังคมที่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคมนั้น โดยมีหลักที่ใช้ในการพิจารณาโดยมี จุดเน้นที่ลักษณะของการพัฒนา ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงในด้านปริมาณ คุณภาพ และสิ่งแวดล้อมทุกด้านให้ดีขึ้นหรือ เหมาะสมกว่าสภาพที่เป็นอยู่เดิม
2. มีลักษณะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างมีลำดับขั้นตอนต่อเนื่องกันไป
3. มีลักษณะเป็นพลวัตร ซึ่งหมายความว่าเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง
4. มีลักษณะเป็นแผน และโครงการ คือ เกิดขึ้นจากการเตรียมการล่วงหน้าว่า จะเปลี่ยนแปลงใคร ด้านใด ด้วยวิธีการใด เมื่อใด ใช้งบประมาณและสิ่งสนับสนุนเท่าใดใครรับผิดชอบ
5. มีลักษณะเป็นวิชาการ ซึ่งหมายถึงการกำหนดขอบเขตและกลวิธีที่นำมาใช้ให้เกิด การเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมายที่กำหนด เช่น การพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาชุมชน การพัฒนา การศึกษา
6. มีลักษณะที่ให้น้ำหนักต่อการปฏิบัติการจริง ที่ทำให้เกิดผลจริง

7. การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากมนุษย์ โดยมนุษย์ และเพื่อมนุษย์ หรืออาจจะเกิดขึ้นเอง มีเกณฑ์หรือเครื่องชี้วัดซึ่งสามารถจะบอกได้ว่าการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็น ด้านคุณภาพ ปริมาณ และสิ่งแวดล้อม ดีขึ้นมากหรือน้อยเพียงใด ระดับใด

ชนิตา รักษ์พลเมือง (2526 : 71) กล่าวว่า การพัฒนามีทฤษฎีต่าง ๆ อยู่หลายวิธี ทั้งนี้ เป็นไปตามความจำเป็นของงาน และเนื้อหาสาระสำคัญของกิจการนั้น ๆ สำหรับการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมเป็นสิ่งสำคัญในการทำงานที่จะนำมาซึ่งประสิทธิภาพที่ดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกระบวนการพัฒนา บทบาทการศึกษาและการกำหนดนโยบายที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ

กรอบแนวคิดทฤษฎีการแสดง (Performance Theory) (พิเชษฐ์ สายพันธ์ และนพพันธ์ ดั่งวิเศษ. 2541 : 13) มีแนวคิดที่ว่า ทฤษฎีการแสดง มีพื้นฐานอยู่ที่ความสัมพันธ์สอง ประการ ประการที่หนึ่ง คือ ผู้คนมีความคิดต่อวัฒนธรรมในฐานะที่ถูกหล่อหลอมด้วยการแสดงซึ่งสามารถ แสดงให้เห็นทั้งต่อคนภายนอกและผู้ที่อยู่ในกลุ่มวัฒนธรรมของตนเอง ประการที่สอง การแสดงดังกล่าว ต้องทำให้เป็นที่ ต้องตา ดิดใจมากที่สุด เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา โอกาสของการแสดง สถานที่ คนดู การแสดงทางวัฒนธรรมจึงเป็นวิธีการที่เนื้อหาของพิธีกรรมแบบประเพณีได้ถูกจัด และถ่ายทอด ผ่านโอกาสเฉพาะ และสื่อเฉพาะ

ทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปะการแสดง

เพื่อประโยชน์ในการออกแบบโครงการต้นแบบ ของศูนย์นวัตกรรมการศิลปการแสดง เพื่อพัฒนาเยาวชน ให้เหมาะสมกับประเภทและความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย แนวคิดและทฤษฎี เกี่ยวกับศิลปการแสดง จึงมีบทบาทสำคัญ ซึ่งในโครงสร้างนี้จะขอกกล่าวถึงเนื้อหาสำคัญ 3 ด้าน คือ การละคร และการเต้นรำ อันเป็นเนื้อหาหลักในการสร้างกระบวนการพัฒนาเยาวชนของโครงการ แนวคิดและทฤษฎีด้านการละคร (Theatre Arts)

Geradine Brainsiks (1983 : 12-38) ศิลปะการละครเป็นขบวนการของ จินตนาการ และการคิดสร้างสรรค์ลักษณะตัวละคร (Character) ให้มีข้อขัดแย้ง โดยเห็นเป็นรูปของการกระทำมากกว่าที่จะเป็นคำพูด ลักษณะสำคัญของศิลปะการละคร คือ การตอบสนองความต้องการ ของมนุษย์ และเป็นเครื่องช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดของ นักการศึกษา ดังนั้นจึงมีการใช้กระบวนการละครเข้าไปเครื่องมือสอนศิลปะและวิชาแขนงอื่น ๆ ในโรงเรียนด้วย เด็กและเยาวชนจะได้รับสรจากองค์ประกอบของละคร ซึ่งละครแต่ละประเภทก็มี วัตถุประสงค์ และลักษณะที่แตกต่างกัน เหมาะกับกระบวนการเรียนรู้และ การพัฒนาในโครงการที่มี รูปแบบต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. ละครสร้างสรรค์ (Creative Drama) และ ละครในการศึกษา (Drama in Education : DIE) ไม่เป็นละครเพื่อผู้ชม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้ร่วมกิจกรรมหรือผู้เรียนไม่ใช่ เพื่อผู้ชม ตลอดจนอาจใช้ กิจกรรม “ละคร” เป็นนวัตกรรมในการสอน และบูรณาการเนื้อหา เน้นที่ “กระบวนการ” ในการจัดกิจกรรมให้มีขึ้น ตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาในด้านต่าง ๆ ผ่านการฝึก ทักษะด้านการละคร

2. ละครเพื่อการศึกษา (Theatre in Education ; TIE) เป็นละครเพื่อผู้ชมมี วัตถุประสงค์เพื่อใช้ผลงานของละครที่ในการกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดคำถาม เกิดความคิด อันนำไปสู่การ อภิปราย ถกเถียง และแสวงหาความรู้เกี่ยวกับประเด็นจากละคร เน้นการใช้ผลงานละคร (Theatre Production) เป็น “สื่อกลาง” ในการกระตุ้นผู้ชมให้เกิดแนวคิดและความสนใจใน “ประเด็น”

ที่เฉพาะเจาะจง โดยมาก “ประเด็น” เหล่านี้มักจะเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับวัยของผู้ชม

3. ละครสำหรับเด็กและเยาวชน (Theatre for Youth) เป็นการละครเพื่อผู้ชม มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นละครอันเหมาะสมกับวัยของผู้ชมทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนได้รับสาระความบันเทิงและมีโอกาสสัมผัสงานด้านการละครที่เป็นศิลปะที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความสนใจตามวัยของตนเองอย่างแท้จริง เน้นการสร้างผลงานและละครเวที (Theatre production) ที่มุ่งเน้นความสมบูรณ์แบบในการนำเสนอแบบมืออาชีพไม่ว่าจะเป็นด้านบทการแสดง การกำกับการแสดง การออกแบบ สร้างฉาก แสงเสียง และเครื่องแต่งกาย

4. ละครเวที (Theatre) เป็นละครเพื่อผู้ชม มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานด้านการละครเวทีเพื่อให้ ผู้ชมทั่วไปได้รับทั้งความบันเทิงและสาระผ่านผลงานอันเป็นศิลปะเน้นการสร้างผลงานละครเวที (Theatre production) ที่มุ่งเน้นถึงความสมบูรณ์แบบในการนำเสนอในลักษณะของอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นด้านบทการแสดงการกำกับการแสดง การออกแบบสร้างฉาก แสงเสียง และเครื่องแต่งกายจะเห็นได้ว่า ละครแต่ละประเภทมีคุณลักษณะที่แตกต่างกัน และสามารถนำมาประยุกต์ ใช้ในการพัฒนาเยาวชนได้ โดยเฉพาะละครสร้างสรรค์ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้ร่วมกิจกรรมหรือผู้เรียนและเน้นที่กระบวนการ ในการจัดกิจกรรมให้มีขั้นตอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาในด้านต่าง ๆ โดยละครสร้างสรรค์มีลักษณะที่สังเกตได้ดังต่อไปนี้

4.1 มีอิสระในการคิด (Free Thinking) เด็กมีอิสระในความคิดโดยที่ผู้สอนจะใช้คำถามที่ดึงความคิดจากตัวเด็ก

4.2 มีอิสระในการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของเขา (Self Expression) เด็กจะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาโดยไม่ต้องกลัวผิด ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์

4.3 มีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคลเด็กจะแสดงอะไรออกมา นั้นจะมีลักษณะเฉพาะตนซึ่งไม่เหมือนกัน ละครสร้างสรรค์นั้นมีการใช้ทักษะพื้นฐานมาฝึกให้เด็กคิดและจินตนาการ สามารถแสดงออกในลักษณะที่สร้างสรรค์ โดยมีองค์ประกอบพื้นฐานดังต่อไปนี้

ทักษะที่ 1 การรู้จักตนเอง ได้แก่ การรู้จักส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การทำงานของร่างกายในลักษณะต่าง ๆ

ทักษะที่ 2 การใช้พื้นที่และรูปร่าง ได้แก่ การเคลื่อนไหว การเปลี่ยนแปลงท่าทางระดับความเร็ว และขนาดของร่างกาย

ทักษะที่ 3 การรู้จักลักษณะเฉพาะตน ได้แก่ การสังเกตความเหมือนและคนแตกต่างระหว่างตน และผู้อื่น ในลักษณะการแสดงออกทางความคิด การแสดงท่าทาง

ทักษะที่ 4 การใช้ประสาทสัมผัส ได้แก่ การหาประสบการณ์โดยใช้ประสาทสัมผัสทุกส่วนในการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ความแตกต่างในการรับรู้สัมผัสของบุคคล

ทักษะที่ 5 การสื่อความหมาย ได้แก่ การใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายทำท่าทาง การใช้คำพูดในการแสดงความคิดของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ

ทักษะที่ 6 การนำทักษะต่าง ๆ มาผสมผสาน เพื่อแสดงบทบาทเรื่องราวและจินตนาการ

นอกจากนี้ยังมีการนำละครสร้างสรรค์มาใช้กับเด็กเพื่อให้เด็กเกิดการพัฒนาในด้านบุคลิก การพูด อารมณ์ สติปัญญา และการปรับตัวเข้ากับสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการแสดงออกในทางร่างกายหรือบุคลิกภาพ (Physical Expression) ใช้เป็นสื่อความเข้าใจในด้านนามธรรมมาเป็นบุคลิกภาพ เช่น คนดี คนชั่ว ผู้ร้าย ผู้ดีนั้น มีพฤติกรรมอย่างไร สิ่งเหล่านี้จะปลูกสร้างค่านิยม หรือบุคลิกภาพของเด็กให้เหมาะสมไว้ทีละน้อย จนเป็นรูปที่ดี

2. พัฒนาการแสดงออกด้านการพูดและการใช้เสียง (Speech and Cal Expression) การพูดเป็นพัฒนาการที่มีความสำคัญในการดำเนินชีวิตปัจจุบัน ละครสร้างสรรค์นำมาใช้ในการฝึกฝนพัฒนาการการออกเสียง การพูดของเด็กได้เป็นอย่างดีให้เด็กกล้าที่จะทดลองจะใช้เสียงในหลากหลายรูปแบบ รู้จักการพูดต่อหน้าผู้อื่น นอกจากนี้สามารถปรับเสนอและพัฒนาไปถึงเรื่องของการใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศให้ถูกวิธีได้

3. พัฒนาการทางด้านอารมณ์ (Emotional Expression) การเล่นบทบาทสมมติและการลอกเลียนแบบความรู้สึกหรือการใช้สร้างสรรค์อารมณ์ตามประสบการณ์ที่ได้ประสบมาของเด็กแต่ละคน เพื่อที่จะแสดงลักษณะทางอารมณ์ของตัวละครออกมาในการแสดง จะเป็นการทดสอบให้รู้จักการเรียนรู้ แลกเปลี่ยนความคิดประสบการณ์ทางอารมณ์และสร้างเสริมคุณลักษณะทางอารมณ์ที่ดีขึ้นได้ เด็กเองโดยผ่านการใช้กระบวนการทางการละครเป็นเครื่องมือ

4. พัฒนาการแสดงออกทางสังคม (Social and participate Expression) การรู้จักการปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับในสังคม การรู้จักการมีปฏิสัมพันธ์ในการร่วมมือสร้างสรรค์กิจกรรมเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมากในการพัฒนาตนเองของเด็กในการสอนการแสดงจะมีการแสดงละครที่ใช้วิธีการสวมบทบาท (Role) และการแสดง (Action) เพื่อนำไปสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Interaction) โดยอาศัยโครงเนื้อเรื่องเป็นแกนในการเล่นเลียนแบบบทบาทชีวิตจริง

5. พัฒนาการแสดงออกทางสติปัญญา (Intellectual Expression) การพัฒนาการแสดงละครจะเป็นการสร้างเสริมเขี้ยวปัญญาในด้านต่าง ๆ ว่าจะอย่างไร เช่น การพูด บุคลิกภาพ ท่าทาง การแก้ไขปัญหเฉพาะหน้า การเอาตัวรอดเมื่อประสบสถานการณ์แบบต่าง ๆ ละครจะเป็นกิจกรรมช่วยสร้างไหวพริบปฏิภาณในการปรับตัวในการเข้าสังคมได้เป็นอย่างดี

แนวคิดและทฤษฎีด้านการเต้นรำ (Dance)

Porcell (1997 : 5) การเต้นรำ คือ พื้นฐานที่จำเป็นที่สุดตามลักษณะของธรรมชาติ ร่างกายมีการเรียนรู้ระบบโครงสร้างอย่างกว้างขวาง และการเต้นรำยังเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการรักษาสสมดุลของร่างกายในการเคลื่อนไหว เด็กจำเป็นที่จะต้องได้รับโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถที่อื่นทั้งควรมีส่วนร่วมในการที่จะได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ในความเคลื่อนไหว การเต้นรำได้บอกในหลาย ๆ ทางว่าเด็กจำเป็นที่จะต้องแสดงออกและสื่อสารความคิดนี้ออกมา โดยการให้เด็กได้เข้าใจและรู้ว่าตนเองรวมทั้งเด็กในโลกนี้มีความสามารถในตัวเองที่จะเคลื่อนไหวได้จึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยแบ่งออกเป็น 3 เหตุผลที่จะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เด็กต้องการ ดังนี้

1. เด็กต้องการความชัดเจนและต้องการสื่อสารความคิดของเขา การเต้นรำเปรียบได้กับคำกล่าวปราศรัยของเด็กสำหรับการแสดงความรู้สึก และการสื่อสารตามธรรมชาติที่ควรจะเป็นโดย

1.1 การเต้นรำได้ยินยอมให้เด็กได้ใช้สัญชาตญาณความเป็นธรรมชาติเหล่านั้นสร้างสรรค์ เพื่อเป็นการบอกเล่าถึงโลกของพวกเขา

1.2 การเดินรำส่งเสริมให้เด็กได้ค้นหาอกเหนือไปจากระเบียบแบบแผน เดิมรวมถึงการตอบสนองต่อการเคลื่อนไหวและค้นพบแนวทางใหม่ในการเคลื่อนไหว ความรู้สึกและ เข้าใจในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

1.3 การเดินรำ การสอนโดยนำการเขียน การพูด ศิลปะ ดนตรี ละครมาเป็น หนึ่งหนทางในการแสดงความรู้สึกและการติดต่อสื่อสารกับเด็กและการเดินรำ

1.4 การเดินรำเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แบ่งปันประสบการณ์ การ สร้างสรรค์ร่วมกัน และให้โอกาสสูงสุดสำหรับเด็กได้สร้าง ได้แสดง ได้สังเกต และได้ถกเถียงในเรื่องของ การเคลื่อนไหว

2. เด็กต้องการรู้และเข้าใจตัวเองและโลกของเรา การเดินรำทำให้เด็กสามารถ เพิ่มความเข้าใจในการรู้จักตัวเองและโลกรอบ ๆ ตัวเองมากขึ้นโดย

2.1 การเดินรำ เป็นสิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้เกี่ยวกับขั้นพื้นฐานของ การเคลื่อนไหวต่อพื้นที่ เวลา กำลัง คำพูดที่ไหลออกมาขณะเดินรำ และความสัมพันธ์ซึ่งในการศึกษา จะพบเจอบ่อย

2.2 การเดินรำเป็นที่รู้จักในเรื่องของวัฒนธรรมทั้งหมดของมนุษย์ตั้งเป็น องค์ประกอบของสังคมโดยผ่านการเรียนรู้การเดินรำแบบพื้นบ้านและผ่านการสร้างสรรค์การเดินรำ พื้นบ้านแบบใหม่

2.3 การเดินรำเป็นการเสริมคุณค่าเรื่องทักษะในบทเรียนให้เกิดความเข้าใจ เกิดการสังเกตและเกิดการบันทึก ทำให้เกิดความตั้งอกตั้งใจ

2.4 การเดินรำได้กำหนดขอบข่ายและทำให้ชัดเจนต่อหนึ่งความคิดทั้งวิถีคิด และความรู้สึก

2.5 การเดินรำ ในระบบการศึกษานั้นเหมือนกันการเล่นที่มีบทบาทและ มีความหมายโดยรวมให้เป็นหน่วยใหญ่ขึ้น เกี่ยวกับการรับรู้ การทำให้เกิดการเคลื่อนไหวและเกี่ยวกับการ พัฒนาความรู้ที่อยู่ภายในแต่ละประสบการณ์ การเรียนรู้

2.6 การเดินรำเป็นความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในแบบแตกต่างกัน

2.7 การเดินรำพัฒนารูปแบบตนเองว่าคุณเป็นใคร อยู่ที่ไหน

2.8 การเดินรำช่วยให้เด็กยอมรับในเรื่องของความคล้ายคลึงกันและแตกต่าง กันระหว่างผู้คนด้วย

2.9 การเดินรำเปลี่ยนทิศทางของเด็กในการมองโลกของเขา

3. เด็กต้องการผู้เชี่ยวชาญในการยอมรับการเคลื่อนไหวใหม่ ๆ ของเขาเอง การเดินรำช่วยให้เด็กสามารถควบคุมความสามารถในการเคลื่อนไหวโดย

3.1 การเดินรำ ช่วยขยายในเรื่องพื้นฐานของคำศัพท์ คำพูดของทักษะที่ทำให้ เกิดการเคลื่อนไหว

3.2 การเดินรำช่วยให้เกิดประสบการณ์ที่เพิ่มมากขึ้น ในการจัดหาเตรียม การเรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบร่างกายซึ่งมีความสามารถของการเคลื่อนไหว

Porcell (1994 : 5) เด็กจะมีส่วนร่วมในประสบการณ์การเดินรำหลากหลาย ประเภท มีโอกาสที่ค้นพบที่จะได้ใช้ร่างกายให้เป็นเหมือนเครื่องมือของการแสดงความรู้สึกและ

การสื่อสารได้อย่างไร เด็กจะได้พบกัน ความสนุกสนานของการเคลื่อนไหวในจังหวะการกระโดดข้ามพื้นที่โดยลอยอยู่บนอากาศการหมุนตัวไปรอบ ๆ การกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้น การหยุดนิ่งในท่าต่าง ๆ เด็กจะได้รับประสบการณ์ตรงในการร่วมกัน เดินรำ จนสนุกสนาน โดยการเดินรำจะอยู่ในความรับผิดชอบของครูผู้สอนซึ่งทำให้เด็กได้รับโอกาสนั้น ประติส พวงสำลี (2514 : 35) นอกเหนือจากการสอนการเดินรำในฐานะเป็นกิจกรรมเสริมประสบการณ์ให้แก่เยาวชนแล้ว กิจกรรมเสริมประสบการณ์ในรูปแบบอื่น ๆ ต่างก็มีประโยชน์ไม่ต่างไปจากการเดินรำเช่นกัน เช่น นาฏศิลป์ไทย ซึ่งเป็นการเดินรำอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความอ่อนช้อยสวยงาม อีกทั้งฝึกให้เด็กและเยาวชน ร้องรำทำเพลง และได้รับประโยชน์จากการเคลื่อนไหวโดยมีจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน ดังนี้

1. เพื่อปลูกฝังนิสัยและปูพื้นฐานทางนาฏศิลป์และดนตรีให้แก่เด็ก
2. เพื่อส่งเสริมนิสัยให้เด็กมีอารมณ์ร่าเริงแจ่มใส
3. เพื่อกล่อมเกล่าให้เด็กมีนิสัยอ่อนโยนและละมุนละไม
4. เพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดของอารมณ์และสมอง จากการทำงานของเด็ก
5. เพื่อให้เกิดความสามัคคี
6. เพื่อเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ

สุริยพร ภูศรี (2544 : 3) นอกจากนาฏศิลป์ไทยแล้ว กิจกรรมเข้าจังหวะยังเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวที่ก่อให้เกิดประโยชน์กับเด็กและเยาวชนหลายด้าน และทฤษฎีเรื่องของประโยชน์ของกิจกรรมเข้าจังหวะ ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ว่า

1. ทางร่างกาย เป็นกิจกรรมที่ใช้ความแข็งแรง คล่องตัวในการเคลื่อนไหว ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เกิดการเรียนรู้ทักษะทางกลไก และความสัมพันธ์ของประสาทกล้ามเนื้อกับจังหวะการเคลื่อนไหว การทรงตัวในการเคลื่อนไหว และการเคลื่อนไหวที่
2. ทางสังคม ได้เรียนรู้อุปนิสัย ความร่วมมือ ระเบียบต่าง ๆ ของสังคม ความภูมิใจในความสำเร็จ และเป็นพื้นฐานในการจัดกิจกรรมอื่น ๆ รู้จักการพัฒนาปรับปรุงตนเองให้เข้ากับสังคม
3. ทางวัฒนธรรม เป็นสื่อกลางในการสร้างการยอมรับ และการดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเป็นแบบอย่างของชาติ เป็นการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในขนบธรรมเนียมประเพณี การละเล่นตามแบบอย่างดั้งเดิมของไทย และนานาชาติ
4. ทางอารมณ์ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นการพัฒนาด้านบุคลิกภาพให้มีความสง่างาม เกิดความซาบซึ้ง และสุนทรีย์ภาพ ในการเคลื่อนไหวเข้ากับจังหวะ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการเดินรำ กิจกรรมเข้าจังหวะ หรือนาฏศิลป์ไทย ก็ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่เน้นการเคลื่อนไหวอย่างสร้างสรรค์ทั้งนั้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 : 39) กล่าวถึงหลักการสอนไว้ 4 ประการ คือ

1. หลักการเตรียมความพร้อมพื้นฐาน ได้แก่ การเตรียมตัวผู้สอนด้านความรู้ด้านทักษะการสอน และด้านการแก้ปัญหาการสอน
2. หลักการวางแผน และเตรียมการสอน ได้แก่ การเตรียมการสอน ผลิตสื่อเตรียมแบบฝึกหัด และเตรียมการสอน
3. หลักการใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ เช่น หลักความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักการเร้าความสนใจ หลักการเสริมแรง ฯลฯ

4. หลักการประเมินผล และรายงานผล เกี่ยวกับการกำหนดจุดประสงค์ การสอน การสร้าง และการใช้เครื่องมือประเมินผล การตีความหมาย และรายงานผลการประเมิน และสรุปเป็นหลักฐาน

ในการสอนสิ่งที่ต้องคำนึงถึง ได้แก่

1. การสอน ผู้สอนต้องเตรียมการสอนในหัวข้อต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือ และเอกสารประกอบการสอนต่าง ๆ เพื่อจัดทำ

แผนการสอน

1.2 ศึกษาผู้เรียนให้ทราบถึงความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์เดิม ความสามารถ ความสนใจ ฯลฯ เพื่อเป็นข้อมูลในการเตรียมการสอน

1.3 เขียนแผนการสอนให้ครบทุกหัวข้อ ได้แก่

1.3.1 จุดประสงค์การสอน

1.3.2 เนื้อหาสาระสำคัญของบทเรียน

1.3.3 วิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3.4 สื่อการเรียนการสอน

1.3.5 การวัด และประเมินผล

2. ขณะสอน ผู้สอนดำเนินการสอนโดยคำนึงถึงหัวข้อต่อไปนี้

2.1 ให้เป็นไปตามลำดับขั้นที่วางไว้ในแผนการสอน

2.2 ใช้ทักษะการสอนที่เหมาะสม เช่น อธิบาย การใช้วาจา กิริยา ท่าทาง

การเขียนกระดานดำ ฯลฯ

2.3 ใช้เทคนิคการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ที่ดีที่สุด โดยใช้วิธีสอนหลายรูปแบบ และดำเนินการสอนอย่างเป็นกระบวนการ

2.4 เน้นผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ลงมือปฏิบัติ ด้วยตนเอง

2.5 ใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับบทเรียน และส่งเสริมการเรียนรู้

2.6 ใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ได้ถูกต้อง เช่น การเสริมแรง การจูงใจ การฝึกหัด การทำงานตามความสามารถ ความถนัดของแต่ละบุคคล การสอนจากง่ายไปหายาก

2.7 สร้างบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ เช่น ห้องเรียนสะอาด สว่าง กว้างขวาง ครูผู้สอนใจดี ไม่เข้มงวดดุคั่น

2.8 จัดวิธีวัด และประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

3. หลังสอน พิจารณาผลการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุ จุดประสงค์มากน้อยเพียงใด ตรงไหนควรจัดสอนซ่อมเสริม

จากคำกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า หลักพื้นฐานในการสอน หมายถึง หลักการ จัดการเรียนการสอนของครู ที่ต้องมีการวางแผน สร้างความพร้อม เตรียมการสอน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ก่อนสอน ขณะสอน และหลังสอน

3. ระบบการสอน

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า ระบบการสอน ไว้ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537 : 22-26) ได้กล่าวถึง ระบบการสอน หมายถึง การจัดองค์ประกอบของการสอนได้อย่างมีลำดับขั้นตอน และมีความสัมพันธ์กัน เพื่อสะดวกต่อการนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางของการสอนที่ได้กำหนดไว้ โดยมีแนวทางการจัดองค์ประกอบระบบการสอนไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ข้อมูลสู่การสอน (Input) ได้แก่ การวางแผนการสอน ทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลแล้วเขียนเป็นแผนการสอน

2. กระบวนการสอน (Process) เป็นขั้นตอนการสอนตามแบบแผนการสอนนับตั้งแต่ขั้นดำเนินการ นำเข้าสู่บทเรียน ขั้นการสอน และขั้นสรุป กิจกรรมสำคัญอยู่ที่กิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ทักษะ เทคนิคการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เมื่อดำเนินการสอนต้องมีการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้

3. ผลการสอน (Output) เป็นขั้นประเมินพฤติกรรมผู้เรียนว่าเกิดผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด หลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนแล้ว โดยนำผลการวัดมาประเมินถ้าผู้เรียนบรรลุผลตรงตามจุดประสงค์ ก็แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

4. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นขั้นการวิเคราะห์ผล หรือย้อนกลับมาพิจารณาว่า ในการเรียนการสอนนั้นมีข้อบกพร่อง มีปัญหา เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ระบบการสอนมีประสิทธิภาพ

Glasser (พิทักษ์ สุวรรณชาติ. 2541 : 71 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1960) ได้กล่าวถึงระบบการสอนไว้ว่า ประกอบไปด้วย องค์ประกอบ 5 ส่วน ได้แก่

1. จุดประสงค์การสอน การสอนทุกครั้งต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน
2. การประเมินสถานะผู้เรียนก่อนเรียน เพื่อตรวจสอบความสามารถผู้เรียนมีความรู้เพียงพอที่จะเรียนสิ่งใหม่ หรือไม่ ถ้าพอให้เรียนต่อไป ถ้าไม่พอให้สอนซ่อมเสริม
3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนตัดสินใจเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ
4. การประเมินผลการเรียนการสอน เพื่อที่จะให้ทราบว่า ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ หรือไม่
5. ข้อมูลย้อนกลับ นำผลที่ได้จากการประเมินไปประกอบการพิจารณาแก้ไขดำเนินงาน

จากความหมายของระบบการสอนพอสรุปได้ว่า ระบบการสอน หมายถึง การจัดลำดับขั้นตอนของการสอน ให้มีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้การดำเนินการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

บันลือ พุกกะวัน (2534 : 94-96) ได้กล่าวว่า ยุทธศาสตร์การสอนมิได้เป็นตัวกำหนดรูปแบบวิธีสอน เพราะรูปแบบวิธีสอนจะต้องอาศัยพิจารณาเนื้อหา และกิจกรรมว่าจะให้นักเรียนที่เรียนบทเรียนนั้น ๆ ได้อย่างไร ครูผู้สอนจะเลือกรูปแบบวิธีสอนเอง โดยยึดหลักการที่ว่า

1. เลือกวิธีสอนที่สามารถช่วยนักเรียนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด
2. เลือกสื่อการสอนที่จะช่วยให้เข้าใจง่าย เรียนง่าย ประสบความสำเร็จ

3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ได้
ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2526 : 126) ได้กล่าวว่า ผู้สอนจงพึงปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิด
เจตคติ และค่านิยมที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ด้วยการใช้เทคนิคต่อไปนี้

1. โนมน้าวผู้เรียนด้วยการยกตัวอย่าง หรืออ้างอิงให้ผู้เรียนคล้อยตาม
2. ให้ความอบอุ่น เป็นกันเอง และสร้างบรรยากาศการเรียนที่ดี
3. ให้ความรู้แก่ผู้เรียนจากแหล่งต่าง ๆ
4. พยายามใช้เทคนิคกระบวนการกลุ่ม ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปราย

แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และตัดสินใจโดยกลุ่ม

5. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติจริง
6. ส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมที่ดีงาม

ชลลดา จิตติวัฒนพงษ์ (2537 : 64) ได้ศึกษา และสรุปการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอน ควรมีลักษณะดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียน
เกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ เช่น กระบวนการคิด เพื่อยึดการคิดวิเคราะห์
การเฝ้าหาความรู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคน และประกอบอาชีพแก้ปัญหา
ชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในศิลปะ และความงามตาม
ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสร้างสรรค์

2. จัดระบบเครือข่ายการเรียนรู้ให้เป็นแหล่งสำหรับการค้นคว้าหาความรู้
ทุกด้านที่ผู้เรียนต้องการ นอกจากห้องสมุด เช่น สื่อมวลชนทุกแขนง เครื่องคอมพิวเตอร์ ทรัพยากร
ท้องถิ่นและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง
พัฒนาอาชีพ พัฒนาสังคม และสิ่งแวดล้อม

3. จัดกิจกรรมทั้งใน และนอกหลักสูตร เพื่อเสริมประสบการณ์ทางสังคม
เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกสถานการณ์จำลองของสังคม เพื่อรับผิดชอบที่จะสร้างสรรค์สังคม และ
สิ่งแวดล้อม

4. จัดสิ่งแวดล้อมทั้งในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษาให้เอื้อต่อการจัด
กิจกรรมทุกด้านรวมถึงกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ ภาษา คุณธรรม ความคิด การตัดสินใจ และความซาบซึ้ง
ในความงามตามธรรมชาติ โดยประสานกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. ปรับกระบวนการเรียนการสอน และเทคนิคการสอนของครูให้สอดคล้องกับ
เป้าหมายการศึกษา เน้นให้ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก ชี้แนะให้ผู้เรียนทำการศึกษาค้นคว้า
คิด และตัดสินใจด้วยตนเอง ขณะเดียวกันครูต้องเป็นต้นแบบทางด้านคุณธรรม และจริยธรรม

สุธน โรจนตระกูล (2548 : 98) ได้กล่าวถึง การศึกษาความต้องการหลักสูตร
ท้องถิ่น ดนตรีสากล ของผู้ประกอบการในจังหวัดพิษณุโลกและใกล้เคียง งานวิจัยพบว่า

1. คุณลักษณะของนักดนตรีอาชีพ ควรมีใจรัก ขยันฝึกซ้อม ตรงเวลา
มีความซื่อสัตย์ มีฝีมือทั้งเล่นและร้อง สุภาพ มนุษย์สัมพันธ์ดี มีพรสวรรค์ แก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ได้ดี และมีการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ

2. นักดนตรีสากล ควรมีความรู้เรื่องโน้ตสากล การเล่นเครื่องดนตรี และมี
ความรู้เกี่ยวกับเพลงหลาย ๆ แนว แกะเพลงได้ ภาษาดี คอมพิวเตอร์เก่ง รวมทั้งมีประสาทหูที่ดีด้วย

3. สภาพปัญหาด้านคุณธรรมและจริยธรรมของนักเรียนในปัจจุบัน จรรยาพร ธรณินทร์ (2547 : เว็บไซต์) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่อง ปัญหาเด็กไทย สรุปรูปปัญหาไว้ ดังนี้ 1) เด็กติดพนันบอล เล่นเกมพนันต่าง ๆ ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ไม่เสียตายนเงินทอง 2) เด็กเล่นเกมคอมพิวเตอร์อย่างหมกมุ่น และชอบเกมที่รุนแรงมีค่านิยมที่ผิด ๆ 3) เด็กเข้าสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ตพูดจาไร้สาระ ใช้ถ้อยคำลามก ใช้ภาษาวิบัติ 4) เด็กเขียนผ่านทางอินเทอร์เน็ตหาคุ้ เสนอตัวให้คู่นอน โชว์เครื่องเพศให้ดู 5) เด็กดาวน์โหลดรูปจากอินเทอร์เน็ตไว้ดู ส่งภาพร่วมเพศทางมือถือ 6) นักศึกษาอยู่กินกันทั้ง ๆ ที่ยังขอเงินพ่อแม่ ท้องก็ทำแท้งหรือเอาลูกไปทิ้ง 7) เด็กผู้หญิง ติดการตุนญี่ปุ่นที่มีแต่เรื่องเพศอวมแง่ม เกิดค่านิยมที่ผิด ๆ 8) เด็กผู้ชายริษมขึ้นผู้หญิงตั้งแต่ยังอยู่ชั้นมัธยมศึกษาไปจนอยู่มหาวิทยาลัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สมพร เสรี (2539 : 58) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาบุคลากร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินการพัฒนาบุคลากรตามขั้นตอน โดยกำหนดนโยบาย จุดมุ่งหมาย สำรวจความต้องการวางแผน กำหนดแผนงาน/โครงการ ในแผนปฏิบัติงานประจำปี สำหรับปัญหาที่พบคือ ขาดผู้ชำนาญการในด้านการศึกษาวิเคราะห์ความจำเป็น ขาดการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

สุดาพร ปานกลิน (2540 : 75) ได้ศึกษาการบริหารงานในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี พบว่าในด้านวิชาการมีการใช้หลักสูตรแกนกลางและพัฒนาหลักสูตรได้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและท้องถิ่น ส่งเสริมให้ครูได้เตรียมการสอนและจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ มีการจัดหาแหล่งความรู้และสื่อที่มีคุณภาพ ดำเนินการวัดผลตามระเบียบและนิเทศอย่างสม่ำเสมอ จัดส่งบุคลากรเข้ารับการอบรมและนำผลมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน

ผุสดี ตรงต่อกร (2540 : 69-70) ได้วิจัยการศึกษาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่ามีระบบบริหารการอยู่ 2 ระบบคือ ระบบการศึกษาแบบของประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ โดยพบว่าระบบของประเทศอเมริกา จะเน้นพัฒนาการ ในการเรียนของผู้เรียน มุ่งเตรียมเยาวชนให้เป็นผู้มีทักษะในกระบวนการเรียนรู้ เป็นอย่างดีและมีความสามารถในการสื่อสารในระดับสูง ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้รู้จักคิดและวิเคราะห์ รู้จักหาเหตุผลอย่างเป็นระบบเน้นการพัฒนาด้าน สติปัญญา ร่างกาย อารมณ์และสังคม อย่างสมดุล ฝึกให้นักเรียนเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความรับผิดชอบสูง และรู้จักเสียสละต่อสังคมส่วนรวม เห็นในคุณค่าของมนุษย์และวัฒนธรรมของประเทศเจ้าบ้าน

อัจฉราภรณ์ สุดจิตต์ (2540 : 98-105) ได้ศึกษาด้านการจัดกิจกรรมทางดนตรี-นาฏศิลป์ ที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการของนักเรียน พบว่า กิจกรรมดนตรี-นาฏศิลป์เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการ จัดกิจกรรมเพื่อทำให้เกิดพัฒนาการทางร่างกายที่ดีขึ้นแก่เด็กปฐมวัย เพราะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาส ให้เด็กได้แสดงออกในทุก ๆ สัดส่วนของร่างกาย ได้เคลื่อนไหว ได้ฝึกฝนบุคลิกภาพทรงตรง มีจังหวะ ในการบังคับอวัยวะส่วนต่าง ๆ ให้เคลื่อนไหว ดังนั้นกิจกรรมดนตรี-นาฏศิลป์จึงมีประโยชน์และคุณค่า ต่อพัฒนาการทางร่างกายของเด็กปฐมวัยอย่างแท้จริง

การณ สุทธิกุล (2541 : 85) ได้ศึกษาความคาดหวังของบุคลากรต่อบทบาทการบริหารงานของผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยใช้ประชากร กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 390 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. บุคลากรคาดหวังให้ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ แสดงบทบาทการบริหารงานแต่ละงานทั้ง 6 งาน อยู่ในระดับมาก
2. บุคลากรคาดหวังให้ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์ แสดงบทบาทการบริหารงานทั้ง 6 งานโดยรวม เรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้ การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคลการบริหารงานกิจการนักเรียน นักศึกษา การบริหารงานธุรการ การเงิน และพัสดุ การบริหารงานอาคารสถานที่ และการบริหารงานความสัมพันธ์ชุมชน

นาริรัตน์ ตั้งสกุล (2542 : 88) ได้ศึกษาความต้องการในการพัฒนาบุคลากร โดยกระบวนการบริหาร ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้ปฏิบัติการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม พบว่ามีความต้องการพัฒนามากที่สุดคือด้านการจัดประชุมในโรงเรียนและน้อยที่สุดคือด้านการส่งบุคลากรไปอบรมเพิ่มเติม

ศิริรส แสนอุบล (2542 : 108) ได้ศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี พบว่าการนิเทศภายในได้ดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง ที่มีการดำเนินการมากที่สุดคือการนิเทศการเรียนการสอนรองลงมาคือการให้ครู อาจารย์มีส่วนร่วมในการนิเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2542 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน พบว่า วิธีการที่โรงเรียนดำเนินการในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ 1) เชิญผู้รู้มาร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสอนนักเรียน ส่งนักเรียนไปฝึกงานที่บ้านหรือสถานประกอบการของผู้รู้ 2) ให้นักเรียนสำรวจข้อมูลท้องถิ่นและนำสิ่งที่ป็นองค์ความรู้มาจัดการเรียนการสอน 3) จัดพิพิธภัณฑ์หรืออุทยานศึกษาให้นักเรียนศึกษา ค้นคว้า ผลที่เกิดขึ้นคือ นักเรียนเรียนอย่างมีความสุขเห็นคุณค่าและมีเจตคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ชุมชนและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้นและในส่วนของชุมชนเองก็มีความสำคัญมากขึ้นด้วย

ไพฑูรย์ รัตนคม (2542 : 103 - 110) ได้ศึกษาทางความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนสังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อดนตรีศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับดนตรีศึกษา 4 ด้าน ดังนี้คือ ด้านการบริหารการสอนดนตรีในโรงเรียน ด้านการเรียนการสอนดนตรีศึกษา ด้านปัญหาการเรียนการสอนดนตรีศึกษา และด้านบทบาทของดนตรีที่มีต่อสังคม โดยศึกษาการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงาน, เพศ, อายุวัยและวุฒิการศึกษาที่แตกต่างกัน

บุญยกานต์ โสภารา (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาดนตรีศึกษาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง ครูผู้สอนโดยรวมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชา

ดนตรีศึกษาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง ครูที่มีวุฒิทางดนตรีจะมีปัญหาการจัดการเรียนการสอนระดับปานกลางแต่ครูที่มีวุฒิทางดนตรีจะมีปัญหาระดับน้อย

ปิยพันธ์ แสนทวีสุข (2544 : 47-49) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการสอนดนตรีของสถาบันอุดมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า สภาพในปัจจุบันในการสอนดนตรีของสถาบันอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านคือ ด้านการบริหารและการดำเนินงาน มีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนด้านคณาจารย์และบุคลากรด้านหลักสูตรและการจัดการศึกษา ด้านอาคาร ครุภัณฑ์ และอุปกรณ์ ด้านนิสิตนักศึกษา ด้านการวิจัย และด้านการบริการทางวิชาการสู่ชุมชน อยู่ในระดับน้อย

จิราวัลย์ ชาเหลา (2546 : 104) ได้ศึกษากระบวนการเรียนรู้และการถ่ายทอดศิลปะการแสดงของหมอลำอาชีพ ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการการถ่ายทอดความรู้ศิลปะการแสดงหมอลำเพลิน หมอลำกลอน และหมอลำซิ่ง จะเน้นการฝึกฝนตนเองของผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการปฏิบัติจริง การเลียนแบบตัวครูผู้สอน เนื่องจากมีงานออกแสดง ไม่มีเวลาในการสอนลูกศิษย์เต็มที ประกอบกับไม่ได้เปิดเป็นโรงเรียนเพื่อจัดการเรียนการสอนหมอลำโดยเฉพาะ ยกเว้นหมอลำ ฉวีวรรณ ดำเนิน ซึ่งปัจจุบันทำหน้าที่ครูสอนศิลปพื้นเมืองให้วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ดเพียงอย่างเดียว ไม่ได้รับงานแสดง หรือทำหน้าที่บริหารจัดการสำนักงาน/คณะ จึงมีขั้นตอนและวิธีการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ในลักษณะที่เป็นระบบ โดยเริ่มจากการทำความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ประวัติความเป็นมา และประเภทของกลอนลำก่อนแล้วจึงค่อยๆ เริ่มสอนจากเนื้อหาต่างๆ ก่อน จึงนำไปสู่เนื้อหาที่มีความยาก จัดบทเรียนให้น่าสนใจ และเกิดความสนุกสนาน

พัชรินทร์ จำปานนท์ (2546 : 78 - 82) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์สามารถพัฒนาได้ โดยการใช้การฝึกหัดดนตรีเชิงทักษะ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะของสมาชิกของกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยที่มีพัฒนาการอยู่ในขั้นคิดด้วยเหตุผลในสิ่งที่ป็นนามธรรม (Formal Operation Stage) ตามหลักของ Piaget ดังนั้น การใช้กิจกรรมการฝึกดนตรีไทยเชิงทักษะต่อการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ให้กับกลุ่มตัวอย่างจึงมีความเหมาะสม เพราะกลุ่มตัวอย่างเริ่มมีความคิดกว้างขวาง และสามารถคิดวิเคราะห์เชื่อมโยงเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ ดังที่ Piaget (กิงฟ้า สิ้นธวัช. 2547 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Piaget. 1969) กล่าวไว้

สรุปได้ว่า การใช้ความคิดของวัยรุ่นใกล้เคียงกับวัยผู้ใหญ่เมื่อต้องเผชิญกับปัญหา มีการแก้ปัญหาได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอนและเป็นระบบ ไม่ต้องพึ่งสภาพของจริงหรือตัวอย่างประกอบ และสามารถอธิบายวิธีการคิดของตนเองได้คิดกลับไปกลับมาได้สามารถวางหลักการจากประสบการณ์ที่พบเห็นหลาย ๆ ครั้ง ซึ่งขั้นนี้เป็นพัฒนาการทางความคิดที่เจริญถึงขีดสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของเมตตา

ปัญญา หวังรวมกลาง (2547 : 84 - 89) ได้ศึกษาการพัฒนาครูด้านการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนดังนี้ กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการกำหนดเวลาในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และเป้าหมายของสถานศึกษา โดยผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการมีครูเป็นที่ปรึกษา กิจกรรม ดำเนินการโดยคำนึงถึงหลักความปลอดภัย ยึดหลักการมีส่วนร่วมของสมาชิกในชุมชน โดยเปิดโอกาสให้ครู พ่อแม่ ผู้ปกครองชุมชน องค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชน ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรม โดยวิธีการที่หลากหลาย และสอดคล้องกับกิจกรรมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยให้ถือว่าเป็นเกณฑ์ประเมินผลการผ่านช่วงชั้นเรียน

สมจิตร ไสสุวรรณ (2548) ได้ศึกษาการดนตรีศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทำการศึกษาเชิงคุณภาพผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติดำเนินการเรียนการสอนทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติเครื่องดนตรีและจัดให้เรียนภาควิชาสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษา และมัธยมปลายโรงเรียนสร้างครูศิลปศึกษาชั้นกลางดำเนินการเรียนการสอนทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติเครื่องดนตรีแต่ไม่จัดให้เรียนภาควิชาสามัญศึกษา ด้านการเรียน การสอนพบว่าทั้งด้านอุปกรณ์ เครื่องดนตรี และตำราไม่มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน มีอาคารไม่เพียงพอ ห้องเรียน ไม่ได้มาตรฐาน ขาดแคลนงบประมาณ ครูผู้สอน นักเรียนที่ได้รับคัดเลือกเข้ามาไม่มีความรู้พื้นฐานด้านดนตรี ด้านความคิดของผู้บริหาร นักวิชาการ ครู นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนดนตรี พบว่าควรปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหาสาระทางดนตรีควรให้หลากหลายและทันสมัย

จิตรา ไทยเครือวัลย์ (2549 : 91 - 96) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะวงเครื่องสายไทย มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสม ครูผู้สอนควรนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีไทยให้บรรลุผลตามที่คาดหวังไว้ และเป็นแนวทางนำไปพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนประเภทอื่น ๆ ต่อไป

สมพร มณีคำ (2545 : 11) ได้ศึกษาเกี่ยวกับหนทางในการที่จะพัฒนาประเทศให้ก้าวสู่ความเจริญในทุกด้านที่สำคัญมากประการหนึ่งก็คือการพัฒนาคนในชาติให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพและศักยภาพเพียงพอในการที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสอดคล้องกับกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการของลาว ได้ให้ความสำคัญในแผนการหลักสูตรอนุบาลว่าด้วยการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็ก เป็นองค์ประกอบหนึ่ง คือการได้รับการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษาอย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยการจัดกิจกรรมให้เด็กในรูปแบบของการเตรียมความพร้อม

อินตอง ชัยประโคน (2550 : 49-52) ได้ศึกษาหลักจริยธรรม:กรณีศึกษาการขับขึงลาวเมืองหลวง แขวงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว การศึกษาพบว่าจุดมุ่งหมายในการขับขึงของชาวเวียงจันทน์ ก็เพื่อความบันเทิงสนุกสนานแก่ประชาชนซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากพระพุทธศาสนาในการประยุกต์หลักคำสอนโดนผ่านกระบวนการขัดเกลาคนในสังคม โดยใช้ความบันเทิงเป็นสื่อ จริยธรรมที่ปรากฏส่วนใหญ่ เป็นจริยธรรมทางด้านปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอน ว่าด้วย บาป บุญ ศีล ทาน และความสามัคคี

ศิริเพ็ญ อัดไพบูลย์ (2553 : 174) ได้ศึกษาการขับลำลุ่มน้ำโขงอุบลราชธานี จำปาสัก แล้วพบว่ากลอนลำสองฝั่งโขงระหว่างจำปาสักอุบลราชธานีที่ถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นชาติในอุดมคติ ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพลเมืองเช่นเดียวกับลุ่มคนเชื้อชาติอื่นๆ ส่วนความเป็นชาติก็ถูกประดิษฐ์ขึ้นมาด้วยเช่นเดียวกันกับการขับรำแทนกลอนลำ ท้ายสุดแล้วก็คือการประสานอุดมการณ์ทั้งเก่าและใหม่เพื่อจุดมุ่งหมายสังคมนิยม แต่ในอีกด้านหนึ่งการขับลำก็แสดงด้านอื่นที่ไม่ได้อยู่ในอุดมคติด้วย การขับลำเป็นการสร้างความรู้ ความจริงทางสังคมที่หลากหลาย แสดงให้เห็นว่ารัฐลาวมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในแนวทางที่ต่อเนื่องหลายประการ

จิรวัดน์ ศรีชัยชนะ (2554 : 21) ได้ศึกษาแนวทางการสืบทอดและพัฒนาการขับขึงเมืองหลวงแขวงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แล้วพบว่าลักษณะพิเศษอีกด้านหนึ่งทางวัฒนธรรมของชาวแขวงเวียงจันทน์นั่นก็คือ การขับขึง ที่ได้รับความนิยมและให้ความบันเทิงสนุกสนานแก่ประชาชนซึ่งไม่เคยเหือดหายไปจากแขวงเวียงจันทน์ การขับขึงเป็นเพลงขับลำ

พื้นที่บ้านที่เป็นเอกลักษณ์ประจำที่อาศัยอยู่ริมฝั่งน้ำจิม ขับริ่งโดยอาศัยเครื่องดนตรีมีเพียงแคนและซอเท่านั้น เป็นการขับโต้ตอบ เย้าเหย้ย ฝ่ายตรงข้าม โดยการใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ผญาและเสียงที่มีลีลาการเอื้อนอยู่ตลอดเวลา ขับริ่งจึงเป็นศิลปะขับลำที่เป็นมรดกล้ำค่าของชาตลาวที่รัฐควรสืบทอดและพัฒนาส่งเสริมในงานปะเพณีและงานรัฐนิยมอย่างจริงจัง

ชัยนาท มาเพ็ชร (2554 : 218) ได้ศึกษาการอนุรักษ์ สืบสานและพัฒนาวาทล้าไทยลาวสองฝั่งโขงเพื่อสร้างคุณค่าทางวัฒนธรรม แล้วพบว่าวาทล้าไทยลาวสองฝั่งโขงเป็นรากเหง้าของวาทล้าที่เข้ามามีอิทธิพลทำให้เกิดทำนองลำต่างๆอย่างแพร่หลายและสามารถสืบสานพัฒนาต่อไปอย่างถูกต้องตามต้นฉบับ และคงไว้ซึ่งคุณค่าทางวัฒนธรรมอย่างยาวนาน อีกทั้งชนบในการแสดงหมอลำสะท้อนให้เห็นธรรมชาตินิสัยของผู้คนที่เต็มไปด้วยความนอบน้อม อ่อนโยน ถ้อยทีถ้อยอาศัย และเป็นมิตรต่อกันอันเป็นผลที่ทำให้สังคมปรองดอง สุขุม งามล้ำจึงมีบทบาทในฐานะวัฒนธรรมที่มีส่วนในการจัดระเบียบสังคม

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Gemma (1998 : 3092) ได้ศึกษาเพื่อหาข้อยุติในเจตนาและเป้าหมายความต้องการไปสู่มีอาชีพตามพระราชบัญญัติของสภาสูงของสหรัฐอเมริกา (Senate Bill. 813) ในเรื่องเกี่ยวกับหนังสือรับรอง โดยศึกษาว่าอะไรเป็นเครื่องสนับสนุนและจูงใจให้ครูก้าวไปสู่มีอาชีพ และใช้สถานที่ใดเป็นที่ ที่ให้การพัฒนาครู ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการความรู้และทักษะวิชาเฉพาะและความใส่ใจ ส่วนบุคคลเป็นเครื่องสนับสนุนที่มีความสำคัญมาและสถานที่ที่จะพัฒนาให้ครูก้าวไปสู่มีอาชีพนั้นส่วนใหญ่ใช้วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเพื่อที่จะรับประสบการณ์เพื่อการไปสู่มีอาชีพและมีข้อเสนอแนะอีกว่าการที่จะนำไปสู่มีอาชีพสำหรับการจะให้หนังสือรับรองกลายเป็นความต้องการองค์ประกอบหนึ่งขึ้นมาในกระบวนการประเมินครู

Epperson (1998 : 381) ได้วิจัยเกี่ยวกับการดำเนินการพัฒนาบุคลากรในจอร์เจียโดยมุ่งจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินค่าของโปรแกรมการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนของรัฐที่ตอบสนองต่อลักษณะข้อกำหนดที่มีในเอกสารที่เป็นตัวชี้วัดผลของโปรแกรมการพัฒนาบุคลากรผลการวิจัยพบว่ามี ความสอดคล้องกับข้อกำหนดในเอกสารและพบว่าการสนับสนุนการเงินของท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสมสำหรับการพัฒนาในระดับบุคคลและระดับมีอาชีพเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้

Daniel (2003) ได้ศึกษาแรงจูงใจที่มีผลต่อความสำเร็จรายบุคคลของนักเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยศึกษาจากการแสดงที่มีการแสดงออกอย่างมีเอกลักษณ์ของครูสอนดนตรีผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจภายนอกมีผลอย่างมากในการหลาย ๆ ปัจจัย เช่นการตั้งเป้าหมายของการเรียน รางวัล การแยกส่วนซ้อมแล้วประเมินผลเป็นส่วนๆ ของหลักสูตร

Szubertowska (2004 : 317-330) ได้วิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีของเด็กวัยรุ่นชาวโปแลนด์ซึ่งเรียนดนตรีในโรงเรียนมัธยมศึกษา การศึกษาพบว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดพื้นฐานวัฒนธรรมดนตรี ได้แก่ แรงจูงใจในเชิงบวก, ความสนใจ, ความเข้าใจทางดนตรี และประสบการณ์ด้านคำนิยมซึ่งเกี่ยวกับดนตรี โดยวัฒนธรรมดนตรียังต้องการการยกระดับด้านสารสนเทศดนตรีที่ต่างกัน เพื่อให้การพัฒนาความสามารถทางดนตรีได้ง่ายขึ้น และระดับของกิจกรรมจะส่งผลต่อระดับความสนใจของวัยรุ่นปัญหาที่ศึกษา 3 ประการ ได้แก่ แหล่งที่มาของวัฒนธรรมดนตรีของเด็กวัยรุ่น บทบาทของดนตรีที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต และระดับทางการศึกษาของวัยรุ่นโดยด้านการศึกษประกอบด้วย 2 ด้านคือ การมุ่งเน้นต่อความสนใจและสภาพของผลสำเร็จ โดยมี Daniel (2003)

ได้ศึกษาแรงจูงใจที่มีผลต่อความสำเร็จรายบุคคลของนักเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยศึกษาจากการแสดงที่มีการแสดงออกอย่างมีเอกลักษณ์ของครูสอนดนตรีผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจภายนอกมีผลอย่างมากในการหลาย ๆ ปัจจัยเช่นการตั้งเป้าหมายของการเรียน รางวัล การแยกส่วนซ้อมแล้วประเมินผลเป็นส่วน ๆ ของหลักสูตร ข้อเสนอแนะว่าวัฒนธรรมทางดนตรีเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการศึกษาด้านดนตรีในกลุ่มวัยรุ่น

Leung (2004 : 59-75) ได้วิจัยพบว่า งานวิจัยในปัจจุบันสนับสนุนการใช้กิจกรรมอย่างสร้างสรรค์เป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นองค์ประกอบในโครงการดนตรีในโรงเรียนโดยอิงพื้นฐานจากข้อพิสูจน์ที่ว่า การเรียนรู้ดนตรีจะมีประสิทธิภาพอย่างมากเมื่อนักเรียนได้รับการเปิดรับสู่กิจกรรมการเรียนรู้ อย่างแท้จริงและเก็บประสบการณ์ จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้ก็เพื่อกำหนดความต้องการวิธีการสำรวจ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการสร้างความร่วมมือในการแต่งเพลงในโรงเรียนฮ่องกง ซึ่งถูกกำหนดว่ามีมิติของการสอนดนตรีโดยทั่วไปได้รับความสนใจน้อยจากครูดนตรี กลุ่มของครูดนตรีจำนวน 8 คน จะถูกตั้งคำถามเพื่อออกแบบโครงการเชิงสร้างสรรค์ด้วยตนเอง ซึ่งจะถูกสอนในช่วงเปิดประชุมการฝึก การสอนใน 4 สัปดาห์ การสังเกตภาคสนามและการบันทึกภาพวิดีโอจะถูกนำมาวิเคราะห์ กลยุทธ์การสอน 10 กลยุทธ์ได้ถูกนำมาพิจารณาตามองค์ประกอบเชิงสร้างสรรค์ทั้ง 4 ประการ กล่าวคือ แรงจูงใจในงาน ทักษะความไว้วางใจต่อขอบเขตความรู้ กระบวนการสร้างความเชื่อถือและความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการรู้และควบคุมกระบวนการคิดของตนมีข้อเสนอแนะในการวิจัยว่า องค์ประกอบดังกล่าวจะเป็นการสร้างกรอบการทำงานซึ่งครูดนตรีฮ่องกงสามารถนำไปใช้เมื่อต้องการส่งเสริม กิจกรรมดนตรีเชิงสร้างสรรค์ในห้องเรียน

Barrett (2007 : 39-50) ได้วิเคราะห์ข้อมูลจำเพาะด้านดนตรีที่เกิดขึ้นในกรณีศึกษาของภาวะของการรับรู้ในเด็กกอสเตเลียต่อความหมายและค่านิยมทางศิลปะในการดำรงชีวิตของเด็ก และการอธิบายถึงลักษณะและความครอบคลุมในการมีส่วนร่วมของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรายงานถึงภาวะการรับรู้ในเด็ก (อายุระหว่าง 6-17 ปี) ด้านปรากฏการณ์ด้านความสัมพันธ์ ต่อการมีส่วนร่วมของเด็กต่อศิลปะทางดนตรีทั้ง 4 ด้าน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมวิจัยจำนวน 25 รายตามแหล่งดังกล่าว การวิเคราะห์ใจความสำคัญของข้อมูลเหล่านี้ได้รับการรับรองและปัจจัยสำคัญ 5 ประการที่เกิดขึ้นจะเกี่ยวข้องกับการภาวะการรับรู้ของเด็กต่อการมีส่วนร่วมในการกำหนดศิลปะทางดนตรีสำหรับเยาวชน เด็กจะมีคุณสมบัติในการมีส่วนร่วมต่อการกำหนดเนื้อหาของเรียน การสอนดังต่อไปนี้ การรักในการแสดง ความมีเอกลักษณ์เป้าหมายร่วมกัน ความต้องการสิ่งท้าทาย และความต้องการเป็นมืออาชีพ คุณสมบัติของความสัมพันธ์ที่จะพัฒนาและสนับสนุนข้อกำหนด โครงสร้างของการเรียนรู้ในภาวะโอกาสต่าง ๆ สำหรับการเจริญเติบโตด้านความคิดของแต่ละคนและการพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ซึ่งจะช่วยยกระดับของข้อกำหนดเหล่านี้ได้ ความคิดเห็นของผู้อื่นจะถูกกำหนดให้เป็นสิ่งส่งเสริมปัจจัยทั้งห้าเพื่อรักษาการเรียนดนตรีตามข้อกำหนดของโรงเรียน

Gaunt (2008 : 215-245) ได้วิเคราะห์ภาวะของการรับรู้ของครูที่ทำการสอนนักเรียนจำนวน 20 คน ของโรงเรียนสอนดนตรีในประเทศอังกฤษ เกี่ยวกับด้านการสอนดนตรีแบบตัวต่อตัว โดยมีจุดประสงค์การวิจัยที่เน้นที่กระบวนการและการจัดการ ซึ่งการศึกษาได้แยกครูผู้สอนออกมาเพื่อทำการศึกษา และมีข้อเสนอแนะถึงความจำเป็นต่อปัญหาที่จะเผชิญซึ่งยากที่จะแก้ไขในการกำหนดความเข้มข้นและความซับซ้อนด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นอกจากนี้ภาวะความเครียดยังแสดงให้เห็นระหว่างแรงบันดาลใจของครูที่มีผลต่อการการตัดสินใจของนักเรียนความมั่นใจในตัวเองและต่อกระบวนการสอนที่ครูใช้ ซึ่งการถ่ายทอดทักษะทางเทคนิคและทางดนตรีส่วนใหญ่

โดยผ่านครูที่นำไปสู่ผลสะท้อนต่อการปฏิบัติ ซึ่งจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการจัดการนี้พลวัตของความสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวพบว่า ขณะที่ศักยภาพซึ่งสะท้อนจากการปฏิบัติในการสอนแบบตัวต่อตัว มีผลที่ดีมาก แต่ความสัมพันธ์จะขัดขวางการพัฒนาเรื่องความรับผิดชอบของตัวเองไปบางส่วน รวมถึงการพัฒนาในด้านการฟังเสียงของแต่ละคน โดยที่ทั้งสองประการนี้ถูกประเมินค่าไว้ค่อนข้างสูงจากครูผู้สอน

Wingstedt (2008 : 193-214) ได้วิจัยการตรวจสอบการใช้งานและความรู้ในด้านการพรรณนาทางดนตรีในสื่อมัลติมีเดียร่วมสมัย โดยกลุ่มวัยรุ่นจะถูกมอบหมายให้ดัดแปลงการแสดงดนตรีโดยใช้เครื่องการวิจัยแบบออนไลน์ที่ชื่อว่า REMUPP เพื่อให้เกิดความเหมาะสมต่อจอภาพที่ต่างกันบนจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งงานวิจัยจะประสบผลสำเร็จโดยการปรับเปลี่ยนพารามิเตอร์ดนตรีทั้ง 7 พารามิเตอร์ อันประกอบด้วย เครื่องมือ เทมโป ความซับซ้อนของฮาร์โมนิก ความซับซ้อนของจังหวะ การเปล่งเสียง (Articulation) และเสียงสะท้อน (Reverb) กลุ่มวัยรุ่นต้องทำแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกดนตรีและอุปนิสัยในการใช้สื่อ ข้อมูลด้านตัวเลขที่ได้จากการปรับเปลี่ยนค่าพารามิเตอร์นั้นจะถูกนำไปวิเคราะห์เพื่อหาแนวโน้มภายในกลุ่มเกี่ยวกับการแสดงออกทางดนตรี โดยสัมพันธ์กับฉากที่แสดงซึ่งแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าระดับของความคิดเห็นส่วนใหญ่ในกลุ่มเกี่ยวกับการพรรณนาทางดนตรีชี้ให้เห็นความรู้เกี่ยวกับเครื่องหมายในการพรรณนาดนตรี (Musical Narrative Codes) อีกทั้งยังได้รับอิทธิพลอย่างชัดเจนโดยปัจจัยต่าง ๆ เช่น จากประสบการณ์ทางดนตรี เพศ และอุปนิสัยของการฟังดนตรีของผู้ถูกวิจัย

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวถึงเป็นหลักทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรีที่ใช้ประกอบในการศึกษาครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวในการศึกษาการบริหารจัดการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการการเรียนรู้ดนตรีและศิลปะการแสดงโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย
 - 1.1 เนื้อหา
 - 1.2 วิธีวิจัย
 - 1.3 ระยะเวลา
 - 1.4 พื้นที่วิจัย
 - 1.5 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีดำเนินการวิจัย
 - 2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.3 การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.4 ชี้นำเสนอผลการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้จัดแบ่งขอบเขตออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. เนื้อหา มี 2 ส่วน คือ
 - 1.1 การบริหารจัดการการเรียนรู้ดนตรีและศิลปะการแสดงของ โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
 - 1.1.1 ด้านหลักสูตร
 - 1.1.2 ด้านการเรียนการสอน
 - 1.1.3 ด้านกิจกรรมประกอบ
 - 1.1.4 การเรียน การสอน
 - 1.1.5 ด้านอาคารสถานที่ สื่อและ
 - 1.1.6 อุปกรณ์การสอน
 - 1.1.7 ด้านการวัดและประเมินผล
 - 1.1.8 ด้านคุณภาพผู้สอนและ ผู้เรียน
 - 1.2 สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
 - 1.2.1 ด้านหลักสูตร
 - 1.2.2 ด้านการเรียนการสอน

- 1.2.3 ด้านกิจกรรมประกอบ
- 1.2.4 การเรียนการสอน
- 1.2.5 ด้านอาคารสถานที่ สื่อ
- 1.2.6 อุปกรณ์การสอน
- 1.2.7 ด้านการวัดและประเมินผล
- 1.2.8 ด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน

2. วิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เน้นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) ที่ได้ข้อมูลจากการศึกษา เอกสาร การวิเคราะห์เนื้อหา และวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมและบันทึกไว้ เช่น แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต และข้อมูลจากการจัดสนทนากลุ่ม นำมาจัดหมวดหมู่ ด้วยวิธีจำแนก และจัดระบบข้อมูล เกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะ แห่งชาติลาว

3. ระยะเวลา เริ่มศึกษาวิจัยตั้งแต่ เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556

4. พื้นที่วิจัย

ผู้วิจัยได้ระบุพื้นที่ศึกษาที่จะทำการศึกษา คือ โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

5. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย บุคลากรผู้ให้ข้อมูล (Key-informants) คัดเลือกจากกลุ่มบุคคลที่สามารถให้ข้อมูลสำคัญได้ตามลักษณะข้อมูลที่ต้องการศึกษาดังนี้

5.1 กลุ่มผู้รู้

5.1.1 ผู้รู้ภาครัฐ ได้แก่ ท่านคำพวง อินทวงส์ ผู้อำนวยการโรงเรียน ท่านบุญทวีไช บุนช่วย รองผู้อำนวยการโรงเรียน ท่านบุญลัด พิมทองสี รองผู้อำนวยการโรงเรียน ท่านนางคำแพง อินลาว รองผู้อำนวยการโรงเรียน

5.1.2 ผู้รู้ภาคเอกชน ได้แก่ ท่านบุญไท ทงทิลาด รองผู้อำนวยการหอวัฒนธรรม แห่งชาติ ท่าน ดร.ดวงจำปี วุฒิสุก อธิบดีกรมศิลปะการแสดง ท่านสมจิตร ไสสุวรรณ รองอธิบดีกรม ศิลปะการแสดง

5.1.3 ผู้รู้ภาคชุมชน ได้แก่ นางสงสาน พิมมะจัน ศิลปินแห่งชาติสาขาฟ้อน ท่านคำแพง ทำมวงสา ศิลปินสาขาการแสดง ท่านแสวง แสงอำไพ ศิลปินสาขาโขนลิง

5.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติ

5.2.1 กลุ่มนักเรียนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ได้แก่ นางแก้วบุญชู ชันมาลี ท้าวจ้อย เรืองฤทธิ์เดช ท้าวจำปี สุขธิวง ท้าวเป็ปซี่ จันทวง นางมะลิ เกียนวิไซ นางพอนทิบ เกตบุนพัน นางจันสะหมอน ไชขุนคำ ท้าวอุ่นเฮือน วังพะจัน นางเจนจิรา พิมมะลา

5.2.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติงานหน้าที่ต่าง ๆ ได้แก่ ท่านปะกายเพ็ด ตีมะนิวง หัวหน้าแขนง สามัญศึกษา นางลัดดา พิมมะลาด หัวหน้าแขนงวิชาการ ท่านคำเพ็ด ยังแก้ว หัวหน้าแขนงดนตรี นางสงสาร พิมมะจัน หัวหน้าแขนงฟ้อน ท่านคำแสวง แสงพะวง หัวหน้าแขนงร้อง-ขับลำ ท่านคำแพง ทำมวงสา หัวหน้าแขนงทฤษฎี-หอสุมุด ท่านดวงใจ ถาวอน หัวหน้าแขนงบริหาร

5.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไป

5.3.1 ผู้ปกครองได้แก่ นางแต้ม ไสยวง ท้าวบุญมี บุตจันดา ท้าวสิงห์คำ ท้ามะวง

5.3.2 นักเรียนที่จบการศึกษาแล้วได้แก่ ท้าวศักดิ์ประสิทธิ์ ท้ามะวง ท้าวเลิมสุข

ทองทวี นางปุนา คันทิ นางบัวริน สืออ่อนแพง นางดาลัดดวงดารา

5.3.3 ผู้บริหารที่เกษียณแล้ว ได้แก่ ท่านสมจิตร ไสยสุวรรณ ท่านมาลี มะนิวรรณ

5.3.4 ครูที่เกษียณแล้วได้แก่นางจันสุตา สุตทามา นางคำปัน หลวงโคตร

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัย ได้แยกการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 แบบสำรวจ (Survey) เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยทำขึ้นเพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรหรือตัวอย่างประชากร โดยผู้วิจัยกำหนดประเด็นเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาและบริบททั่วไปของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

1.2 แบบสังเกต (Observation) เป็นแบบสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ใช้กับกลุ่มผู้รู้ กลุ่มผู้ปฏิบัติ กล่าวคือ

กลุ่มผู้รู้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน เป็นการสังเกตสภาพทั่วไป การจัดการเรียนการสอนด้านดนตรีและการแสดง ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรม ประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

กลุ่มผู้ปฏิบัติ ได้แก่ หัวหน้าสาขาวิชา ครูผู้สอน เป็นการสังเกตสภาพทั่วไป ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรม ประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

กลุ่มทั่วไป ได้แก่ นักเรียน เป็นการสังเกตสภาพทั่วไป ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรม ประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

1.3 แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง (Structured Interview) เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์คณะผู้บริหาร หัวหน้าสาขาวิชา หัวหน้างาน ครูผู้สอนและนักเรียนประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว เกี่ยวกับเพศ สถานภาพ วุฒิการศึกษา ตำแหน่ง และหน้าที่ที่รับผิดชอบ เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ความมุ่งหมายและขอบเขตเนื้อหา ด้านการบริหารฝ่ายต่าง ๆ ด้านวิธีการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อ และวัสดุอุปกรณ์ ด้านการวัดและประเมินผลคุณภาพผู้เรียน และนโยบายการบริหารโรงเรียน

1.4 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview Guideline) เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) เพื่อใช้สัมภาษณ์ผู้รู้และกลุ่มผู้ปฏิบัติที่มีประเด็นคำถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านดนตรีและการแสดง ด้านการบริหารจัดการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

2. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัย สามารถตอบคำถามของการวิจัยตามที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งมีวิธีการเก็บข้อมูล ดังต่อไปนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารเป็นการศึกษาจากเอกสารที่มีการบันทึกเอาไว้หรือมีการศึกษาไว้ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการเรียนการสอนดนตรีและการแสดงดังนี้ ด้านหลักสูตร ด้านการบริหารจัดการ เรียนการสอน ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียนโดยทำการค้นคว้าจาก เอกสารชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 จากหน่วยงานราชการ สถาบันการศึกษา หนังสือ ตำรา วชิยานิพนธ์ อินเทอร์เน็ต ประชาชน และบุคคล อาทิ หอสมุดแห่งชาติ สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นต้น

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ใช้เทคนิคการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) การสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interview) และไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 ใช้เทคนิคการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างกับกลุ่มผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสาขาวิชา หัวหน้างาน ครูและนักเรียน ตามกรอบแนวคิดวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรีและการแสดง ดังนี้ ด้านหลักสูตรดนตรีและการแสดง ด้านการบริหารจัดการ เรียนการสอน ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

2.2.2 ใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึก แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างกับกลุ่มผู้รู้ด้วยวิธีการค้นหาผู้รู้ เพื่อศึกษา การจัดการเรียนการสอน ดังนี้ ด้านหลักสูตรดนตรีและการแสดง ด้านการบริหารจัดการ เรียนการสอน ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

2.2.3 ใช้เทคนิคการสังเกต ได้แก่ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ใช้กลุ่มผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสาขาวิชา ครูและนักเรียน เป็นการสังเกตสภาพทั่วไปในการจัดการเรียนการสอนดนตรีและการแสดง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังต้องเข้าร่วมกิจกรรมกับครูผู้สอน เช่น ร่วมจัดการเรียนการสอนดนตรีและการแสดง การพูดคุยกับหัวหน้าสาขาวิชาเพื่อเป็นการสังเกตสภาพทั่วไปในการจัดการเรียนการสอน

2.3 การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นจะกระทำไปพร้อมกันตลอดเวลาที่ดำเนินการวิจัย และหลังจากการเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูลภาคสนามแล้ว โดยผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้งที่ได้จากการนับถักข้อมูล การถอดเทปจากการสัมภาษณ์และภาพถ่ายในแต่ละครั้งโดยการจำแนกข้อมูล (Typological Analysis)

คือการจำแนกข้อมูลชนิด (Typologies) จัดหมวดหมู่ข้อมูลตามแต่ละประเภทที่ตั้งไว้ และตรวจสอบดูอีกครั้งหนึ่งว่าข้อมูลที่ได้มามีความครบถ้วนเพียงพอหรือไม่ ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการแสดง ดังนี้ ด้านความมุ่งหมายและขอบเขตเนื้อหาวิชา ด้านการบริหารงบประมาณและนโยบายด้านวิธีการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณภาพของนักเรียน ข้อมูลเหมาะสมพร้อมแก่การนำไปวิเคราะห์ สรุปผลแล้วหรือไม่ หากมีส่วนใดที่ยังไม่สมบูรณ์จะทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

2.4 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพรรณนาวิเคราะห์เพื่ออธิบายสภาพการจัดการเรียนการสอน การบริหารจัดการด้านการจัดการเรียนดนตรีและการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว วิเคราะห์เชื่อมโยงเกี่ยวกับทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งนำเสนอข้อมูลด้วยการเขียนพรรณนาวิเคราะห์

การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

การศึกษากิจการการจัดการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติ
ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
2. สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของ

โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มเพื่อศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้รู้ กลุ่มผู้ปฏิบัติและกลุ่มทั่วไป

โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียน
ศิลปะแห่งชาติลาว ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

การบริหารจัดการการเรียนการสอน

1. ด้านหลักสูตร

1.1 หลักสูตรขั้นต้น

1. 2 แผนรายวิชาหลักสูตรขั้นต้น
- 1.3 แผนการเรียนหลักสูตรขั้นต้น
1. 4 หลักสูตรสำหรับชั้นกลาง
1. 5 แผนรายวิชาหลักสูตรชั้นกลาง
- 1.6 แผนการเรียนหลักสูตรชั้นกลาง

2. ด้านการเรียนการสอน

- 2.1 สภาพการจัดการเรียนการสอน
- 2.2 การจัดทำแผนการสอน
- 2.3 การจัดตารางเรียน
- 2.4 การนิเทศการสอน

3. ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

- 3.1 งานการแสดงที่ติดต่อจากทางรัฐบาล
- 3.2 งานการแสดงที่ติดต่อจากทางเอกชน

4. ด้านอาคารสถานที่

5. ด้านงบประมาณ

6. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน
7. ด้านการวัดผลและประเมินผล
8. ด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน

การบริหารจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ประกอบไปด้วยโครงสร้าง การเรียนการสอนที่มีส่วนคล้ายกับการจัดการศึกษาของไทยทั้งในด้านหลักสูตร กิจกรรมการเรียน การสอน การบริหารจัดการ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและทำการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ด้านหลักสูตร

จากหนังสือประมวลหลักสูตรการเรียนการสอน ปี ค.ศ. 1997 ของโรงเรียนศิลปะดนตรี แห่งชาติ มีการกำหนดชั้นเรียน และกำหนดเวลาการเรียนแต่ละแขนงวิชา เป็น 5 ระบบ ได้แก่ ระดับ ชั้นต้นเรียนระบบ 4 ปี ระดับชั้นต้นเรียนระบบ 5 ปี ระดับชั้นต้นเรียนระบบ 6 ปี ระดับชั้นกลางเรียน ระบบ 3 ปี และระดับชั้นกลางเรียนระบบ 4 ปี

1. หลักสูตรชั้นต้น

1.1 วิชาดนตรีพื้นเมืองลาวบรรดาชนเผ่าและร้องขับลำ

เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้น เพื่อจะเสริมสร้างนักเรียน ให้มีความสามารถ มีความ พยายามด้านการบรรเลงในประเภทเครื่องคิด สี ดี เป่า และเคาะ รวมทั้งร้องและขับลำท้องถิ่น ของบรรดาชนเผ่าลาวเหนือจรดใต้ เพื่อให้เป็นนักร้อง นักเล่นดนตรีที่มีปฏิภาณไหวพริบดี ที่ดี มีความสามารถประกอบอาชีพ ทั้งรู้การอนุรักษ์ การสืบทอด การสร้างสรรค์นวัต ทางด้านวัฒนธรรม ดนตรีให้แก่สังคมลาวและทั้งเป็นการเผยแผ่วัฒนธรรมอันดีงามของชาติ ผู้สังคม

1.2 วิชาดนตรีคลาสสิก (ดนตรีสากล)

เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้น เพื่อสร้างนักเรียนดนตรีของลาวให้เป็นผู้ที่มี ความสามารถ มีความรู้ก้าวหน้าเท่าเทียมกับนักเรียนดนตรีสากล สร้างนักดนตรีเครื่องสาย เครื่องคิด เครื่องเป่า เครื่องตี และเครื่องเคาะ สร้างนักประพันธ์ นักประสานเสียง นักประดิษฐ์ตัดแต่ง และ อื่น ๆ เพื่อผลิต นักดนตรีลาวให้มีคุณภาพมีไหวพริบดี ทั้งสามารถประกอบอาชีพ เป็นนักดนตรีที่ดี ทั้ง งานบรรเลง ด้วยวิธีทำแสดงเดี่ยวที่ร่วมกับที่อื่น นอกนั้นยังจะต้องเป็นคนที่มีความสามารถ ชำนิ ชำนาญในการอธิบาย สั่งสอน ที่ถ่ายทอดความรู้ความสามารถแก่นุชนรุ่นหลังต่อไป

1.3 วิชาฟ้อนพื้นเมืองฟ้อนบรรดาเผ่าชนลาว ฟ้อนโขนและการฟ้อนละคร และฟ้อน บัลเล่ย์

เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นเพื่อผลิตนักฟ้อนในด้านลวดลาย มีลีลาต่าง ๆ นานา ของลาวในบรรดาเผ่าชน ทั้งต้องมีฝีมือและความรู้ความสามารถ ทางด้านวัฒนธรรมสามารถที่จะ สืบทอดความรู้ด้านการสอน การสร้างสัมพันธภาพด้านการแสดง ให้กับสังคม ทั้งการอนุรักษ์และ เผยแผ่วัฒนธรรมประเพณีของลาวสู่สากล

1.4 วิชาสามัญทั่วไป

เป็นหลักสูตรการศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการของลาวที่ได้จัดสร้างขึ้น เพื่อปฏิบัติแผนการปฏิรูปการศึกษาให้ขยายตัวก้าวหน้าการการเรียนรู้ในแบบขั้นพื้นฐานต่อการ เตรียมไปสู่บรรดาแขนงวิชาการ และร่วมงานต่าง ๆ ทั้งนี้ทำเพื่อให้แก่นักเรียนได้รู้ ทั้งเรื่องเกี่ยวกับวิชา

ทุก ๆ แขนงการ เช่น ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวิชาชีพ และอื่น ๆ ทั้งเป็นการฝึกให้นักเรียนทางด้านสติปัญญา ไหวพริบ และทั้งมีฝีมือไปพร้อม ๆ กัน นักเรียนที่จบหลักสูตร ทั้งนี้จะสามารถประกอบอาชีพ ได้หลายประเภท ผู้มีความสามารถเข้าเรียนต่อในชั้นสูงต่อไป

2. แผนรายวิชาหลักสูตรขั้นต้น

2.1 สำหรับบรรเลงดนตรีพื้นเมืองลาว บ้านคำเผ่าชน

2.1.1 ประเภทวิชาบังคับ

- 1) วงดนตรีลาวในรูปแบบต่าง ๆ
- 2) หลักการดุริยางค์
- 3) โน้ตดนตรีลาว
- 4) โน้ตดนตรีสากล (โซโนแฟ)
- 5) ทฤษฎีดนตรี
- 6) ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว
- 7) ร้องรวมหมู่
- 8) แสดงรวมหมู่
- 9) การบัญชาจังหวะ (การกำกับจังหวะ)
- 10) การฟังดนตรี
- 11) สามัญศึกษา
- 12) แคน

2.1.2 ประเภทวิชาเอก

- 1) เครื่องดีด
 - 1.1) กะจับปี
 - 1.2) จะเข้
- 2) เครื่องสี
 - 2.1) ซอด้วง
 - 2.2) ซออู้
 - 2.3) ซอสามสาย
 - 2.4) ซอไม่ไฟ
- 3) เครื่องตี-เคาะ
 - 3.1) ระนาดเอก
 - 3.2) ระนาดทุ้ม
 - 3.3) ม้องวงเล็ก
 - 3.4) ม้องวงใหญ่
 - 3.5) กลองทัด กลองปี่ กลองตะโพน กลองหาง กลองตุ้ม และกลอง อื่น ๆ
 - 3.6) ขิม

3.7) ตุ้งหลิ่ง (กลองตุ้ง)

3.8) ฉาบ-เล็ก ใหญ่

3.9) ลิ่ง

3.10) ไม้ก๊ับแก๊บ

3.11) โกล่ง

4) เครื่องเป่า

4.1) แคนบรรดาเผ่าชนลาวต่าง ๆ

4.2) ขลุ่ยบรรดาเผ่าชนลาวต่าง ๆ

4.3) โหวด

4.4) ปี่

2.2 สำหรับฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนบรรดาเผ่าชนลาว ฟ้อนโชน และฟ้อนพื้นฐานบาลเล่

2.2.1 ประเภทวิชาบังคับ

1) หลักนาฏศิลป์โดยทั่วไป

2) หลักการฟ้อน โชน

3) หลักทฤษฎีเกี่ยวกับประเพณีชนเผ่าลาวต่าง ๆ

4) หลักทฤษฎีฟ้อนพื้นฐานบาลเล่ (บัลเล่ย์)

5) ระดับท่าของการฟ้อนแม่บท

6) ทฤษฎีดนตรี

7) โชนแพ

8) ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว

9) ร้องรวมหมู่

10) ฝึกซ้อมรวมหมู่

11) การกำกับจังหวะ (การกำกับจังหวะ)

12) ฟังดนตรี

13) สามัญศึกษาชั้นมัธยมต้น

2.2.2 ประเภทวิชาเอก

1) การฝึกเบื้องต้นตัวพระ

2) การฝึกเบื้องต้นตัวนาง

3) การฝึกเบื้องต้นตัวยักษ์

4) การฝึกเบื้องต้นตัวลิง

5) ฟ้อนลาวเดินชาย

6) ฟ้อนลาวเดินหญิง

7) ฟ้อนบาลเล่ (บัลเล่ย์)

8) ฟ็อนชนเผ่าลาว

2.3 สำหรับบรรเลงดนตรีสากล เครื่องไฟฟ้าทั่วไป

2.3.1 ประเภทวิชาบังคับ

- 1) ทฤษฎีดนตรี
- 2) ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว
- 3) โชนแฟ
- 4) ร้องรวม
- 5) ฝึกซ้อมรวม
- 6) การกำกับจังหวะ (การกำกับจังหวะ)
- 7) ทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคเครื่องไฟฟ้า
- 8) ฟังดนตรี
- 9) สามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3.2 ประเภทวิชาเอก

- 1) เครื่องสาย
 - 1.1) ไวโอลิน
 - 1.2) วิโอลา
 - 1.3) ไวโอลินแซน
 - 1.4) จิงโครบาส
 - 1.5) กีต้าคลาสสิก
- 2) เครื่องดีว
 - 2.1) ปิอาโน
 - 2.2) อาก็อก
 - 2.3) กำกับอู้มชู
- 3) เครื่องเป่าไม้
 - 3.1) ปีกโกโล
 - 3.2) ฟรุต
 - 3.3) กาลา
 - 3.4) โอโบ
 - 3.5) บาสซิง
 - 3.6) แซกโซโฟน
- 4) เครื่องเป่าทอง
 - 4.1) ทรัมเปต
 - 4.2) ทรัมบอน
 - 4.3) ก้า

4.4) ตูบา

5) เครื่องเคาะ

5.1) กลองชุด

5.2) เครื่องเคาะประกอบจังหวะ

5.3) ซิโลโฟม

6) เครื่องไฟฟ้า

6.1) ออแกน

6.2) กีต้าสะโล ขอด เบส

2.4 สำหรับสามัญศึกษา

2.4.1 ประเภทวิชาบังคับ

1) พุทธศาสนา (ภูมิศาสตร์)

2) ประวัติศาสตร์

3) ไวยากรณ์

4) ภาษาอังกฤษ

5) เลข(คณิตศาสตร์)

6) คุณสมบัติศึกษา

3. แผนการเรียนหลักสูตรขั้นต้น

3.1 ประเภทวิชาบังคับ

3.1.1 ระดับขั้นต้นเรียน 4 ปี

1) แผนงวิชาฟ้อนรำ (ฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนชนเผ่า ฟ้อนโขน พื้นฐานบัลเลย์)

ตาราง 1 แผนงวิชาฟ้อนรำ (ฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนชนเผ่า ฟ้อนโขน พื้นฐานบัลเลย์)

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
	ประเภทวิชาบังคับ						
1	หลักนาฏศิลป์ลาว(การแต่งกาย)	1				32	
2	หลักการฟ้อน โขน		1			32	
3	หลักทฤษฎีและประเพณีชนเผ่าต่าง ๆ			1		32	
4	หลักทฤษฎีฟ้อนบัลเลย์				1	32	
5	การฟ้อนแม่บท	1	1	1	1	128	
6	ทฤษฎีดนตรี	1	1	1		96	
7	โน้ตสากล	3	3	3	3	384	

8	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว	1				32	
9	ร้องหมู่				1	32	
10	บรรเลงฝึกซ้อมร้องหมู่			2	2	128	
11	การกำกับจังหวะ (การกำกับจังหวะ)				2	64	
12	การฟังดนตรี				2	64	
13	การฝึกงาน				2	64	
14	สามัญศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4		
	ประเภทวิชาเอก						
1	การฝึกเบื่องต้นตัวพระ	2	2	2	2	256	
2	การฝึกเบื่องต้นตัวนาง	2	2	2	2	256	
3	การฝึกเบื่องต้นตัวยักษ์	1	1	1	1	128	
4	การฝึกเบื่องต้นตัวลิง	1	1	1	1	128	
5	ฟ้อนลาวเดินชาย	3	3	3	3	384	

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
6	ฟ้อนลาวเดินหญิง	4	4	4	4	512	
7	ฟ้อนพื้นฐานบัลเลย์	2	2	2	2	256	
8	ฟ้อนชนเผ่าลาว	2	2	2	2	256	
9	ฝึกงาน				2	64	

2) แผนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว

ตาราง 2 แผนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
	ประเภทวิชาบังคับ						
1	วงดนตรีลาวในรูปแบบต่างๆ		1			32	ทฤษฎี
2	หลักการดุริยางค์			1	1	64	ทฤษฎี

3	โหมคนดนตรีลาว		1			32	
4	โน้ตสากล	3	3	3	3	384	
5	ทฤษฎีดนตรี	1	1	1		96	
6	ร้องรวมหมู่			2	2	128	
7	บรรเลงร้องรวมหมู่			2	2	128	
8	การกำกับจังหวะ				2	64	
9	การฟังดนตรี				2	64	
10	ลงฝึกงาน				2	64	
11	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว	1					
12	เปียโน	1	1	1	1	128	
13	แคน - - วิชาวับกับ	1				32	
14	สามัญศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4		
	ประเภทวิชาเอก						
	เครื่องดีด						
1	กระบี่จับปี	2	2	2	2	256	
2	จะเข้	2	2	2	2	256	

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
	เครื่องดี						
1	ซอด้วง	2	2	2	2	256	
2	ซออู้	2	2	2	2	256	
3	ซอสามสาย	2	2	2	2	256	
	เครื่องดี	2	2	2	2	256	
1	ระนาดเอก	2	2	2	2	256	
2	ระนาดทุ้ม	2	2	2	2	256	
3	ฆ้องวงเล็ก	2	2	2	2	256	
4	ฆ้องวงใหญ่	2	2	2	2	256	
5	กลองต่างๆ	2	2	2	2	256	
6	ขิม	2	2	2	2	256	
7	ตุ่งหลิง (กลองคู่ก)	2	2	2	2	256	

	เครื่องเป่า						
1	แคนบันดาเผ่าขับลาวต่างๆ	2	2	2	2	256	
2	ขลุ่ย	2	2	2	2	256	
3	โหวด	2	2	2	2	256	
4	ปี่	2	2	2	2	256	
	เครื่องตี						
1	ฆ้องโหม่ง	1	1	1	1	128	
2	ฉาบ	1				32	
3	ฉิ่ง	1				32	
4	กรับ	1				32	
5	เกราะ	1				32	
6	กั๊บแก๊บ	1				32	

3) แผนงวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์

ตาราง 3 แผนงวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
	ประเภทวิชาบังคับ						
1	ทฤษฎีดนตรี	1	1	1		96	
2	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว	1				32	
3	โน้ตสากล	3	3	3	3	384	
4	ร้องรวมหมู่				1	32	
5	บรรเลงร้องรวมหมู่			2	2	128	
6	การกำกับจังหวะ				2	64	
7	การฟังดนตรี				2	64	
8	บรรเลงอุ้มชู			1	1	64	
9	ฝึกงาน				2	64	
10	สามัญศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4		
	ประเภทวิชาเอก						
1	ออร์แกน	2	2	2	2	256	

2	กีตาร์โซโล	2	2	2	2	256	
3	กีตาร์ครี๊ด	2	2	2	2	256	
4	กีตาร์เบส	2	2	2	2	256	
5	แซกโซโฟน	2	2	2	2	256	
6	ฝึกงาน				2	64	

3.1.2 ระดับชั้นต้นเรียน 5 ปี

1) การบรรเลงดนตรีสากลประเภทเครื่องเป่า ฮาก็อด กีตาร์คลาสสิก

ตาราง 4 การบรรเลงดนตรีสากลประเภทเครื่องเป่า ฮาก็อด กีตาร์คลาสสิก

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีทีเรียน					จำนวน ชั่วโมง	หมาย เหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	ปี 5		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์						
	ประเภทวิชาบังคับ							
1	ทฤษฎีดนตรี	1	1	1			96	
2	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว	1					32	
3	โน้ตสากล	3	3	3	3	3	480	
4	ร้องรวมหมู่				1	1	64	
5	บรรเลงร้องรวมหมู่			2	2	2	192	
6	การกำกับจังหวะ				2	2	128	
7	การฟังดนตรี		1	1	1	1	128	
8	บรรเลงอุ้มชู				2		64	

9	ฝึกงาน					2	64	
10	สามัญศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	ม. 1	ม. 2	ม. 3	ม. 4	ม. 5		
	ประเภทวิชาเอก							
1	ปฏิกิโกล	2	2	2	2	2	320	
2	ฟรุต	2	2	2	2	2	320	
3	โอบอย	2	2	2	2	2	320	
4	กาลา	2	2	2	2	2	320	
5	บาสวิง	2	2	2	2	2	320	
6	แซกโซโฟน	2	2	2	2	2	320	
7	ทรัมเป็ต	2	2	2	2	2	320	
8	ทอมโบน	2	2	2	2	2	320	
	กลอง	2	2	2	2	2	320	
1	ดุบา	2	2	2	2	2	320	
2	ฮาก้อต	2	2	2	2	2	320	
3	กีต้าร์คลาสสิก	2	2	2	2	2	320	
4	ฝึกงาน					2	64	

3.1.3 ระดับชั้นต้นเรียน

6 ปี

1) คนตรีสากลประเภทเครื่องสายและเครื่อง เครื่องดีด

ตาราง 5 คนตรีสากลประเภทเครื่องสายและเครื่อง เครื่องดีด

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน						จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	ปี 5	ปี 6		
		จำนวนชั่วโมง / สัปดาห์							
	ประเภทวิชาบังคับ								
1	ทฤษฎีดนตรี	1	1	1				96	
2	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว	1						32	
3	โน้ตสากล	3	3	3	3	3	3	576	
4	ร้องรวมหมู่				1	1		96	
5	บรรเลงร้องรวมหมู่				2	2	2	192	

6	การกำกับจังหวะ				2	2	2	192	
7	การฟังดนตรี				2	2	2	192	
8	บรรเลงอุ้มชู	1	1	1	1	1	1	192	
9	ฝึกงาน						2	64	
10	สามัญศึกษามัธยมศึกษา ตอนต้น	ม. 1	ม. 2	ม. 3	ม. 4	ม. 5	ม. 6		
	ประเภทวิชาเอก								
1	ไวโอลิน	2	2	2	2	2		384	
2	วิโอลา	2	2	2	2	2		384	
3	ไวโอลินแจม	2	2	2	2	2		384	
4	กิงโตรบาส	2	2	2	2	2		384	
5	เปียโน	2	2	2	2	2		384	
6	ฝึกงาน						2	64	

3.1.4 แผนการเรียนรู้ การสอนระดับชั้นต้น 3 ปี

ตาราง 6 แผนการเรียนรู้ การสอนระดับชั้นต้น 3 ปี

ลำดับ	วิชาเรียน	ปีที่เรียน			จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์				
	ประเภทวิชาสามัญ					
1	ภูมิศาสตร์	3	3	3	288	
2	ประวัติศาสตร์	3	3	3	288	
3	ภาษาอังกฤษ	3	3	3	288	

4	เลข	2	2	2	192	
5	คุณสมบัติ	2	2	2	192	

4. หลักสูตรสำหรับชั้นกลาง

4.1 วิชาดนตรีพื้นเมืองลาว บรรดาเผ่าชนและร้อง - ขับลำ

เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างนักเรียนให้มีความสามารถทางการบรรเลง ในประเภทเครื่องดีด สี ดี เป่าและเคาะ รวมทั้งขับลำท้องถิ่นในบรรดาเผ่าชนลาวจากเหนือถึงใต้ เพื่อให้เป็นนักร้องที่มีไหวพริบดีมีความสามารถประกอบอาชีพทั้งให้การอนุรักษ์การสร้างสรรค์มรดกทางด้านวัฒนธรรมดนตรีให้แก่สังคมประเพณีลาว การเผยแพร่วัฒนธรรมอันดีงามของชาติสู่สากลอีกด้วย

4.2 วิชาดนตรีคลาสสิก (สากล)

เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นเพื่อสร้างนักเรียนดนตรีของลาวให้เป็นผู้มีความสามารถ มีความชำนาญ มีความก้าวหน้า เท่าเทียมกับนักเรียนดนตรีสากล สร้างนักดนตรีเครื่องสาย เครื่องดีด เครื่องเป่า เครื่องดี และเครื่องเคาะ สร้างนักประพันธ์ นักประสานเสียง นักประดิษฐ์ ดัดแปลงและอื่น ๆ เพื่อผลิตนักดนตรีลาวให้มีคุณภาพ มีไหวพริบ ทั้งสามารถประกอบอาชีพเป็นนักดนตรีที่ดี ทั้งการบรรเลง ด้วยวิธีการแสดงเดี่ยวที่ร่วมวงกับคนอื่นนอกนั้น ยังจะต้องเป็นคนที่มีความสามารถ มีความชำนาญในการอธิบาย ลิขสิทธิ์สอนที่ถ่ายทอดความรู้ความสามารถแก่นุชนรุ่นต่อไป

4.3 วิชาฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนบรรดาเผ่าชนลาว ฟ้อนโขน ละครฟ้อน และฟ้อน

บาลเล่ห์ เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นเพื่อผลิตนักฟ้อนในด้านลวดลาย มีสีสันต่าง ๆ ของลาวในบรรดาเผ่าชนทั้งต้องมีฝีมือและความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ สามารถที่จะสืบทอด ความรู้สิทธิ์สอน การสร้างสรรค์ผลงาน ด้านการแสดงให้กับสังคมทั้งการอนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรมประเพณีของลาวสู่เวทีสากล

4.4 วิชาสามัญทั่วไป

เป็นหลักสูตรการศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการของลาว ที่ได้จัดสร้างขึ้น เพื่อปฏิบัติแผนการปฏิรูปการศึกษาให้ขยายตัว ก้าวหน้าถาวร การเรียนรู้ในแบบขั้นพื้นฐานต่อการเตรียมใส่บรรดาแขนงวิชาการและร่วมงานต่าง ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อให้นักเรียนได้รู้ทั้งเรื่องเกี่ยวกับวิชาทุก ๆ แขนงการ เช่น ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวิชาชีพและอื่น ทั้งเป็นการให้นักเรียนทางด้านสติปัญญาไหวพริบ และทั้งฝีมือไปพร้อม ๆ กัน นักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรเหล่านี้ จะสามารถประกอบอาชีพได้หลายประเภท ที่มีความสามารถเล่าเรียนต่อในขั้นสูงต่อไป

5. แผนรายวิชาหลักสูตรชั้นกลาง

5.1 สำหรับเล่นดนตรีพื้นเมืองลาวบรรดาเผ่าชน

5.1.1 ประเภทวิชาบังคับ

1) โขนแพ

- 2) ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว - สากล
- 3) รามโมณี (ทฤษฎีประสานเสียง โปลิโฟนี)
- 4) ร้องร่วมหมู่
- 5) เล่นรวมหมู่
- 6) ลงฝึกหัดงาน
- 7) การกำกับจังหวะ
- 8) การฟังดนตรี
- 9) ทฤษฎีศึกษาเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)
 - 10) ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี
 - 11) ประวัติการและการพัฒนาดนตรีลาว
 - 1 2) สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย
 - 5.1.2 ประเภทวิชาเอก
 - 1) เครื่องสี
 - 1.1) ซออี
 - 1.2) ซอด้วง
 - 2) เครื่องตี
 - 2.1) ระนาดเอก
 - 2.2) ระนาดทุ้ม
 - 2.3) ฆ้องวงเล็ก
 - 2.4) ฆ้องวงใหญ่
 - 2.5) ขิม
 - 2.6) ตุงหลัง
 - 3) เครื่องเป่า
 - 3.1) แคน บรรดาเผ่าชนลาว
 - 3.2) ขลุ่ย บรรดาเผ่าชนลาว
 - 3.3) ปี่
- 5.2 สำหรับฟ้อนพื้นเมือง ฟ้อนบรรดาเผ่าชนลาว ฟ้อนโขน ละครฟ้อน และบาลเล่
- 5.2.1 ประเภทวิชาบังคับ
 - 1) โขนแฟ
 - 2) รามโมณี (ทฤษฎีประสานเสียง) - โปลิโฟนี
 - 3) ประวัติศาสตร์ลาว-สากล
 - 4) ร้องรวมหมู่
 - 5) ฝึกซ้อมรวมหมู่
 - 6) การกำกับจังหวะ

7) การฟังดนตรี

8) ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)

9) ทฤษฎีประดิษฐ์แต่งฟ้อน

10) สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย

5.2.2 ประเภทวิชาเอก

1) การฝึกเบื่องต้นตัวพระ

2) การฝึกเบื่องต้นตัวนาง

3) การฝึกเบื่องต้นตัวยักษ์

4) การฝึกเบื่องต้นตัวลิง

5) ฟ้อนลาวเดินชาย

6) ฟ้อนลาวเดินหญิง

7) ฟ้อนบัลเล่ย์

8) ฟ้อนบรรดาเผ่าของลาว

9) ตะครฟ้อน

5.3 เล่นดนตรีสากล เครื่องไฟฟ้าทั่วไป และกลองซุม

ประเภทวิชาบังคับ

5.3.1 ประวัติศาสตร์ดนตรีสากล-ลาว

5.3.2 โชนแฟ

5.3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม สุนทรียศาสตร์

5.3.4 ฮาโมนี (ทฤษฎีประสานเสียง) - โปลิโฟนี

5.3.5 ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี

5.3.6 ร้องรวม

5.3.7 ฝึกซ้อมรวม

5.3.8 การกำกับจังหวะ

5.3.9 ฟังดนตรี

5.3.10 เสดฟเล่นอู้มซุ

5.4 สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย

ประเภทวิชาเอก

5.4.1 เครื่องสาย

1) ไวโอลิน

2) วิโอลา

3) ไวโอลินแซน

4) จิงโกบาส

5) กีต้าร์คลาสสิก

5.4.2 เครื่องดื่ม

1) ป๊อโน

2) อาเกือก

5.4.3 เครื่องเป่าไม้

1) ปิคโกโล

2) ฟลูต

3) กาลา

4) โอบอย

๕) บาสซิง

6) แซกโซโฟน (โซปราโน อานโต เทน)

5.4.4) เครื่องเป่าทอง

4.1) ทรัมเปต

4.2) ทรอมโบน

4.3) ทูบา

5.4.5) เครื่องตี (เคาะ)

5.1) กลองชุด

5.2) ไซโลโฟน

5.3) เครื่องเคาะต่าง ๆ

5.5 สำหรับร้องและขับลำท้องถิ่น

ประเภทวิชาบังคับ

5.5.1 ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว-สากล

5.5.2 รามโมณี (ทฤษฎีประสานเสียง) - โปลิโฟนี

5.5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)

5.5.4 ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี

5.5.5 โชนแฟ

5.5.6 ร้องรวมหมู่

5.5.7 ร้องรวม

5.5.8 ฟังดนตรี

5.5.9 การกำกับจังหวะ

5.5.10 การเสพอุ้มชู

5.6 สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย

ประเภทวิชาเอก

5.6.1 ร้องเสียงสูง กลาง ต่ำ

5.6.2 ขับลำท้องถิ่น

5.6.3 ร้องร่วมสมัย

5.6.4 ร้องลาวเดิม

5.7 สำหรับวิชาประดิษฐ์แต่ง

ประเภทวิชาบังคับ

5.7.1 ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว - สากล

5.7.2 โชนแฟ

5.7.3 สุนทรศาสตร์

5.7.4 รามโมณี - โปลิโฟนี

5.7.5 ทฤษฎีประดิษฐ์แต่ง

5.7.6 ความรู้เกี่ยวกับเสียงดนตรี

5.7.7 ร้องลาว

5.7.8 ขับลำจังหวะ

5.7.9 ฟังดนตรี

5.8 สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย

ประเภทวิชาเอก

5.8.1 ประดิษฐ์แต่งเล่นดนตรีลาว + สากล

5.8.2 ประดิษฐ์แต่งฟ้อนบรรดาชนเผ่าต่าง ๆ

5.8.3 ลงฝึกหัดงาน

5.9 สำหรับสามัญศึกษา

ประเภทวิชาบังคับ

5.9.1 ภูมิศาสตร์

5.9.2 ประวัติศาสตร์

5.9.3 ภาษาอังกฤษ

5.9.4 หัดแต่ง

5.9.5 เลข

5.9.6 การเมือง

6. แผนการเรียนหลักสูตรชั้นกลาง

6.1 ประเภทวิชาบังคับ

6.1.1 แขนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว

ตาราง 7 แผนงวิชาดนตรีพื้นเมืองลาว

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน			จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์				
1	โน้ตสากล	3	3	3	288	
2	ประวัติศาสตร์ดนตรีสากล	2	2	2	192	
3	ฮาโมนี – โบลีโฟนี	2	2	2	192	
4	ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)			1	32	
5	ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี	1	1		64	
6	ร้องรวมหมู่	1	1	1	96	
7	ฝึกซ้อมร้องรวมหมู่	1	1	1	96	
8	การกำกับจังหวะ	1	1	1	96	
9	การฟังดนตรี	1	1	1	96	
10	การลงฝึกหัดงาน	1	1	1	96	
11	เปียโนวิชาบังคับ	1	1	1	96	
12	สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย	1	1	1	96	
	ประเภทวิชาเอก					
	เครื่องสี					
1	ซอฮู้	2	2	2	192	
2	ซอด้วง	2	2	2	192	
	เครื่องตี					
1	ระนาดเอก	2	2	2	192	
2	ระนาดทุ้ม	2	2	2	192	
3	ฆ้องวงเล็ก	2	2	2	192	
4	ฆ้องวงใหญ่	2	2	2	192	
5	จิม	2	2	2	192	
	เครื่องเป่า					
1	แคน	2	2	2	192	
2	ขลุ่ย	2	2	2	192	

3	ปี	2	2	2	192	
4	ฝึกงาน			2	64	

6.1.2 แขนงวิชาฟิสิกส์พื้นเมือง ฟิสิกส์บรรดาผ่าชนลาว ฟิสิกส์โชน ละครฟิสิกส์
ฟิสิกส์บัลเล่ย์

ตาราง 8 แขนงวิชาฟิสิกส์พื้นเมือง ฟิสิกส์บรรดาผ่าชนลาว ฟิสิกส์โชน ละครฟิสิกส์ ฟิสิกส์บัลเล่ย์

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน			จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์				
1	โน้ตสากล	3	3	3	288	
2	ฮาโมนี – โบลีโฟนี					
3	ประวัติศาสตร์ดนตรีสากล	2	2	2	192	
4	ร้องรวมหมู่	1	1	1	96	
5	ฝึกซ้อมร้องรวมหมู่	1	1	1	96	
6	การกำกับจังหวะ	1	1	1	96	
7	การฟังดนตรี	1	1	1	96	
8	ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)			1	32	
9	ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี	1	1		64	
10	ฝึกงาน			2	64	
11	สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย	2	2	2	192	
12	เปียโนวิชาบังคับ	1	1	1	96	
	ประเภทวิชาเอก					
1	การฝึกเบื้องต้นตัวพระ	2	2	2	192	
2	การฝึกเบื้องต้นตัวนาง					
3	การฝึกเบื้องต้นตัวยักษ์	2	2	2	192	
4	การฝึกเบื้องต้นตัวลิง	2	2	2	192	
5	ฟิออนลาวเดินชาย	2	2	2	192	
6	ฟิออนลาวเดินหญิง	2	2	2	192	

7	ฟ็อนเผ่าลาว	2	2	2	192	
8	ละคอนฟ็อน	2	2	2	192	
9	ฝึกงาน	2	2	2	192	

6.1.3 แผนงวิชาคนตรีสาทลและประเภทเครื่องไฟฟ้า

ตาราง 9 แผนงวิชาคนตรีสาทลและประเภทเครื่องไฟฟ้า

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน			จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์				
1	ประวัติศาสตร์ดนตรีสากล	2	2	2	192	
2	โน้ตสากล	3	3	3	288	
3	ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)			1	32	
4	ฮาโมนี – โพลีโฟนี	2	2	2	192	
5	ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี	1	1		64	
6	ร้องรวมหมู่	1	1	1	96	
7	ฝึกซ้อมร้องรวมหมู่	1	1	1	96	
8	การกำกับจังหวะ	1	1	1	96	
9	การฟังดนตรี	1	1	1	96	
10	การบรรเลงอุ้มชู	1	1	1	96	
11	ฝึกงาน			2	64	
12	สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย	3	3	3	288	
13	เปียโน	1	1	1	96	
	ประเภทวิชาเอก					
1	เครื่องสาย	2	2	2	192	
2	ไวโอลิน	2	2	2	192	
3	ไวโอลา	2	2	2	192	
4	ไวโอลินแซม	2	2	2	192	
5	กิงโตรบาส	2	2	2	192	
6	กีตาร์คลาสสิก	2	2	2	192	

	เครื่องดิว	2	2	2	192	
1	เปียโน	2	2	2	192	
2	ฮาก็อก	2	2	2	192	
3	เครื่องเป่าลมไม้	2	2	2	192	
4	ปิกโกโล	2	2	2	192	
5	ฟลูต	2	2	2	192	
6	กาลา	2	2	2	192	
7	บาสซิง	2	2	2	192	
8	แซกโซโฟน	2	2	2	192	

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน			จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์				
	เครื่องเป่าทอง					
1	ทรมเป็ด	2	2	2	192	
2	ทรมโปน	2	2	2	192	
3		2	2	2	192	
4	ตูปา	2	2	2	192	
	เครื่องเคาะ					
1	กลองซุม	2	2	2	192	
2	ไซโลโฟน	2	2	2	192	
3	เครื่องไฟฟ้า	2	2	2	192	
4	ออร์แกน	2	2	2	192	
5	กีต้าร์โซโล	2	2	2	192	
6	กีต้าร์คร็อค	2	2	2	192	
7	กีต้าร์เบส	2	2	2	192	

6.1.4 วิชาขับร้องและขับลำท้องถิ่น

1) ประเภทวิชาบังคับ 3-4 ปี

ตาราง 10 ประเภทวิชาบังคับ 3-4 ปี

		ปีที่เรียน		
--	--	------------	--	--

ลำดับ	รายวิชา	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	จำนวน	หมายเหตุ
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์				ชั่วโมง	
1	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว – สากล	2	2	2		192	
2	ฮาโมนี	2	2	2		192	
3	ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)			1		32	
4	ความรู้เกี่ยวกับดนตรี	1	1	1		64	
5	โน้ตสากล	3	3	3		288	
6	ร้องรวมหมู่	1	1	1		96	
7	ฟังดนตรี	1	1	1		96	
8	การกำกับจังหวะ	1	1	1		96	

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
9	การเสพอุ้มชู	1	1	1		96	
10	ทฤษฎีร้อง	1	1	1	1	128	
11	ฝึกงาน			2		64	
12	สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย	3	3	3		288	
13	เปียโน – วิชาบังคับ	1	1	1		96	
	ประเภทวิชาเอก 3 - 4						
1	ร้องเสียงสูง, กลาง, ต่ำ	2	2	2	2	256	
2	ร้องลาวเดิม	2	2	2	2	256	
3	ขับลำ	2	2	2	2	256	
4	ร้องลาวสมัย	2	2	2	2	256	
5	ฝึกงาน			2	2	128	

6.1.5 วิชาประแต่งเพลงและเรียบเรียงเสียงประสาน

ตาราง 11 วิชาประแต่งเพลงและเรียบเรียงเสียงประสาน

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
1	ประวัติศาสตร์ดนตรีลาว – สากล	2	2	2		192	
2	ฮาโมนี + โพลีโฟนี	2	2	2		192	
3	ทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม (สุนทรียศาสตร์)			1		32	
4	ความรู้เกี่ยวกับดนตรี	1	1			64	
5	โน้ตสากล	3	3	3		288	
6	ร้องรวมหมู่	1	1	1		96	
7	ฟังดนตรี	1	1	1		96	
8	การกำกับจังหวะ	1	1	1		96	
9	ทฤษฎีประดิษฐ์แต่ง	1	1	1		96	
10	ฝึกงาน			2		64	

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับ	รายวิชา	ปีที่เรียน				จำนวน ชั่วโมง	หมายเหตุ
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4		
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์					
11	สามัญศึกษาชั้นมัธยมตอนปลาย	2	2	2	2	256	
12	เปียโน – วิชาบังคับ	1	1	1	1	128	
13	ประเภทวิชาเอก 4				2	64	
14	ประดิษฐ์แต่งการบรรเลงสากล-ลาว	2	2	2	2	256	
15	ประดิษฐ์ฟ้อนบันดาเผ่าชนต่างๆ	2	2	2	2	256	
16	ฝึกงาน				2	64	

6.1.6 วิชาสามัญทั่วไป

1) ประเภทวิชาบังคับ 3 ปี

ตาราง 12 ประเภทวิชาบังคับ 3 ปี

		ปีที่เรียน		
--	--	------------	--	--

ลำดับ	รายวิชา	ปี 1	ปี 2	ปี 3	จำนวน	หมายเหตุ
		ชั่วโมงเรียน / สัปดาห์			ชั่วโมง	
1	ภูมิศาสตร์	3	3	3	288	
2	ประวัติศาสตร์	3	3	3	288	
3	ภาษาอังกฤษ	3	3	3	288	
4	หัตถ์แต่ง	3	3	3	288	
5	เลข	3	3	3	288	
6	การเมือง	3	3	3	288	

ด้านการเรียนการสอน

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนด้านศิลปะปฏิบัติซึ่งผู้เรียนต้องมีความสามารถเฉพาะบุคคลซึ่งในโครงสร้างของหลักสูตรจัดเป็นลักษณะวิชาชีพเฉพาะที่ผู้เรียนต้องเลือกเรียนตามสาขาวิชาที่ตนถนัด (บุณฑะวิไล บุณช่วย. 2556 : สัมภาษณ์)

จัดการเรียนการสอนเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ และ กลุ่มวิชาสามัญศึกษา โดยในหนึ่งสัปดาห์จะเรียนวิชาชีพเฉพาะ ในวันจันทร์ วันอังคารและวันพฤหัสบดี และให้เรียนวิชาสามัญศึกษาทั่วไปในวันพุธ และ วันศุกร์ ในการจัดครูเข้าสอนตามระดับชั้นนั้นหัวหน้าแขนงจะเป็นผู้จัด (บันดิด ขะนะจิต. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 9 ผู้วิจัยกับท่านบุษมาวชิระ บุนช่วย รองผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะแห่งชาติ

การจัดการเรียนการสอนที่มีทั้งรายวิชาปฏิบัติและทฤษฎี จึงมีการจัดสภาพห้องเรียน เพื่อรองรับและเอื้อต่อการเรียนการสอนนั้นๆ โดยจะจัดห้องเรียนที่เป็นการเรียนภาคทฤษฎีให้มีองค์ประกอบที่เอื้อต่อการเรียน เช่น มีกระดานไวท์บอร์ด มีโต๊ะ เก้าอี้ ที่สามารถจัดบันทึกการเรียนได้ ส่วนห้องเรียนที่จัดเพื่อการเรียนด้านปฏิบัติ หากเป็นห้องเรียนในแขนงฟ้อน ภายในห้องเรียนจะจัดห้องเรียนให้โล่ง และมีกระจก เพื่อสังเกตการจัดท่าฟ้อนว่าถูกต้องเพียงใด หากเป็นห้องเรียนที่ทำการเรียนการสอนบัลเล่ย์ จะมีราวเหล็กเพื่อให้ผู้เรียนจับ ใช้ในการทรงตัว และ สำหรับการจัดห้องเรียนแขนงดนตรีนั้น ภายในห้องเรียนจะจัดให้มีเครื่องดนตรีตามแขนงวิชาเอกนั้น ๆ (บุษมาวชิระ บุนช่วย, 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 10 สภาพห้องเรียนแขนงฟ้อน

ภาพประกอบ 11 ห้องเรียนแขนงวิชาดนตรี จิม

1. กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ

เป็นวิชาที่เน้นด้านปฏิบัติที่นักเรียนจะต้องทักษะในการจำและฝึกปฏิบัติ อย่างสม่ำเสมอทั้งในด้านการฟ้อน และดนตรีจากการสัมภาษณ์อาจารย์อานงลัก ทามะวงครูผู้สอน ฟ้อนพื้นเมืองบอกว่าในการเรียนฟ้อนต้องเริ่มด้วยการบริหารร่างกาย คัดมือ คัดแขน คัดขา เพื่อฝึก ให้ร่างกายมีความแข็งแรงเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเข้าสู่บทเรียนทำการเรียนการสอน ตามเนื้อหา (อานงลัก ทามะวง. 2556 : สัมภาษณ์)

ส่วนการเรียนด้านดนตรีก่อนเข้าสู่บทเรียนก็มีการเตรียมความพร้อมโดยการ ฝึกไล่มือเพื่อให้กล้ามเนื้อแข็งแรง (สัปดาห์ที่ 2556 : สัมภาษณ์)

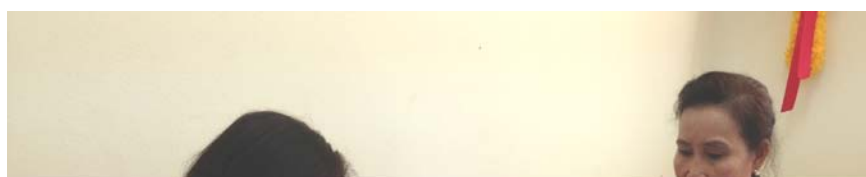

ภาพประกอบ 12 การเรียนการสอนวิชาฟิสิกส์

ภาพประกอบ 13 ห้องเรียนวิชาการ

ในการจัดการเรียนการสอนนั้นครูประจำวิชาต้องทำป้ (สมุด) ติดตามการมาเรียน การขาดเรียน การลา การมาสาย แล้วรายงานหัวหน้าแขนงทุกเดือน (สงสาน พิมมะจัน. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 14 ผู้วิจัยกับครูสงสาน พิมมะจัน หัวหน้าแขนงฟิสิกส์

2. กลุ่มวิชาสามัญศึกษา

เป็นวิชาประเภทสามัญทั่วไป ครูปะกายเพชร คิมะนีวง หัวหน้าแขนงวิชาสามัญศึกษา กล่าวถึงการเรียนการสอนว่า “ในส่วนของการเตรียมการด้านการสอนนั้น ครูทุกคนต้องมีการจัดทำใบการสอน หรือ แผนการสอนรายวิชาที่รับผิดชอบ คำอธิบายรายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ให้กับนักเรียนทราบ ตลอดจนหลักเกณฑ์การสอบ และการให้คะแนนต่าง ๆ ซึ่งในส่วนนี้ ต้องมีการรายงานแจ้งต่อหัวหน้าแขนงเพื่ออนุมัติในการนำไปใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา” (ปะกายเพชร คิมะนีวง, 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 15 สภาพห้องเรียนในรายวิชาสามัญศึกษา

2. การจัดทำแผนการสอน

การจัดทำแผนการสอนของครูผู้สอนในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว จัดทำตามแผนการเรียนเป็นแผนรายคาบเรียนตามจุดประสงค์ประกอบด้วย ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นสรุป ขั้นวัดผล ข้อเสนอแนะ

ບົດສອນ

ໂຮງຮຽນ ສ້າງຄູສິລະປະສຶກສາ

ວິຊາ : Piano ປີທີ 1

ວັນ / ເດືອນ / ປີ ສອນ 20 / 11 / 2023

ຄູສອນ : ອາຈານ ວັດຕະນະພອນ ກຸງພະຊຽງ

ຈຸດປະສົງ	ເນື້ອໃນ	ກິດຈະກຳການຮຽນ - ການສອນ	ເວລາ	ສຳການສອນ	ວິດປະເມີນຜົນ
- ໃຫ້ນັກຮຽນ ສາມາດປຶກ ສັດນີ້ວມໄດ້	* ຂັ້ນນຳ. - ຄູ ແລະ ນັກຮຽນທຳຄວາມເຄົາລົບເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. - ຄູກວດກາຈຳນວນພື້ນໃນຫ້ອງຮຽນ. - ຄູສະເໜີແຮກເຂົ້າຮ່ວມ. - ຄູສາມັກຮຽນຫວນພື້ນປັດຮຽນເກົ່າທີ່ຮຽນຜ່ານມາຊົ່ວໂມງແລ້ວ. ໂດຍການໃຫ້ນັກຮຽນພິດສຸກຄົນໃນຫ້ອງຫຼິ້ນpiano ກ່ຽວກັບການປຶກສາທັດນີ້ວມໃຫ້ຮອງນີ້ວສື: ນິ້ວນາງ ແລະ ນິ້ວກ້ອຍ 3 - 4 ເທື່ອ. - ຄູບ່ອຍບໍ່ນັກຮຽນທີ່ເຮັດໄດ້ດີ ແລະ ແນະນຳຕື່ມກ່ຽວກັບນັກຮຽນຜູ້ໃດທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ ຈາກນັ້ນຄູຈຶ່ງສະເໜີເຂົ້າສູ່ຫົວຂໍ້ໃໝ່. * ຂັ້ນສອນ. - ຄູສະເໜີໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນເບິ່ງທີ່ 2 ເຊິ່ງແມ່ນການປຶກສານິ້ວມືຂອງນິ້ວຄືເກົ່າຕ່າງແຕ່ວ່າ ແຕ່ລະໂນດນັ້ນແມ່ນໃຊ້ຂໍ້ມື ແລະ ຕ້ອງໃຫ້ປາບນິ້ວມືແຕ່ລະນິ້ວນັ້ນມີນຳພັກ ແະນຳເຄິ່ງພາຍຈຳເປດທີ່ຢູ່ທາງກ້ອງໄວ້ໃນດນັ້ນແມ່ນການວາງປຶກສາລົງລູກpiano. - ຄູສາທັດໃຫ້ນັກຮຽນເບິ່ງກ່ອນໂດຍໃຫ້ນັກຮຽນສັງເກດເບິ່ງວິທີຄູຫຼິ້ນລູກpiano ເທື່ອລະ 7 - 8 ຄົນ ແລ້ວຈຶ່ງຜັດປ່ຽນກັນຈົນພິດສຸກຄົນ. - ຄູໃຫ້ນັກຮຽນປຶກສາທັດນີ້ວມືຢູ່ບ່ອນຮອງຄົນ. - ຄູສະເໜີໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນຫຼິ້ນພ້ອມກັນ 2 - 3 ເທື່ອ ໂດຍແມ່ນຄູກຳນົດຈັງ	5 ນາທີ	- ປຶ້ມຄູ່ມືຄູ - ປັດສອນ - ຄູປະກອບ - Piano ຫຼື - PianicaD		

ภาพประกอบ 16 แผนการสอน รายวิชาเป็ยโน 1

ສະເພາະແມ່ນ ນິວນາງ ແລະ ນິວກັອບ. - ໃຫ້ນັກຮຽນ ໄດ້ກຽວກັບ ຈັງຫວະຂອງ ການຫຼິ້ນ piano. - ໃຫ້ນັກຮຽນ ໄດ້ການໃຊ້ ນ້ຳໜັກຂອງ ການວາງມືຢູ່ ເທິງລູກpiano.	ທວະໃຫ້ນັກຮຽນ. - ຄູ ແລະ ນັກຮຽນຫຼິ້ນພ້ອມກັນ 1 - 2 ເທື່ອ. - ຄູແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນ 3 ກຸ່ມ ໂດຍໃຫ້ກຸ່ມໜຶ່ງຫຼິ້ນ, ອີກສອງກຸ່ມ ແມ່ນຕິດຕາມເບິ່ງ ແລະ ສັງກຸ່ມທີ່ຫຼິ້ນ. ຈາກນັ້ນ, ຕັດປ່ຽນກັນແຕ່ລະກຸ່ມ. - ຄູຍ່າງຍຸບຊົມເຊີຍກຸ່ມທີ່ຫຼິ້ນໄດ້ດີ ແລະ ແນະນຳຄືນສຳຫຼັບກຸ່ມທີ່ຍັງບໍ່ສັ້ນໄດ້ດີ. * ສະຫຼຸບ: ຄູຖາມຄືນກຽວກັບບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮຽນໃນຊ່ວງໂມງນີ້ ມີບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ເຂົ້າ ໃຈແມ່ນໃຫ້ຖາມຄູຄືນ ແລ້ວໃຫ້ຄູເປັນຜູ້ອະທິບາຍໃຫ້ນັກຮຽນເບິ່ງ ແລະ ສັງ ຄືນ. ຈາກນັ້ນຄູແລະ ນັກຮຽນຫຼິ້ນ piano ພ້ອມກັນອີກ 1 ເທື່ອ. + ຕັກເຕືອນ. - ຄູແນະນຳຄືນກຽວກັບການປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບຂອງໂຮງຮຽນກໍລິກັດ ໝາຍຂອງບ້ານເມືອງ, ການໃຊ້ເວລາຫວ່າງໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດໃນການຊອກຮູ້ ຮ້າຮຽນ, ການຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. - ຄູສະເໜີແຂກພັກດ່ວນ.	50 ນາທີ	5 ນາທີ	ຄູຮັກເກດ ຕິດຕາມເບິ່ງ ນັກຮຽນ ແຕ່ລະຄືນ ວ່າມີ ຄວາມເຂົ້າໃຈເອົາ ໃຈໃສ່ຫຼາຍປານ ໃດ.
--	--	------------	-----------	---

ภาพประกอบ 17 แผนการสอน รายวิชา เปียโน 2

3. การจัดตารางเรียน

การจัดตารางเรียนตารางสอนอยู่ในความรับผิดชอบของแผนกวิชาการโดยกำหนด ชั่วโมงเรียนดังนี้

ពាក្យថា

ชั่วโมงที่ 1 เริ่มตั้งแต่ 08.30 – 09.10 น.

ชั่วโมงที่ 2 เริ่มตั้งแต่ 09.15 – 10.15 น. (พักผ่อน 25 นาที)

ชั่วโมงที่ 3 เริ่มตั้งแต่ 10.30 – 11.20 น.

ภาคบ่าย

ชั่วโมงที่ 1 เริ่มตั้งแต่ 13.30 – 14.15 น.

ชั่วโมงที่ 2 เริ่มตั้งแต่ 14.00 – 15.05 น. (พักผ่อน 25 นาที)

ชั่วโมงที่ 3 เริ่มตั้งแต่ 15.30 – 16.15 น.

การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวแบ่งออกเป็น

2 ภาคดังนี้

ภาคเรียนที่ 1

เดือน 9

เดือน 10

เดือน 11

เดือน 12

ภาคเรียนที่ 1

เดือน 2

เดือน 3

เดือน 4

เดือน 5

ตารางรายสัปดาห์สายสามัญศึกษา แผนการเรียน 2 สัปดาห์ 2012-2013

ชั้นมัธยมศึกษา	ตอนเช้าวันพุธ 8:30 - 11:30 น.	ตอนกลางวันพุธ 13:30 - 16:00	ตอนเช้าวันศุกร์ 8:30 - 11:30 น.	ตอนกลางวันศุกร์ 13:30 - 16:00
ชั้นมัธยมศึกษา 1	- ภาษาอังกฤษ (อจ จิตดาวัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นิดดา) - ICT (อจ ปภาวณันต์)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นิดดา) - ภาษาอังกฤษ (อจ ปภาวณันต์)	- ภาษาอังกฤษและเมือง (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)
ชั้นมัธยมศึกษา 2	- ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ จิตดาวัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา)	- ภาษาอังกฤษและเมือง (อจ ปภาวณันต์) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษและเมือง (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นิดดา)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน)
ชั้นมัธยมศึกษา 3	- วิทยาศาสตร์ (อจ นิดดา) - ภาษาอังกฤษ (อจ ปภาวณันต์) - ภาษาอังกฤษ (อจ จิตดาวัน)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ ปภาวณันต์) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)	- วิทยาศาสตร์ (อจ นิดดา) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษและเมือง (อจ นุชนัน)	- วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)
ชั้นมัธยมศึกษา 4	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นิดดา)	- ภาษาอังกฤษและเมือง (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน)
ชั้นมัธยมศึกษา 5	- ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - ภาษาอังกฤษและเมือง (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน)	- วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - ภาษาอังกฤษ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน)	- ภาษาอังกฤษ (อจ นิดดา) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน) - วิทยาศาสตร์ (อจ นุชนัน)

ภาพประกอบ 18 ตารางเรียนสายสามัญศึกษา ภาคเรียนที่ 2 (1)

ຊົນນິ 6	- ພາສາອັງກິດ (ອາ ພົງພອນ) - ພູມສາດ (ອາ ດຽງແກ້ວ) - ຊີວະສາດ (ອາ ພອນ)	- ຄະນິດສາດ (ອາ ສຸຈັນດາ) - ບັນຍາຄະດີ (ອາ ພອນພົບ) - ສຶກສາພົນລະເມືອງ (ອາ ບຸນມີ)	- ບັນຍາຄະດີ (ອາ ພອນພົບ) - ເຄມີສາດ (ອາ ຈັນໄດ) - ຄະນິດສາດ (ອາ ສຸຈັນດາ)	- ພິຊິກສາດ (ອາ ພອນ) - ປະຫວັດສາດ (ອາ ຈິດຕາວັນ) - ເຄມີສາດ (ອາ ຈັນໄດ)
ຊົນນິ 7	- ຊີວະສາດ (ອາ ພອນ) - ພາສາອັງກິດ (ອາ ພົງພອນ) - ພູມສາດ (ອາ ດຽງແກ້ວ)	- ພາສາລາວ (ອາ ພອນພົບ) - ສຶກສາພົນລະເມືອງ (ອາ ພອນ) - ຄະນິດສາດ (ອາ ສຸຈັນດາ)	- ພາສາອັງກິດ (ອາ ພົງພອນ) - ພິຊິກສາດ (ອາ ພອນ) - ບັນຍາຄະດີ (ອາ ພອນພົບ)	- ເຄມີສາດ (ອາ ຈັນໄດ) - ສຶກສາພົນລະເມືອງ (ອາ ພອນ) - ປະຫວັດສາດ (ອາ ຈິດຕາວັນ)

ภาพประกอบ 19 ตารางเรียนสายศึกษาสามัญทั่วไป ภาคเรียนที่ 2

4. การนิเทศการสอน

การนิเทศการสอนนั้นหัวหน้าแขนงวิชามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบและให้คำปรึกษาครู
ในแขนง ซึ่งในแต่ละวันหัวหน้าแขนงจะสำรวจความเรียบร้อยในชั้นเรียนว่ามีอุปสรรคปัญหาอะไร
ทั้งในด้านครูผู้สอนและนักเรียนแล้วรายงานให้คณะอำนวยการทราบทุกสัปดาห์ (ขุนทะวิไล ขุน
ช่วย. 2556 : สัมภาษณ์) หากมีปัญหาเกี่ยวกับครูไม่เข้าสอนหรือนักเรียนไม่เข้าเรียนตามกำหนดเวลา
หัวหน้าแขนงมีหน้าที่ติดตามและแก้ปัญหาจัดครูเข้าสอนแทนในรายวิชานั้น ๆ (คำแสง แสงพะวง.
2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 20 ผู้วิจัยเยี่ยมชมการสอนขับร้อง ของ ท่านคำแสง แสงพะวง
หัวหน้าแขนงร้อง - ขับลำนำ

ภาพประกอบ 21 ผู้วิจัยกับอาจารย์ลัดดา พิมมะลาด หัวหน้าแขนงวิชาการ

ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภายในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากสถานศึกษาแห่งนี้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นเลิศทางด้านศิลปะ เป็นศิลปินของชาติ ดังนั้นจึงให้ความสำคัญในเรื่องของการรับงานการแสดงทั้งจากภาครัฐบาล และภาคเอกชน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยตรง ดังนั้นจึงมีกระบวนการในการรับงาน ดังนี้

1. งานการแสดงที่ติดต่อจากทางรัฐบาล

หากมีการติดต่อประสานงานการแสดงจากทางรัฐบาล จะต้องมีการติดต่อตามลำดับขั้น โดยขั้นแรกต้องมีการประสานงานกับห้องการ แข่งความประสงค์ว่าเป็นงานการแสดงประเภทใด รายละเอียดเป็นอย่างไร เมื่อทางโรงเรียนรับทราบรายละเอียดทั้งหมดแล้ว จะมีการประชุมเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องชุดการแสดงว่า จะจัดการแสดงชุดใดเพื่อนำไปร่วมงาน ต่อจากนั้นครูหัวหน้าแขนงฟ้อนจะมีการซ้อมทำความเข้าใจกับครูหัวหน้าแขนงดนตรี และทำการฝึกซ้อมนักเรียนหลังเลิกเรียน แต่หากเป็นงานที่เร่งด่วน หรือเป็นงานที่สำคัญมาก เช่น งานที่ต้องต้อนรับผู้นำประเทศต่าง ๆ งานประชุมกลุ่มอาเซียน เป็นต้น ก็จำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมในเวลาเรียน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บริหารว่าควรดำเนินการอย่างไร

ภาพประกอบ 22 การฝึกซ้อมการแสดง

2. งานการแสดงที่ติดต่อจากทางเอกชน

หากเป็นการติดต่อประสานงานจากภาคเอกชนนั้น ไม่ต้องทำการติดต่อกับห้องการ (ห้องสำนักงาน) เจ้าภาพ สามารถติดต่อได้ที่ครู-อาจารย์ ได้ด้วยตนเอง และบอกรายละเอียดเกี่ยวกับงาน และประเภทของชุดการแสดง เพราะเนื่องจากโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวนี้ มีการแสดง

ที่หลากหลาย ทั้งการแสดงที่เป็นพื้นบ้าน (การแสดงที่เป็นการแสดงประกอบวงปีพาทย์ และ วงเครื่องสาย) การแสดงพื้นเมือง (การแสดงชนเผ่าต่าง ๆ ของชาติ) และบัลเล่ย์ ซึ่งมีการจัดรูปแบบ การแสดงแบบประยุกต์ผสมผสานกับนาฏศิลป์ตะวันตก จากการสัมภาษณ์ท่านบุญไท ทงทิลาด รองผู้อำนวยการหอวัฒนธรรมแห่งชาติ กล่าวถึงการแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมลาวของโรงเรียน ศิลปะแห่งชาติลาว มีส่วนในการอนุรักษ์และสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรมของ ส.ป.ป.ลาว ซึ่งหอวัฒนธรรมยินดีที่จะเป็นสถานที่รองรับการจัดการแสดงให้กับทางโรงเรียนฯ เพราะหอ วัฒนธรรม มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการแสดงเผยแพร่ให้กับทุก ๆ ประเทศ (บุญไท ทงทิลาด. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 23 ผู้วิจัยกับ ท่านบุญไท ทงทิลาด รองผู้อำนวยการหอศิลปวัฒนธรรมแห่งชาติลาว

นอกจากนี้โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ยังมีผลงานการแสดงและการบรรเลง ในต่างประเทศอีกมากมายและเพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติลาว โรงเรียนศิลปะ แห่งชาติลาว มีการทำโครงการของงบประมาณไปที่กระทรวงแถลงข่าว เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลด้าน คนตรีนาฏศิลป์ของชาติ ที่มีมากถึง 49 ชนเผ่า ซึ่งเมื่อโรงเรียนฯ ได้แจ้งความประสงค์ที่จะขอเก็บ ข้อมูล ไปยังกระทรวงฯ ดังกล่าวทางกระทรวงมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการในการ จัดเก็บข้อมูลให้กับทางโรงเรียน ซึ่งนับว่าเป็นแนวทางในการอนุรักษ์ และพัฒนา ศิลปวัฒนธรรมลาว อีกทางหนึ่ง (ดวงจำปี วุทธิสุข. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 24 ผู้วิจัยกับ ท่าน ดร.ดวงจำปี วุฒิสุก รองอธิบดีกรมศิลปากรแสดง

ด้านอาคารสถานที่

โรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติ ได้รับคำเห็นชอบจากกระทรวงแถลง ข่า่ววัฒนธรรมและ
รัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ให้สร้างโรงเรียนแห่งใหม่ โดยทางภาครัฐ ซื้อที่ดินถูก
สร้างได้ประมาณหนึ่งหมื่นกว่าตารางเมตร ที่บ้านโพนป่าเป้าทุ่ง เมืองสีสะเกตนาค นครเวียงจันทน์ ห่าง
จาก ที่โรงเรียนเดิมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ประมาณห้าร้อยเมตร

ภาพประกอบ 25 อาคารเรียนหลังเก่า ปัจจุบันใช้เป็นอาคารหอพัก

ระหว่างปี ค.ศ. 1986 - 1989 โรงเรียนได้รับงบประมาณปลูกสร้างห้องอาหารนักเรียน

1 หลัง หอพักนักเรียน 2 หลังสามารถบรรจุนักเรียนได้ประมาณ 100 คน หอพักครู 1 หลังบรรจุได้

8 ครอบครัว อาคารสำนักงานโรงเรียน 1 หลัง ส่วนอาคารรองรับการเรียนยังไม่สามารถปลูกสร้าง เพราะขาดแคลนงบประมาณ

ภาพประกอบ 26 อาคารเรียนหลังเก่า ปัจจุบันใช้เป็นอาคารหอพัก

ต้นปี ค.ศ. 1990 โรงเรียนต้องย้ายจากที่เดิมมาที่ใหม่อย่างถาวร และเปิดเรียนชุดแรก ณ ที่แห่งใหม่เมื่อปีการศึกษา ค.ศ. 1990-1991 ต้องใช้อาคารหอพักนักเรียนเป็นห้องเรียนโดยชั่วคราว ปี ค.ศ. 1998 ได้รับงบประมาณปลูกสร้างอาคารขึ้น 1 หลัง เป็นห้องแถวสองชั้น เพื่อใช้เป็นหอพักถาวรแต่จัดให้เป็นห้องเรียนวิชาฟิสิกส์ ปัจจุบันโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาตินี้มีที่สำหรับปลูกสร้างอาคารเรียนครบชุดโดยทางรัฐบาลลาวยังคงใส่ใจหางบประมาณเพื่อสร้างโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวให้เป็นไปตามโครงการจนกว่าจะเสร็จในอนาคตอันใกล้นี้ สรุปได้ว่าในปัจจุบันสถานโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวยังไม่มีอาคารสำหรับการเรียนการสอนโดยเฉพาะแต่หากยังต้องใช้อาคารหอพักนักเรียนปนห้องเรียนซึ่งเห็นว่าไม่เหมาะกับมาตรฐานการศึกษาทางด้านศิลปะดนตรีเลย

ภาพประกอบ 27 ด้านหน้าของอาคารหลังใหม่

ภาพประกอบ 28 ด้านหลังของอาคารหลังใหม่

ภาพประกอบ 29 อาคารโรงอาหาร

ภาพประกอบ 30 บริเวณโรงอาหาร

ภาพประกอบ 31 ห้องสำนักงาน

ภาพประกอบ 32 สภาพทางเดินในอาคารเรียน

ด้านงบประมาณ

Mahasarakham University

ในด้านการบริหารจัดการด้านงบประมาณนั้น โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวได้รับงบประมาณจากรัฐบาล โดยทุก ๆ ปีจะมีการสำรวจความต้องการของโรงเรียนว่ามีความต้องการในด้านใดและส่งเรื่องต่อไปที่กระทรวงแถลงข่าว เมื่อกระทรวงแถลงข่าวได้รับเรื่องแล้ว จะมีคณะกรรมการพิจารณาว่าเรื่องใดเป็นเรื่องเร่งด่วน ควรจะแก้ไขมากที่สุด จึงจะดำเนินการเพื่อจัดสรรงบประมาณให้ต่อไป ซึ่งหากเป็นเรื่องที่ต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก กระทรวงฯ จะมีการขอสนับสนุนจากประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศเวียดนาม ประเทศจีน ประเทศฝรั่งเศส ประเทศไทย เป็นต้น ซึ่งในแต่ละปีจะมีการสนับสนุนงบประมาณจากต่างประเทศในด้านต่าง ๆ

ซึ่งล่าสุดประเทศเวียดนามได้สนับสนุนงบในการก่อสร้างอาคารเรียนซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จตามที่ได้อำนาจไว้ (สมจิตร ไสยสุวรรณ. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 33 ผู้วิจัยกับท่านสมจิตร ไสยสุวรรณ รองอธิบดีกรมศิลปการแสดง

ภาพประกอบ 34 ภาพจำลองอาคารสถานที่แบบสมมุติขณะนี้อยู่ก่อสร้างแล้วเสร็จ 2 หลังตาม
ภาพด้านบน

ภาพประกอบ 35 ผู้วิจัยกับท่านคำพวง อินทวงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ภาพประกอบ 36 ผู้วิจัยกับอาจารย์ดวงใจ ถาวอน หัวหน้าแขนงบริหาร

ส่วนงบประมาณด้านวัสดุ - อุปกรณ์ นั้นเนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวเน้นหนักไปทางด้านทักษะปฏิบัติที่ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบการเรียนเป็นอย่างมาก ซึ่งในปัจจุบันยังเป็นปัญหาอยู่มากในเรื่องเครื่องดนตรีที่ไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

ด้านสื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว นับเป็นปัญหาสำคัญ เนื่องจากมีนักเรียนเป็นจำนวนมาก ทำให้เครื่องดนตรีมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการ ในการเรียนของนักเรียนซึ่งจากการสัมภาษณ์อาจารย์คำสวน วงทองคำ ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีพื้นเมืองลาวครูสอนแคน ท่านได้ให้สัมภาษณ์ว่า ต้องให้นักเรียนผลัดกันฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม ๆ

ภาพประกอบ 37 จำนวนเครื่องดนตรีไม่เพียงพอ

ด้าน สื่อ - วัสดุต่าง ๆ ก็มีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการในการเรียน จากการสัมภาษณ์ อาจารย์สงสาร พิมมะจัน หัวหน้าแขนงฟ้อนให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน บางครั้งต้องมีการจัดหาด้วยตนเองเพื่อนำมาประกอบการสอน

ด้านการวัดผลและประเมินผล

ครูผู้สอนมีหน้าที่จัดทำสมุดประเมินผลการเรียนรายวิชาเพื่อนำส่งหัวหน้าแขนงทุกวันศุกร์ จะมีการทดสอบย่อยในบทเรียนหลังจากสอนจบแต่ละเนื้อหา จากการสัมภาษณ์อาจารย์สุทะลิด เพชรวิไล อาจารย์สอนวิชาดนตรี ระนาดทุ้ม สอนจิม ช้อง กลอง รับผิดชอบสอนในระดับพื้นฐาน คือ สอน ม.1 - ม.4 ผู้เรียนในแต่ละเทอมจะสอนประมาณ 6 - 7 เพลง การประเมินการสอนในแต่ละเทอมจะประเมินโดยการทดสอบทีละคน ระดับ 9 ถือว่าเป็นคะแนนสูงสุดระดับคะแนนที่ได้ 8 ขึ้นไปอยู่ในเกณฑ์ดี ผ่านอยู่ในระดับ 5 ซึ่งถือว่าอนุโลม แต่ถ้าได้ 4 ลงมา ถือว่าตกและจะต้องฝึกเพื่อมาทดสอบใหม่อีกประมาณ 1 เดือนจึงสามารถสอบผ่านได้ ส่วนในระดับ 4 ลงมาถึง 2 จะต้องกลับไปเสียใหม่(สอบใหม่)โดยจะมีอาจารย์ใหญ่เป็นผู้ทดสอบ แต่ถ้าไม่มาสอบถือว่าตกในรายวิชา แต่ถ้านักเรียนไม่มาเรียนใน 1-2 เดือนครูผู้สอนจะส่งรายชื่อไปที่สภากูเพื่อพิจารณา ซึ่งอาจจะไม่มีสิทธิ์เข้าเรียนที่นี้ได้อีก (สุทะลิด เพชรวิไล. 2556 : สัมภาษณ์)

อาจารย์จันพะเกษร สุระมะสิงห์ ครูสอนบัลเล่ย์ จบการศึกษาระดับปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะการคุ้มครองมรดก เอกการจัดการทรัพยากรทาง ให้สัมภาษณ์ว่า จะมีการสอนวิชาบัลเล่ย์ในทุกชั้นปี ในการเรียน 1 ปี จะมี 6 บทเพลง เทอมละ 3 เพลง และจะทำการทดสอบย่อยในแต่ละบทเพลง ผลการเรียนที่ได้หลังจากจบเรียกใบคะแนน (ใบประกาศ)

เอาคะแนนที่ทดสอบทุกเดือนมาหารกับจำนวนวิชาที่เรียนจึงออกมาเป็นเกรดเทียบเกรดสากลคือ A B C D ส่วนคนที่สอบไม่ผ่านเอามาอบรม (ซ่อมเสริม) แล้วมาสอบใหม่ (จันทร์เพชร สุระมะสิงห์. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 38 สภาพการเรียนการสอน ของอาจารย์จันทร์เพชร สุระมะสิงห์

การวัดผล แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. คะแนนระหว่างภาคเรียน 50 %
 - 1.1 การเข้าห้องเรียนร่วมกิจกรรม 15%
 - 1.2 การทดสอบย่อย 35 %
2. คะแนนสอบปลายภาคเรียน 50%
 - 2.1 ดีเลิศ 90 – 100 %
 - 2.2 ดีหลาย 75 – 89 %
 - 2.3 ดี 65 – 74 %
 - 2.4 ปานกลาง - พอใช้ 50 – 64 %
 - 2.5 อนุโลม 47 – 49 %
 - 2.6 อ่อน 30 – 46 %

ด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน

1. ด้านคุณภาพผู้สอน

โรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติ มีครูจำนวนทั้งสิ้น

68 คน

ตาราง 13 โรงเรียนศิลปประดิษฐ์แห่งชาติลาว มีครูจำนวนทั้งสิ้น 68 คน

ลำดับ	ชื่อ – สกุล	หน้าที่รับผิดชอบ	ชั้นวิชาเฉพาะ	วิชาเฉพาะ
1	ท่านคำพวง อินทะวงส์	หัวหน้าอำนวยการ โรงเรียน	ชั้นสูง	ประดิษฐ์แต่งฟ้อน
2	ท่านบุญทิวาไชย บุญช่วย	รองอำนวยการโรงเรียน	ปริญญาโท	สอนป๊อโน
3	ท่านบุญลัด พิมทองสี	รองอำนวยการโรงเรียน	ชั้นสูง	สอนร้อง – ขับลำ
4	ท่านนางคำแพง อินลาวง	รองอำนวยการโรงเรียน	เทียบชั้นสูง	สอนฟ้อนชนชาติ
5	ท่านดวงใจ ถาวอน	หัวหน้าแผนกบริหาร	ปริญญาตรี	คณิตศาสตร์, ฟิสิกส์
6	ท่านสิงห์คำ ทามะวง	รองแผนกบริหาร	เทียบชั้นสูง	การเงิน
7	ท่านหมายเชิน หลวงผาวี	รองแผนกบริหาร	ปริญญาตรี	วิทยาศาสตร์ การเมือง
8	ท่านโกโบ หามชะนะ	ขาเข้า – ขาออก	เทียบชั้นสูง	ขาเข้า – ขาออก
9	ท่านคำออม คิมะนีวง	คอมพิวเตอร์	ชั้นสูง	คอมพิวเตอร์
10	นางจันทะลี แก้วบุญทำ	รับแขก	ชั้นกลาง	รับแขก
11	นางทองสุข สะเม้นบพ	การเงิน	เทียบชั้นสูง	การเงิน
12	นางสุกมาลี สีสะหวัด	การเงิน	ปริญญาตรี	บัญชีการเงิน
13	นางลัดดา พิมมะลาด	หัวหน้าแผนกวิชาการ	ปริญญาตรี	สอนฟ้อนพื้นเมือง
14	ท่านบุญเที่ยง สีศักดิ์	รองแผนกวิชาการ	ชั้นสูง	สอนดนตรี พื้นเมือง
15	ท่านบัณฑิต ขะนะจิด	รองแผนกวิชาการ	ชั้นสูง	สอนดนตรี พื้นเมือง
16	ท่านแสวง แสงอำไพ	หัวหน้าแผนกคุ้มครอง นักศึกษา	ชั้นสูง	สอนฟ้อนโชน
17	ท่านผาวี จันลีเล้ง	รองแผนกคุ้มครอง นักศึกษา	ชั้นสูง	สอนกีตาร์-ออ แกน
18	นางจันมาลี ไชยะมา	รองแผนกคุ้มครอง นักศึกษา	ชั้นสูง	สอนฟ้อนพื้นเมือง
19	ท่านปะกายเพ็ด คิมะนีวง	หัวหน้าแผนกสามัญศึกษา	ปริญญาตรี	ภาษาอังกฤษ
20	นางพอนทิบ ทามะวงสา	รองแผนกสามัญศึกษา	ปริญญาตรี	ภาษาลาววรรณคดี
21	นางจิตดาวัน สิงนามวง	รองแผนกสามัญศึกษา	ชั้นสูง	วิทยาศาสตร์สังคม
22	ท่านคำพวง พิมเมือง	ครูสอน	ปริญญาตรี	ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์

23	ท่านบุญทัน ท่ามะวง	ครูสอน	ชั้นสูง	ภาษาลาว
24	ท่านพงพอน เพ็ดพิมแอ	ครูสอน	ปริญญาตรี	ภาษาอังกฤษ
25	นางบุญมี สีสุกลาด	ครูสอน	ปริญญาตรี	ศึกษาพลเมือง
26	ท่านเวียงแก้ว เพ็ดดาวง	ครูสอน	ชั้นสูง	ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์
27	ท่านสุจันดา ปอเยย่า	ครูสอน	ปริญญาตรี	คณิตศาสตร์

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อ – สกุล	หน้าที่รับผิดชอบ	ชั้นวิชาเฉพาะ	วิชาเฉพาะ
28	นางนั้ดดา ลีริพง	ครูสอน	ชั้นสูง	วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ
29	ท่านคำเพ็ด ยังแก้ว	หัวหน้าแขนงดนตรี	เทียบชั้นสูง	สอนแซกโซโฟน
30	ท่านเม็คคำ แสงคำ	รองแขนงดนตรี	ปริญญาตรี	สอนสีซอ
31	ท่านบุญทึง ไชยะสุข	รองแขนงดนตรี	เทียบชั้นสูง	สอนกะลानीแน็ค
32	ท่านคำสวน วงทองคำ	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนแคน
33	ท่านเกดสะหนา เพ็ดไพลิน	ครูสอน	ปริญญาตรี	สอนจะเข้
34	ท่านสมพร มะนิวง	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนระนาดเอก
35	ท่านสักปะสัท ท่ามะวง	ครูสอน	ชั้นสูง	สอนระนาดเอก
36	ท่านแสงทอง บุคชาติ	ครูสอน	ชั้นกลาง	กองชุม-กอง พื้นเมือง
37	ท่านไต้ ไชยะสุข	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนกะลानीแน็ค
38	ท่านเพ็ดทะไซ อำพาวง	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนทอมโบน
39	ท่านทองหวัง เส้าวงไซ	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเปียบโน
40	ท่านคอนสะหวัน เลื่องวัน	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนทรมเป็ด
41	ท่านสมพาน โทมะกา	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนขิมสากล
42	นางสีมอน บุญมานะวง	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนสีซอ
43	นางปุ่นา คันทิ	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนขิมพื้นเมือง
44	ท่านสินทะวง แสงมนทอง	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนระนาดเอก
45	ท่านสะทะลิด เพ็ดวิไล	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนระนาดทุ้ม
46	นางดาณี บุญช่วย	ครูสอน		สอนเปียบโน
47	นางสงสาน พิมมะจัน	หัวหน้าแขนงฟ้อน	เทียบชั้นสูง	สอนฟ้อนชนชาติ
48	นางสุกสะหวัน แสงอำไพ	รองแขนงฟ้อน	ปริญญาตรี	สอนฟ้อนชนชาติ
49	นางมะนิวัน สีพันทอง	รองแขนงฟ้อน	ปริญญาตรี	สอนฟ้อนชนชาติ
50	นางจันมะนิ สีพันทอง	ครูสอน	ปริญญาตรี	สอนฟ้อนชนชาติ

51	นางแสงพะจัน บัวพะจัน	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
52	นางมัตจะลิน พิมพ์วิง	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
53	นางสุคตะดา พิลาต	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
54	นางอานงลัก ทะมะวง	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
55	นางจันพะเกสอนสุระมะ สิง	ครูสอน	ปริญญาตรี	สอนเพื่อนชนชาติ
56	นางบัวเงิน พิสายพัน	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
57	นางจันทะลา คามาจัน	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
58	นางดาวเพ็ด ขุมมะลือ	ครูสอน	ชั้นสูง	สอนเพื่อนชนชาติ

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	หน้าที่รับผิดชอบ	ชั้นวิชาเฉพาะ	วิชาเฉพาะ
59	ท่านคำผัน เคนสุลันทา	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
60	ท่านพูเข้าเงิน สุวัน	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
61	ท่านบุญปอม เสมามนตรี	ครูสอน	ชั้นสูง	สอนเพื่อนชนชาติ
62	ท่านเลิมสุข ทองทวี	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนเพื่อนชนชาติ
63	ท่านคำแสง แสงพะวง	หัวหน้าแขนงร้อง - ขับลำ	เทียบชั้นสูง	สอนฮาก้อก
64	นางสไมพร โพธิ์	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนร้อง - ขับลำ
65	ท่านคำแพง ทำมะวงสา	หัวหน้าแขนงทฤษฎี- หอดสมุด	เทียบชั้นสูง	สอนจิมสากล
67	นางดวงจัน คันทะวงษา	รองแขนงทฤษฎี-หอดสมุด	เทียบชั้นสูง	สอนเครื่อง วิชาเฉพาะ
68	นางไมคำ คำบั้งสี	ครูสอน	ชั้นกลาง	สอนทฤษฎีโซน แฟ

ครูส่วนใหญ่เรียนจบจากโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีคุณวุฒิตรงตามสาขาวิชาที่สอน โดยผ่านกระบวนการสอบคัดเลือก โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติ ในระยะแรกได้บุคลากรครูมาจากสองโรงเรียนร่วมกัน ครูของโรงเรียนดุริยางค์และนาฏศิลป์เก่าเป็นครูสอนทางวิชานาฏศิลป์และดุริยางค์ - ขับร้อง พื้นเมืองลาว ส่วนครูที่มาจากโรงเรียนศิลปะดนตรีศูนย์กลางแนวลาวยังขาด เป็นครูที่สอนวิชาดนตรีสากล วิชาฟิสิกส์พื้นฐาน วิชาพื้นฐานด้านร่างกาย วิชาการอ่านโน้ตดนตรีสากล วิชาทฤษฎีพื้นฐานดนตรีสากล วิชาขับร้องแบบสมัยนิยม และขับลำพื้นบ้าน ในระยะต่อมา ครูผู้สอนมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เนื่องจากครูบางท่านลาออกไปบรรจุในแขนงงานอื่น มีครูจำนวนหนึ่งได้รับ

บรรจุให้ไปสังกัดกองแสดง จำนวนหนึ่งไปเรียนต่อที่ต่างประเทศและมีการบรรจุครูใหม่เข้ามาแทน และจัดให้มีหลายวิชาเรียนเพิ่มขึ้น

2. ผู้เรียน

ปัจจุบัน ในแต่ละปีการศึกษา โรงเรียนศิลปประดิษฐ์แห่งชาติลาวเป็นผู้ทำรายงานเสนอ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม ออกใบอนุญาตเพื่อรับนักเรียนในอัตราปีละ 40 คน จากทั่วประเทศไม่จำแนกคนหรือชนเผ่า นักเรียนของโรงเรียนศิลปประดิษฐ์แห่งชาติแบ่งเป็นสอง ประเภท คือนักเรียนในแผน (นักเรียนในอุปถัมภ์ของรัฐ) 20 คน และอีกนักเรียนนอกแผน 20 คน เรียนด้วยทุนของตัวเองแต่นักเรียนทั้งสองส่วนนี้ต้องผ่านการคัดเลือก ตามเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้

สำหรับผู้เรียนขั้บร้อง ต้องเรียนจบชั้นมัธยมต้นสามัญศึกษา มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี น้ำเสียงดี หน้าตาดี สุขภาพดี สัดส่วนร่างกายดีและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

ภาพประกอบ 39 ผู้เรียนวิชาขับร้อง

ส่วนผู้เรียนวิชาฟ้อนรำต้องเรียนจบชั้นประถมสามัญศึกษา
ดี สัดส่วนร่างกาย หน้าตาดี

มีอายุไม่ต่ำกว่า 11 ปี สุขภาพ

ภาพประกอบ 40 ผู้เรียนวิชาฟ้อนรำ

สำหรับผู้เรียนวิชาดนตรีต้องเรียนจบชั้นประถมศึกษา
สุขภาพดี มือ ปาก สดส่วนร่างกายต้องเหมาะกับวิชาที่เรียน

มีอายุไม่ต่ำกว่า 11 ปี

ภาพประกอบ 41 ผู้เรียนวิชาดนตรี

ภาพประกอบ 42 ผู้วิจัยกับนักเรียนชั้น ม. 7

ภาพประกอบ 43 กองศิลปกรรมแห่งชาติ

จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่กำลังศึกษาในโรงเรียนศิลปประดิษฐ์แห่งชาติลาว ส่วนใหญ่ที่เข้าเรียนที่สถาบันแห่งนี้เพราะมีความชอบทางด้านการฟ้อนรำและการเล่นดนตรี และความใฝ่ฝัน ของนักเรียนส่วนใหญ่เมื่อเรียนจบแล้วอยากมีอาชีพเป็นครูและเป็นนักแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ศิลปประดิษฐ์ ศิลปะตำรวจ กองศิลปกรรมแห่งชาติ โดยนักเรียนบางส่วนได้ทุนการศึกษา จากทางแขวงสหวันเขตมาเรียนจนจบถึง ม.7 (อุเทนพร เมฆสวรรค์. 2556 : สัมภาษณ์) และมี นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาด้านดนตรีได้เป็นครูสอนที่โรงเรียนสร้างครูและได้มีโอกาสมาแลกเปลี่ยน ความรู้ทางด้านดนตรีที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรอีกด้วย (จีเสอ ไพพี. 2556 :

สัมภาษณ์) นอกจากความรู้ความสามารถทางด้านศิลปะและสิ่งที่ผู้ปกครองภาคภูมิใจในการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้ามาศึกษาก็คือความมีวินัยตลอดจนความขยันหมั่นเพียรในการฝึกฝนตนเอง จนผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้วยการซื้อเครื่องดนตรีไว้ให้ฝึกซ้อมที่บ้านด้วยความคาดหวังว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว บุตรธิดาจะได้ประกอบอาชีพด้านดนตรีต่อไป (แอ๊ด สุทธิวง และบุญมี จันดา. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 44 ผู้วิจัยกับนักเรียนชั้น ม. 1

ภาพประกอบ 45 ผู้วิจัยกับท้าวจิเฮอ ไฟปี ศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษา

ภาพประกอบ 46 ผู้วิจัยกับนางแอ๊ด สุทธิวง เป็นผู้ปกครองของนักเรียน

ภาพประกอบ 47 ผู้วิจัยกับท้าวบุญมี บุญจันดา ผู้ปกครองของนักเรียน

สรุปการบริหารจัดการการเรียนรู้คนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
ประกอบไปด้วยโครงสร้างการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตร ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
ด้านการบริหารจัดการ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 14

ตาราง 14 สรุปการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ด้านหลักสูตร	การเรียนการสอน	กิจกรรมประกอบ การเรียนการสอน	อาคารสถานที่	งบประมาณ	สื่อและอุปกรณ์ การสอน	การวัดผลและ ประเมินผล
ใช้หลักสูตรการเรียน การสอนปี ค.ศ. 1997 ของโรงเรียนศิลปะ ดนตรีแห่งชาติมีการ กำหนดชั้นเรียน และ กำหนดเวลา การเรียน แต่ละแขนงวิชาเป็น 5 ระบบ ได้แก่ ระดับ ชั้นต้นเรียนระบบ 4 ปี ระดับชั้นต้นเรียน ระบบ 5 ปี ระดับ ชั้นต้นเรียนระบบ 6 ปี ระดับชั้นกลาง เรียน ระบบ 3 ปี และ ระดับชั้นกลางเรียน ระบบ 4 ปี	1. จัดการเรียนการ สอนเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะและ กลุ่มวิชาสามัญศึกษา 2. มีการจัดทำ แผนการสอนตาม แผนการเรียนเป็น แผนรายคาบเรียน ตามจุดประสงค์ ประกอบด้วยขั้นนำ เข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นสรุป ขั้นวัดผล และ ข้อเสนอแนะ 3. มีการนิเทศการ สอนโดยแขนงวิชามี หน้าที่ดูแลรับผิดชอบ 4. มีการจัดตาราง เรียนโดยแยกตาราง ตามกลุ่มวิชาอยู่ใน ความรับผิดชอบของ แขนงวิชาการ	มีการฝึกซ้อม เพื่อแสดงเผยแพร่ตาม งานต่าง ๆ ทั้งใน ประเทศและ นอกประเทศทำให้นักเรียนเกิดทักษะ และความชำนาญ ในด้านสาขาวิชา เฉพาะ	1. ด้านห้องเรียน เพียงพอต่อความ ต้องการ 2. มีบรรยากาศ ในการเรียนที่ดี ห้องเรียนใหม่	1. มีการจัดสรร งบประมาณอย่างจำกัด 2. จะมีการขอ สนับสนุนจากประเทศ ต่าง ๆ เช่น ประเทศ เวียดนาม ประเทศจีน ประเทศฝรั่งเศส ประเทศไทย	1. ยั้ขาดสื่อและ อุปกรณ์ 2. เครื่องดนตรีมีไม่ เพียงพอต่อจำนวน ผู้เรียน	1. ครูผู้สอนมีหน้าที่ จัดทำสมุดประเมินผล การเรียนรายวิชา 2. การประเมินการ สอนในแต่ละเทอมจะ ประเมินโดยการ ทดสอบ 3. มีการวัดผลและ ประเมินระหว่าง ภาคเรียน

บทที่ 5

สภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

การศึกษา สภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสองส่วนได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
 - 1.1 ด้านหลักสูตร
 - 1.2 ด้านการเรียนการสอน
 - 1.3 ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน
 - 1.4 ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน
 - 1.5 ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน
2. แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนดนตรีของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
 - 2.1 ด้านหลักสูตร
 - 2.2 ด้านการเรียนการสอน
 - 2.3 ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน
 - 2.4 แนวทางการพัฒนาด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน
 - 2.5 แนวทางการพัฒนาด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

จากการศึกษาสภาพปัญหาด้านหลักสูตร การเรียนการสอน ด้านกิจกรรมประกอบการเรียน
การสอน ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลประเมินผลคุณภาพ
ผู้สอนและผู้เรียน พบว่า

1. ปัญหาด้านหลักสูตร พบว่า ยังคงใช้หลักสูตรเดิมมาตั้งแต่ ค.ศ. 1997 ซึ่งหลักสูตร
ดังกล่าวยังไม่มีปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของชุมชน และ สังคม เช่น
ในยุคปัจจุบันที่ประเทศกำลังเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ควรมีการเรียนรู้เรื่องของบทเพลงต่าง ๆ
ในประเทศกลุ่มอาเซียน หรือบทเพลงตะวันตกต่าง ๆ โดยปรับลดบทเพลงในหลักสูตรลงเป็นบางส่วน
เนื่องจากบทเพลงบางเพลงไม่ได้นำมาใช้ และไม่เป็นที่นิยมในยุคปัจจุบันแล้ว อีกทั้งบทเพลงในหลักสูตร
เดิมมีมากกว่าเวลาที่กำหนดให้สอนในหนึ่งภาคเรียน ทำให้ไม่มีช่วงเวลาในการทบทวนบทเพลง
ต่าง ๆ เพราะครูผู้สอนมุ่งเน้นที่จะสอนให้ครบตามหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนขาดประสิทธิภาพและ
ประสิทธิผลในการเรียน (บุญเที่ยง สีศักดิ์. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 48 ผู้วิจัยกับอาจารย์บุญเที่ยง สีศักดิ์ดา รองแขนงวิชาการ

2. ปัญหาด้านการเรียนการสอน พบว่า ในเรื่องของการจัดทำแผนเพื่อประกอบการเรียนการสอนนั้น ครู - อาจารย์ ส่วนใหญ่ ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องของการจัดทำแผน จึงทำให้ไม่สามารถดำเนินการในส่วนนี้ได้ ส่งผลให้ บางรายวิชายังไม่มีแผนการสอนที่เป็นรูปแบบ และ รูปเล่ม ที่ชัดเจน เพื่อให้ง่ายต่อการตรวจสอบ และ วัดผลประเมินผลนักเรียนต่อไป (ปะกายเพชร ตีมะนีวง. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 49 ผู้วิจัยกับอาจารย์ปะกายเพชร ตีมะนีวง หัวหน้าแขนงสามัญศึกษา

3. ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โรงเรียนยังไม่มีการจัดกิจกรรมเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและความสามารถต่าง ๆ เช่น โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โครงการจัดแข่งขันทักษะต่างๆ เนื่องด้วยโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสถานศึกษาที่มุ่งเน้นสร้างผู้เรียนให้เป็นศิลปินเพื่อรับใช้สังคมในเรื่องของวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องจัดทำโครงการเสริมทักษะต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน (บันดิด ชะนะลิด. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 50 ผู้วิจัยกับครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ

4. ปัญหาด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน เป็นปัญหาที่โรงเรียนฯ ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง เนื่องจาก ต้องมีการเขียนโครงการและรายงานความต้องการต่าง ๆ ไปยังรัฐบาล และด้วยระบบการบริหารประเทศนั้น ต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการจากรัฐมนตรีต่าง ๆ เพื่อพิจารณาคัดกรองความต้องการที่มีความเร่งด่วนมากที่สุดเป็นลำดับแรกที่รัฐฯต้องช่วยเหลือก่อน ซึ่งโรงเรียนไม่สามารถที่จะดำเนินการเองได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการดังกล่าวก่อน จึงเป็นปัญหาที่สะสมมานานดัง เช่น เรื่องงบประมาณในการสร้างอาคารสถานที่นั้น ต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก รัฐบาลต้องมีการขอความช่วยเหลือ หรือ ขอความร่วมมือจากประเทศต่าง ๆ ซึ่งเป็นโครงการที่ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการที่ยาวนาน หรือ เรื่องของงบประมาณในด้านการจัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเครื่องดนตรี และ สื่อเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ เครื่องเล่นซีดี อุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ก็ต้องมีการของงบประมาณไปตามลำดับขั้นดังกล่าว (สิงคำ ทามะวง. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 51 สภาพการเรียนรู้ที่มีเครื่องดนตรีไม่เพียงพอ

5. ปัญหาด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน ในส่วนของการวัดผลประเมินผลนั้นมีระบบการทำงานที่เป็นระบบขั้นตอนที่ชัดเจนคือ มีการให้คะแนน และ ตัดสินผลคะแนน ที่ชัดเจนโดยแบ่งช่วงของการวัดผลออกเป็น 2 ช่วง คือ 1 คะแนนระหว่างภาคเรียน 50 % และ คะแนนปลายภาคเรียน 50 % ซึ่งผลของการประเมินผลเช่นนี้ เป็นการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ แต่จะพบปัญหาในส่วนของการเรียนของผู้เรียน เนื่องจากมีผู้เรียนบางกลุ่มที่ไม่เข้าเรียนตรงตามเวลา ส่งผลให้มีผลการเรียนที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งก็เป็นภาระของครู-อาจารย์ ที่ต้องหาวิธีดำเนินการแก้ไขแบบต่างๆ ให้กับผู้เรียน ส่วนปัญหาด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียนนั้น ในด้านของคุณภาพครูผู้สอนตามที่กล่าวไว้ ว่า ครูผู้สอนของโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นครูที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนแห่งนี้ ทำให้ไม่มีครูอาวุโส ที่เป็นครูที่มีความเชี่ยวชาญด้านศิลปะแขนงต่างๆ ไว้เพื่อเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้เรียน แต่ก็มิได้หมายความว่าครูที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียน ณ ปัจจุบัน จะไม่ได้เป็นผู้ที่มีความสามารถและความถนัดด้านนี้โดยเฉพาะ ทำให้อัตราส่วนของครูที่มีอายุน้อย มีจำนวนมากในโรงเรียน ส่วนปัญหาของผู้เรียนนั้น พบว่า มีจำนวนผู้เรียนที่สนใจด้านศิลปวัฒนธรรม ของชาติ เป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีโอกาสได้เข้ามาศึกษาต่อในโรงเรียนแห่งนี้ เนื่องจากต้องรอให้รัฐบาลเป็นผู้กำหนดสัดส่วนในการเปิดรับจำนวนนักเรียนในแต่ละปี (ลัดดา พรหมวงศ์. 2556 : สัมภาษณ์)

สรุป จากสภาพปัญหาในด้านต่าง ๆ อันประกอบด้วย สภาพปัญหาด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ ด้านงบประมาณ สื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดประเมินผล สภาพปัญหาด้านผู้สอนและผู้เรียน ของการเรียนรู้ดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้น มีประเด็นสำคัญคือ เรื่องของระบบการจัดการที่ยังคงต้องการรายงานความต้องการในทุก ๆ ด้าน ผ่านไปตามขั้นตอนการดำเนินงานของรัฐบาล ซึ่งก่อให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินงานต่าง ๆ แต่ก็มีผลดีในด้านที่รัฐนั้นมี

การให้ความช่วยเหลือ ซึ่งโรงเรียนไม่ต้องแบกรับภาระต่าง ๆ ด้วยตนเองดังตารางสภาพปัญหาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ตาราง 15 สรุปสภาพปัญหาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน และด้านกิจกรรมประกอบการ เรียนการสอน	ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์ การสอน	ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน
ยังไม่มีมีการปรับปรุงแก้ไข หลักสูตรเพื่อให้ทันต่อความ เปลี่ยนแปลงของชุมชน และ สังคม การจัดทำแผนเพื่อ ประกอบการเรียนการสอน ครู – อาจารย์ ส่วนใหญ่ยังไม่มี ความเข้าใจในเรื่องการจัดทำแผน ด้านกิจกรรมประกอบการเรียน การสอน โรงเรียนยังไม่มีมีการจัดทำ โครงการเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและ ความสามารถต่าง ๆ	ด้วยระบบการบริหาร ประเทศ ต้องมีการแต่งตั้ง คณะกรรมการจากรัฐมนตรี ต่าง ๆ เพื่อพิจารณาคัดกรอง ความต้องการที่มีความเร่งด่วน มากที่สุดเป็นลำดับแรกที่รัฐฯ ต้องช่วยเหลือก่อน ซึ่งโรงเรียน ไม่สามารถที่จะตัดสินใจเองได้ จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการ บริหารจัดการ ดำเนินงาน ต่างๆ ขาดงบประมาณที่ เพียงพอต่อการจัดซื้อ สื่อ วัสดุ-อุปกรณ์ ให้เพียงพอ ต่อจำนวนนักเรียนในโรงเรียน	ผู้เรียนบางกลุ่มไม่เข้าเรียน ตรงตามเวลา ขาดการมาเรียน ที่ต่อเนื่อง ส่งผลให้มีผลการ เรียนที่ค่อนข้างต่ำ ต้องมีการ ซ่อมเสริมในรายวิชานั้น ๆ ครูผู้สอนของโรงเรียนฯ ส่วนใหญ่เป็นครูที่จบการศึกษา จากโรงเรียนแห่งนี้ มีอัตราส่วน ของครูอาวุโส น้อย ผู้เรียน สนใจด้านศิลปวัฒนธรรม ของชาติ เป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีโอกาสได้เข้ามาศึกษา ต่อในโรงเรียน

แนวทางการพัฒนาด้านการจัดการเรียนดนตรี ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาด้านหลักสูตร การเรียนการสอน ด้านกิจกรรมประกอบ
การเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลประเมินผล
คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน พบว่า

1. แนวทางการพัฒนาด้านหลักสูตร

จากการศึกษาสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวพบว่าในการ
จัดการเรียนการสอน ที่ยังคงใช้หลักสูตรเดิมมาตั้งแต่ ค.ศ. 1997 ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวยังไม่มี
ปรับปรุงแก้ไข ในการนำหลักสูตรไปใช้ครูผู้สอนพบว่าเนื้อหาบางส่วนมากเกินไปหรือเนื้อหาบางวิชา
ไม่มีความจำเป็นแต่จัดให้มีสอนทุกชั้นส่วนบางส่วนของที่มีความสำคัญถูกตัดออกไปดังนั้นจึงควรที่จะพัฒนา
ด้านหลักสูตรควรจัดให้มีการประชุมตัวแทนครูผู้สอนเพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรและนำมาพัฒนา
ให้เหมาะสมและควรจัดให้มีโครงการศึกษาดูงานเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตามสถานศึกษาที่มีการจัด
การเรียนการสอนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นโครงการที่อาศัยหลักการและแนวคิด การบริหารแบบบูรณาการ

(Integration Management) โดยระบบบริหารจัดการในแนวนอน (Horizontal Management) ใช้การบริหารจัดการในลักษณะพื้นที่ – พันธกิจ – การมีส่วนร่วม (Area - Function - Participation : A - F - P) เพื่อสร้างหุ้นส่วน (Partnership) และทำงานในลักษณะเครือข่าย (Networking) ตลอดจนการใช้การบริหารแบบเครือข่ายมีขั้นตอนในการทำกิจกรรมร่วมกันในรูปแบบเครือข่าย การเชื่อมโยงของเครือข่ายต่อเครือข่าย คือ การจัดกิจกรรมที่นำครูผู้สอนศึกษานอกสถานที่เพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ และเพื่อเกิดองค์ความรู้ใหม่โดยการเพิ่มเติมทักษะการทำงานจากองค์กรหรือสถานศึกษาภายในสังกัดเดียวกันที่เปิดสอนในหลักสูตรเดียวกัน โดยมุ่งหมายให้ครูเกิดประสบการณ์ในการทำงานและได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้จากบุคคลอื่นๆ ซึ่งสามารถไขปัญหาในเรื่องการใช้และการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

2. แนวทางพัฒนาการเรียนการสอน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว พบว่าครูผู้สอน ส่วนใหญ่ ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องการจัดทำแผน จึงทำให้ไม่สามารถดำเนินการในส่วนนี้ได้ ส่งผลให้ บางรายวิชายังไม่มีแผนการสอนที่เป็นรูปแบบ และ รูปเล่ม ที่ชัดเจน เพื่อให้ง่ายต่อการตรวจสอบ และ วัดผลประเมินผลนักเรียนจากสภาพปัญหาดังกล่าวควรที่จะพัฒนาการเรียนการสอน ดังนี้

โครงการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการทำแผนการสอน

เพื่อสร้างความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการทำแผนการสอนซึ่งเปรียบเหมือนแผนที่ในการนำทางกระบวนการสอนไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จตลอดจนเป็นการวางแผนในด้านสื่อ อุปกรณ์และกิจกรรมที่พัฒนาผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมสามารถติดตามและประเมินผลทั้งด้านผู้เรียนและผู้สอนได้เป็นอย่างดี

3. แนวทางพัฒนาด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

จากการศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว จากกลุ่มผู้รู้มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับด้านการเรียนการสอน พบว่า โรงเรียนยังไม่มีการจัดทำโครงการเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและความสามารถต่างๆ เช่น โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โครงการจัดแข่งขันทักษะต่างๆ เนื่องด้วยโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสถานศึกษาที่มุ่งเน้นสร้างผู้เรียนให้เป็นศิลปินเพื่อรับใช้สังคมในเรื่องของวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องจัดทำโครงการเสริมทักษะต่างๆ ให้แก่ผู้เรียนที่จะพัฒนาด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ดังนี้

3.1 โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จัดเป็นกิจกรรมที่สามารถให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตามสภาพจริง โดยการจัดกิจกรรมในปลายภาคเรียนเพื่อเป็นการให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะด้านดนตรีหรือการประมวลความรู้ในด้านดนตรีรูปแบบของการจัดกิจกรรมทางดนตรี เช่น การเผยแพร่แก่ชุมชนหรือสถานประกอบการต่าง ๆ ซึ่งยังสามารถสร้างรายได้ให้กับตนเองพร้อมๆ กับการได้รับประสบการณ์จากสถานที่จริง สามารถแก้ปัญหาด้านคุณภาพของผู้เรียนให้มีมาตรฐานการเรียนรู้เพิ่มขึ้น เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพ

3.2 โครงการดนตรีสัญจรเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้

คือ การจัดกิจกรรมที่นำนักเรียน ครูผู้สอนศึกษานอกสถานที่เพื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ และเพื่อเกิดองค์ความรู้ใหม่โดยการเพิ่มเติมทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีจากองค์กรหรือสถานศึกษาภายใน

สังกัดเดียวกัน โดยมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการเรียนได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้จากบุคคลอื่นๆ นอกจากครูผู้สอนเพื่อเกิดความกระตือรือร้นและประเมินตนเองทางการเรียนและนำความรู้มาพัฒนาตนเอง และผู้เรียนยังได้มีโอกาสได้บรรเลงกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อวัดความรู้ ทักษะหรือความเป็นมาตรฐานให้กับตนเอง

4. แนวทางการพัฒนาด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์ การสอนพบว่า ส่วนใหญ่เกี่ยวกับห้องเรียนไม่เพียงพอ อุปกรณ์เครื่องดนตรีมีจำนวนน้อยและมีจำนวนจำกัดทำให้ไม่สามารถรับนักเรียนได้มากกว่าจำนวนของเครื่องดนตรีและขาดห้องปฏิบัติการทางดนตรีที่ได้มาตรฐาน เช่น ห้องซ้อมเดี่ยว ห้องซ้อมรวม ห้องบันทึกเสียง เป็นต้น แนวทางที่จะสามารถพัฒนาได้ในระดับผู้ปฏิบัตินั้นควรจัดหางบประมาณมาสนับสนุนด้วยตัวเอง เนื่องจากวิชาดนตรีและการแสดงนั้นเป็นที่ต้องการของสังคม ไม่ว่าจะเป็นสถานบันเทิงหรือการจัดแสดงในโอกาสต่าง ๆ สามารถหางบประมาณจากการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์นอกสถานที่ เพื่อนำรายได้มาจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ การเรียนให้กับนักเรียนได้ใช้เรียนทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่งในส่วนที่นอกเหนือจากนั้นเห็นควรว่าควรอยู่ในระดับผู้บริหารที่จะต้องวางแผนนโยบายร่วมกับผู้บริหารในระดับสูงเพื่อจัดสรรงบประมาณให้พอเพียงต่อการเรียนการสอน

5. แนวทางการพัฒนาด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน พบว่า ในส่วนของการวัดผลประเมินผลนั้นมีระบบการทำงานที่เป็นระบบขั้นตอนที่ชัดเจนคือ มีการให้คะแนน และ ตัดสินผลคะแนน ที่ชัดเจนโดยแบ่งช่วงของการวัดผลออกเป็น 2 ช่วง คือ 1 คะแนนระหว่างภาคเรียน 50 % และ คะแนนปลายภาคเรียน 50 % ซึ่งผลของการประเมินผลเช่นนี้ เป็นการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ แต่จะพบปัญหาของผู้เรียน เนื่องจากมีผู้เรียนบางกลุ่มที่ไม่เข้าเรียนตรงตามเวลา ส่งผลให้มีผลการเรียนที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งก็เป็นภาระของครู-อาจารย์ ที่ต้องหาวิธีดำเนินการแก้ไขแบบต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงหาแนวทางที่แก้ปัญหาโดยการจัดสอนซ่อมเสริมในรายวิชา ที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ และสรรหาผู้รู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ทรงคุณวุฒิเข้ามาเป็นผู้เชี่ยวชาญมาทำการสอนในโรงเรียนเพื่อเพิ่มภูมิประสิทธิภาพผู้เรียนและควรจัดหางบประมาณเพิ่มเติมในการจัดซื้อวัสดุ - อุปกรณ์การเรียน เพื่อรองรับนักเรียนที่สนใจเข้าเรียนต่อในจำนวนที่มากขึ้น

สรุป จากแนวทางในการพัฒนาต่าง ๆ อันประกอบด้วย สภาพปัญหาด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอาคารสถานที่ ด้านงบประมาณ สื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดประเมินผล สภาพปัญหาด้านผู้สอนและผู้เรียน ของการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวนั้น แนวทางการพัฒนาที่เร่งด่วน และ จำเป็นที่สุดในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนแห่งนี้ คือเรื่องของการจัดสรรงบประมาณจากทางภาครัฐ ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่จะขับเคลื่อนระบบการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ ซึ่งหากรัฐได้ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ อย่างต่างเนื่องแล้ว จะส่งผลให้โรงเรียนมีการจัดการด้านต่างๆได้รวดเร็ว และดีขึ้นในอนาคต ดังสรุปสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

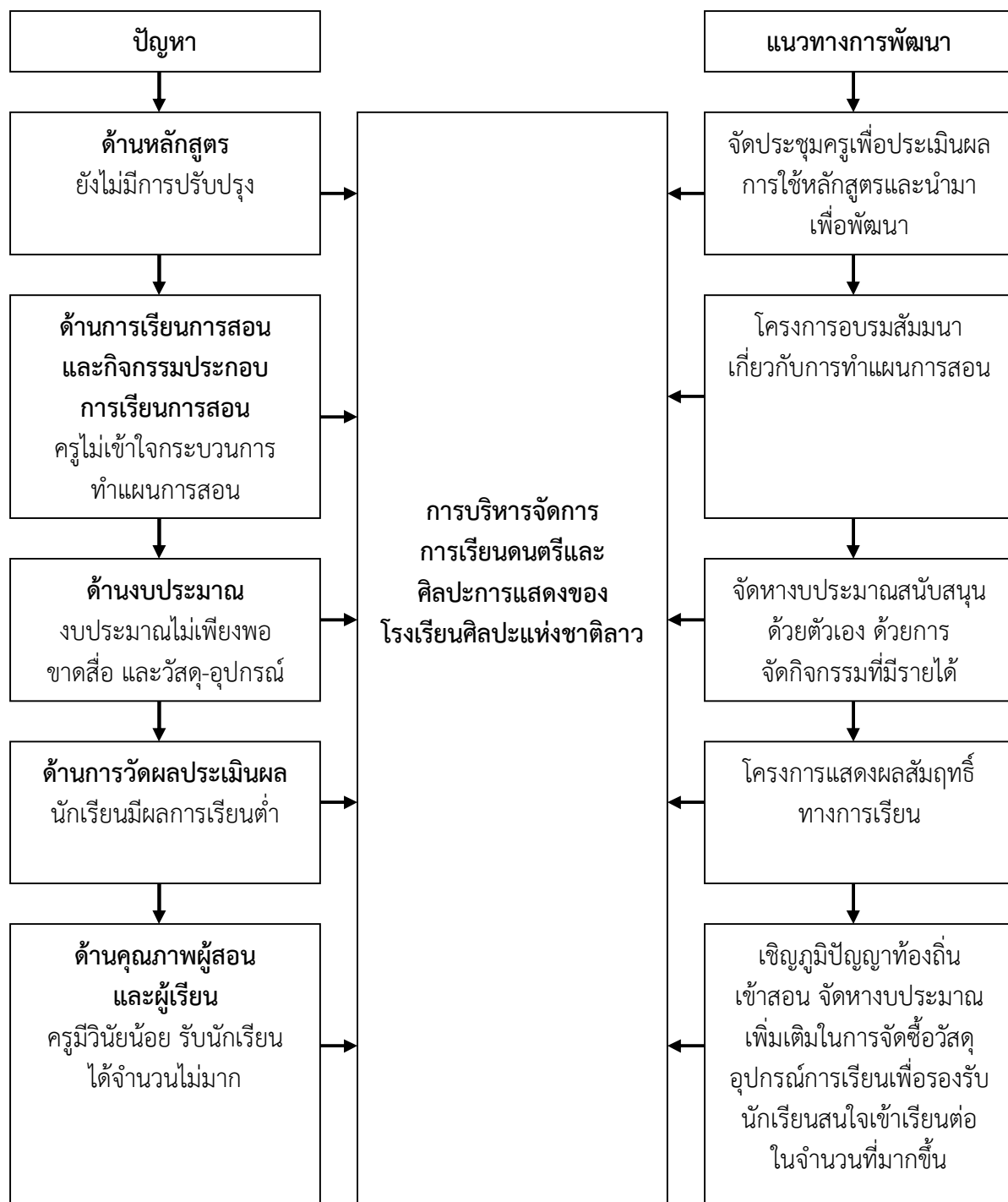

ตาราง 16 สรุปสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ของโรงเรียน ศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว

ด้านหลักสูตร การเรียน การสอน และ ด้านกิจกรรม ประกอบการเรียนการสอน	ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์ การสอน	ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน
1. ควรจัดให้มีการประชุม ตัวแทนครูผู้สอนเพื่อประเมินผล การใช้หลักสูตรและนำมาพัฒนา ให้เหมาะสม 2. ควรจัดให้มีโครงการ ศึกษาดูงานเพื่อแลกเปลี่ยน เรียนรู้ตามสถานศึกษาที่มีการ จัดการเรียนการสอนที่ใกล้เคียง กัน ซึ่งเป็นโครงการที่อาศัย หลักการและแนวคิด การ บริหารแบบบูรณาการ ด้านการเรียนการสอนควรจัด โครงการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับ การทำแผนการสอนแผนที่ใน การนำทางกระบวนการสอน ไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จ ตลอดจนเป็นการวางแผนใน ด้านสื่อ อุปกรณ์และกิจกรรม ที่พัฒนาผู้เรียนได้อย่างเป็น รูปธรรมสามารถติดตามและ ประเมินผลทั้งด้านผู้เรียนและ ผู้สอนได้เป็นอย่างดี ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดโครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ซึ่งจัดเป็น กิจกรรมที่สามารถให้ผู้เรียน ได้ประเมินผลตามสภาพจริง โดยการจัดกิจกรรมในปลาย ภาคเรียนเพื่อเป็นการให้ผู้เรียน ได้แสดงทักษะด้านดนตรีหรือ การประมวลความรู้ในด้าน ดนตรีรูปแบบของการจัด กิจกรรมทางดนตรีและ จัดโครงการดนตรีสัญจร เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้	ควรจัดหางบประมาณ มาสนับสนุนด้วยตัวเอง เนื่องจากวิชาดนตรีและการ แสดงนั้น เป็นที่ต้องการของ สังคม ไม่ว่าจะเป็นสถานบันเทิง หรือการจัดแสดงในโอกาส ต่าง ๆ สามารถหางบประมาณ จากการเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ฝึกประสบการณ์นอกสถานที่ เพื่อนำรายได้มาจัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ การเรียนให้กับนักเรียน ได้ใช้เรียนทำให้สามารถ แก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่งในส่วน ที่นอกเหนือจากนั้นเห็นควรว่า ควรจะอยู่ในระดับผู้บริหาร ที่จะต้องวางแผนนโยบายร่วมกับ ผู้บริหารในระดับสูงเพื่อจัดสรร งบประมาณให้พอเพียงต่อการ เรียนการสอน	การจัดสอนซ่อมเสริมใน รายวิชาที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ และสรรหาผู้รู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่ทรงคุณวุฒิเข้ามาเป็น ผู้เชี่ยวชาญมาทำการสอน ในโรงเรียนเพื่อเพิ่มภูมิ ประสิทธิภาพผู้เรียนและควร จัดหางบประมาณเพิ่มเติมใน การจัดซื้อวัสดุ – อุปกรณ์การ เรียนเพื่อรองรับนักเรียนที่สนใจ เข้าเรียนต่อในจำนวนที่มากขึ้น

สรุปปัญหาและแนวทางการพัฒนาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว

ภาพประกอบ 52 สรุปปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว สรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

สรุปผล

1. การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
 - 1.1 ด้านหลักสูตร หลักสูตรการเรียนการสอน ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว มี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรขั้นต้นและหลักสูตรชั้นกลาง มีการกำหนดชั้นเรียน และกำหนดเวลาการเรียนแต่ละแขนงวิชา เป็น 5 ระบบ ได้แก่ ระดับขั้นต้นเรียนระบบ 4 ปี ระดับขั้นต้นเรียนระบบ 5 ปี ระดับขั้นต้นเรียนระบบ 6 ปี ระดับชั้นกลางเรียนระบบ 3 ปี และระดับชั้นกลางเรียนระบบ 4
 - 1.2 ด้านการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนด้านศิลปะปฏิบัติที่ผู้เรียนต้องมีความสามารถเฉพาะบุคคลซึ่งในโครงสร้างของหลักสูตรจัดเป็นลักษณะวิชาชีพเฉพาะที่ผู้เรียนต้องเลือกเรียนตามสาขาวิชาที่ตนถนัด แบ่งการจัดการเรียนการสอนเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ และ กลุ่มวิชาสามัญศึกษาโดยในหนึ่งสัปดาห์จะเรียนวิชาชีพเฉพาะ ในวันจันทร์ วันอังคารและวันพฤหัสบดี และให้เรียนวิชาสามัญศึกษาทั่วไปในวันพุธ และวันศุกร์ ในการจัดครูเข้าสอนตามระดับชั้นนั้นหัวหน้าแขนงจะเป็นผู้จัดและมีการจัดทำแผนการสอนตามเนื้อหาวิชาที่กำหนดในหลักสูตรโดยหัวหน้าแขนงมีหน้าที่นเทศการเรียนการสอนมีการวัดผลและประเมินผลตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด
 - 1.3 ด้านกิจกรรมประกอบเรียนการสอน โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นเลิศทางด้านศิลปะ เป็นศิลปินของชาติ ดังนั้นจึงให้ความสำคัญในเรื่องของงานการแสดงทั้งจากภาครัฐบาล และภาคเอกชน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยตรงทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสามารถนำ

ความรู้ไปประกอบอาชีพได้ด้านการแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมลาวของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว มีส่วนในการอนุรักษ์และสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรมของ ส.ป.ป.ลาว ซึ่งมีหอวัฒนธรรมเป็นสถานที่รองรับการจัดการแสดงให้กับทางโรงเรียนฯ เพราะหอวัฒนธรรมมีหน้าโดยตรงในการจัดการแสดง เผยแพร่ให้กับทุก ๆ ประเทศ

1.4 ด้านอาคารสถานที่ โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติ ได้รับคำเห็นชอบจากกระทรวง แกล่ง ข้าราชการและรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ให้สร้างโรงเรียนแห่งใหม่ โดยทางภาครัฐ ซื้อที่ดินปลูกสร้างได้ประมาณหนึ่งหมื่นกว่าตารางเมตร ที่บ้านโพนป่าเป่าทุ่ง เมืองสีสะเกต นครเวียงจันทน์ ห่างจากที่โรงเรียนเดิมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ประมาณห้าร้อยเมตร มีอาคารเรียน ที่ก่อสร้างแล้วเสร็จ 2 หลัง ส่วนอาคารเรียนหลังเก่าปัจจุบันปรับเป็นหอพักนักเรียน

1.5 ด้านงบประมาณ ปัจจุบันโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ประสบปัญหาการขาดแคลน งบประมาณในการสนับสนุนด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียน การสอน สื่อ เทคโนโลยี และ นวัตกรรมสมัยใหม่ต่าง ๆ ที่ทันสมัย นักเรียนมีฐานะยากจน และขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้าน การจัดการศึกษา จากลักษณะดังกล่าวจะเห็นได้ว่ารูปแบบและกระบวนการศึกษาของลาวยังต้องการ ความช่วยเหลือจากประเทศเพื่อนบ้านอยู่มากไม่ว่าจะเป็น ด้านงบประมาณ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านบุคลากร

1.6 ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน นับเป็นปัญหาสำคัญของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เนื่องจากมีนักเรียนเป็นจำนวนมากทำให้สื่อและอุปกรณ์การสอนมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการ ยังขาดสื่อและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัยโดยเฉพาะเครื่องดนตรียังไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้เรียนทำให้ ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของผู้เรียน

1.7 ด้านการวัดผลและประเมินผล มีการวัดผลทั้งวิชาทฤษฎีและวิชาปฏิบัติ การทดสอบ ภาคปฏิบัติจะเน้นที่การสอบตามบทเพลงที่กำหนดในหลักสูตรจากการที่ครูผู้สอนได้ให้การเอาใจใส่ดูแล ให้ความรู้แก่ผู้เรียนทั้งด้านประสบการณ์การแสดงและความรู้ด้านทฤษฎีต่างๆทำให้ผู้เรียนมีคุณภาพ สามารถศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันสามารถประกอบอาชีพที่สุจริตได้

1.8 ด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีครูจำนวน 68 คน มีนักเรียนจำนวน 342 คน ครูผู้สอนมีคุณสมบัติตรงตามสาขาวิชาที่สอนโดยผ่านกระบวนการสอบคัดเลือก และมีการจ้างครูผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะพื้นเมืองลาวมาสอนส่วนในด้านผู้เรียนก็มีการรับสมัครนักเรียน ตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด นักเรียนที่เข้าศึกษาในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติ ส่วนใหญ่ที่เข้าเรียนที่สถาบัน แห่งนี้เพราะมีความชอบทางด้านการฟ้อนรำและการเล่นดนตรี และความใฝ่ฝัน ของนักเรียนส่วนใหญ่ เมื่อเรียนจบแล้วอยากมีอาชีพเป็นครูและเป็นนักแสดง

2. สภาพปัญหาด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

จากการศึกษาสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวที่ได้จากการ สัมภาษณ์กลุ่มผู้รู้ ผู้ปฏิบัติและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว พบปัญหาที่มี ผลกระทบต่อสภาพการเรียนการสอน ดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร ยังไม่มีการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง ของชุมชน และ สังคม ขาดการวิเคราะห์หลักสูตรและการปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับเวลาเรียน โดยปรับลดบทเพลงในหลักสูตรลงเป็นบางส่วน เนื่องจากบทเพลงบางเพลงไม่ได้นำมาใช้ และไม่เป็นที่ นิยมในยุคปัจจุบันแล้วอีกทั้งบทเพลงในหลักสูตรเดิมมีมากเกินไปเวลาที่กำหนดให้สอนในหนึ่ง

ภาคเรียนทำให้ไม่มีช่วงเวลาในการทบทวนบทเพลงต่างๆ เพราะครูผู้สอนมุ่งเน้นที่จะสอนให้ครบตามหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียน

2.2 ด้านการเรียนการสอน ครูผู้สอน ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องการจัดทำแผนการสอน ซึ่งถือว่าเป็นหลักสำคัญของการสอน ครูผู้สอนต้องมีการศึกษาหลักสูตรและเนื้อหาวิชาเพื่อหาคู่มือและเอกสารประกอบการสอนใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุดโดยใช้วิธีการสอนหลายรูปแบบและดำเนินการสอนอย่างเป็นกระบวนการ

2.3 ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน โรงเรียนยังไม่มีการจัดทำโครงการเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและความสามารถต่างๆ เนื่องด้วยโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสถานศึกษาที่มุ่งเน้นสร้างผู้เรียนให้เป็นศิลปินเพื่อรับใช้สังคมในเรื่องของวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องจัดทำโครงการเสริมทักษะต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนเพื่อฝึกประสบการณ์

2.4 ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน ด้วยระบบการบริหารประเทศ ต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการจากรัฐมนตรีต่าง ๆ เพื่อพิจารณาคัดกรองความต้องการที่มีความเร่งด่วนมากที่สุดเป็นลำดับแรกที่รัฐต้องช่วยเหลือก่อน ซึ่งโรงเรียนไม่สามารถที่จะตัดสินใจได้ จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการบริหารจัดการ ดำเนินงานต่างๆ ขาดงบประมาณที่เพียงพอต่อการจัดซื้อสื่อ วัสดุ-อุปกรณ์ ให้เพียงพอต่อจำนวนนักเรียนในโรงเรียน

2.5 ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน ในส่วนของการวัดผลประเมินผล นั้นมีระบบการทำงานที่เป็นระบบขั้นตอนที่ชัดเจนคือ มีการให้คะแนน และ ตัดสินผลคะแนน ที่ชัดเจน โดยแบ่งช่วงของการวัดผลออกเป็น 2 ช่วง คือ 1 คะแนนระหว่างภาคเรียน 50 % และคะแนนปลายภาคเรียน 50 % ซึ่งผลของการประเมินผลเช่นนี้ เป็นการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ แต่จะพบปัญหาในส่วนของการเรียนของผู้เรียน เนื่องจากมีผู้เรียนบางกลุ่มที่ไม่เข้าเรียนตรงตามเวลา ส่งผลให้มีผลการเรียนที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งก็เป็นภาระของครู-อาจารย์ ที่ต้องหาวิธีดำเนินการแก้ไขแบบต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน ส่วนปัญหาด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียนนั้น ในด้านของคุณภาพครูผู้สอน ตามที่กล่าวไว้ว่า ครูผู้สอนของโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นครูที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนแห่งนี้ ทำให้ไม่มีครูอาวุโสที่เป็นครูที่มีความเชี่ยวชาญด้านศิลปะแขนงต่าง ๆ ไว้ เพื่อเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้เรียน แต่ก็มีได้หมายความว่าครูที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียน ณ ปัจจุบัน จะไม่ได้เป็นผู้ที่มีความสามารถและความถนัดด้านนี้โดยเฉพาะ ทำให้อัตราส่วนของครูที่มีอายุน้อย มีจำนวนมากในโรงเรียน ส่วนปัญหาของผู้เรียนนั้นพบว่า มีจำนวนผู้เรียนที่สนใจด้านศิลปวัฒนธรรม ของชาติ เป็นจำนวนมาก

3. แนวทางการพัฒนาการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำข้อเสนอแนะจากกลุ่มผู้รู้ ผู้ปฏิบัติและกลุ่มบุคคลทั่วไป ต่าง ๆ มาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาเพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนดนตรี โดยนำหลักการและแนวคิดมาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ด้านหลักสูตร จากการศึกษาสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวพบว่าในการจัดการเรียนการสอน ที่ยังคงใช้หลักสูตรเดิมมาตั้งแต่ ค.ศ. 1997 ซึ่งหลักสูตรดังกล่าว ยังไม่มีการปรับปรุงแก้ไข ในการนำหลักสูตรไปใช้ครูผู้สอนพบว่าเนื้อหาวิชาบางส่วนมากเกินไปหรือเนื้อหาบางวิชา ไม่มีความจำเป็นแต่จัดให้มีสอนทุกชั้นส่วนบางส่วนที่มีความสำคัญถูกตัดออกไป ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรของเสาวนีย์ เลวลีย์ (2536: 45) ได้กล่าวไว้ว่าหลักสูตรมีความสำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องมือกำหนดทิศทางการพัฒนาผู้เรียนกล่าวว่าหลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะ

ที่สื่อความหมายให้ผู้นำหลักสูตรไปใช้เข้าใจในแนวทางปฏิบัติ มีความสอดคล้องกับสภาพของสังคม ตรงความต้องการและความถนัดของผู้เรียน ยึดหยุ่นตามสภาพของท้องถิ่นของผู้เรียนที่แตกต่างกันไป ตามสภาพการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ ความรู้และประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากหลักสูตร ผู้เรียนนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ ทั้งนี้การสร้างหรือปรับปรุงหลักสูตร ควรมีส่วนร่วมจากบุคคล หลายฝ่าย ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดเป็นรายบุคคลด้วย

3.2 ด้านการเรียนการสอน สภาพการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวจัดการเรียนการสอนเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ และ กลุ่มวิชาสามัญศึกษา มีการจัดสภาพ ห้องเรียน เพื่อรองรับและเอื้อต่อการเรียนการสอนโดยจะจัดห้องเรียนที่เป็นการเรียนภาคทฤษฎีให้มี องค์ประกอบที่เอื้อต่อการเรียน เช่น มีกระดานไวท์บอร์ด มีโต๊ะ เก้าอี้ ที่สามารถจัดบันทึกการเรียนได้ ส่วนห้องเรียนที่จัดเพื่อการเรียนแขนงฟอนภายในห้องเรียนจะจัดห้องเรียนให้โล่งและมีกระจกเพื่อ สังเกตการจัดทำฟอนว่าถูกต้องเพียงใดและ สำหรับการจัดห้องเรียนแขนงดนตรีนั้น ภายในห้องเรียนจะ จัดให้มีเครื่องดนตรีตามแขนงวิชาเอกนั้น ๆ ในส่วนของการเตรียมการด้านการสอนนั้น ครูทุกคนต้องมี แผนการสอนรายวิชาและมีการนิเทศการสอนโดยหัวหน้าแขนงวิชามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบผู้วิจัยได้นำ ทฤษฎีมาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนา คือ ทฤษฎีแนวคิดทางด้านการบริหาร 4 ประการ เรียกว่า “4 Ms” ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุอุปกรณ์ (Material) เครื่องจักร (Machine) มาพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวโดยจัดทำ โครงการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการ ทำแผนการสอนเพื่อสร้างความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการทำแผนการสอนซึ่งเปรียบเหมือนแผนที่ ในการนำทางกระบวนการสอนไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จตลอดจนเป็นการวางแผน ในด้านสื่อ อุปกรณ์และกิจกรรมที่พัฒนาผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมสามารถติดตามและประเมินผลทั้งด้านผู้เรียน และผู้สอนได้เป็นอย่างดี

3.3 ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน จากการศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียน การสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว จากกลุ่มผู้รู้มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับด้านการเรียน การสอน พบว่า โรงเรียนยังไม่มีมีการจัดทำโครงการเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและ ความสามารถผู้วิจัยได้นำทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนของสันต์ ธรรมบำรุง (2532 : 56-60) ได้ กล่าวถึงหลักการเรียนการสอนไว้ 9 ประการ คือ 1) การเตรียมตัวก่อนสอน 2) การให้แบบอย่าง หรือให้ เห็นผลงานที่ต้องการให้นักเรียนทำเมื่อจบบทเรียน 3) การจูงใจ 4) การให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ ในการเรียน 5) การแนะแนวทางนักเรียน 6) การฝึกฝน ฝึกหัด 7) การรู้ผลของการกระทำ 8) การจัด ลำดับขั้นของสิ่งที่เรียน 9. ความแตกต่างระหว่างบุคคล มาพัฒนากิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวโดยจัดทำโครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการฝึก ประสบการณ์ตรงมีโอกาสดูฝึกฝนตนเองและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมพร้อมทั้งได้เห็นผลงาน ด้านการเรียนซึ่งบ่งบอกถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.4 ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน จากการศึกษาเกี่ยวกับ ปัญหาด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์ การสอนพบว่าห้องเรียนไม่เพียงพอ อุปกรณ์ เครื่องดนตรีมีจำนวนน้อยและมีจำนวนจำกัดทำให้ไม่สามารถรับนักเรียนได้มากกว่าจำนวนของเครื่อง ดนตรีและขาดห้องปฏิบัติการทางดนตรี ที่ได้มาตรฐาน เช่น ห้องซ้อมเดี่ยว ห้องซ้อมรวม ห้องบันทึกเสียง เป็นต้น แนวทางที่จะสามารถพัฒนาได้ในระดับผู้ปฏิบัตินั้นควรจัดหางบประมาณมาสนับสนุนด้วย ตัวเอง เนื่องจากวิชาดนตรีและการแสดงนั้นเป็นที่ต้องการของสังคม ไม่ว่าจะเป็นสถาบันบันเทิงหรือ

การจัดแสดงในโอกาสต่าง ๆ สามารถหางบประมาณจากการจัดกิจกรรมการแสดงที่มีรายได้สนับสนุน เพื่อนำมาจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ การเรียนกับนักเรียนได้ใช้เรียนทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่งและ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ตรงนอกสถานที่ เพื่อให้เกิดทักษะทางด้านการแสดงซึ่งสอดคล้องกับอัจฉราภรณ์ สุดจิตต์ (2540 : 98-105) ได้ศึกษาด้านการจัดกิจกรรมทางดนตรี-นาฏศิลป์ที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการของนักเรียน พบว่า กิจกรรมดนตรี-นาฏศิลป์เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อทำให้เกิดพัฒนาการทางร่างกายที่ดีขึ้นแก่เด็กปฐมวัย เพราะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกในทุก ๆ สัดส่วนของร่างกาย ได้เคลื่อนไหว ได้ฝึกฝนบุคลิกภาพทรงตัว มีจังหวะ ในการบังคับอวัยวะส่วนต่าง ๆ ให้เคลื่อนไหว ดังนั้นกิจกรรมดนตรี-นาฏศิลป์จึงมีประโยชน์ และคุณค่าต่อพัฒนาการทางร่างกายของเด็กปฐมวัยอย่างแท้จริง

3.5 ด้านการวัดและประเมินผลคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหา ด้านการวัดผลประเมินผลคุณภาพผู้สอนและผู้เรียนพบว่าผู้เรียนบางกลุ่มที่ไม่เข้าเรียนตรงตามเวลา ส่งผลให้มีผลการเรียนที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งก็เป็นภาระของครู-อาจารย์ ที่ต้องหาวิธีดำเนินการแก้ไข แบบต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน ในส่วนของการวัดผลประเมินผลนั้นมีระบบการทำงานที่เป็นระบบขั้นตอน ที่ชัดเจน ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีมาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนา คือแนวคิดและหลักการของการประเมินผลตามสภาพจริง ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของสุวิมล ว่องวานิช (2546 : 13) มาพัฒนาการเรียน การสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวโดยจัดทำโครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นกิจกรรม ที่สามารถให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตามสภาพจริง โดยการจัดกิจกรรมในปลายภาคเรียนเพื่อเป็นการให้ ผู้เรียนได้แสดงทักษะด้านดนตรีหรือการประมวลความรู้ ในด้านดนตรีรูปแบบของการจัดกิจกรรมทาง ดนตรี เช่น การเผยแพร่แก่ชุมชนหรือสถานประกอบการต่าง ๆ ซึ่งยังสามารถสร้างรายได้ให้กับตนเอง พร้อมกับการได้รับประสบการณ์จากสถานที่จริง สามารถแก้ปัญหาด้านคุณภาพของผู้เรียนให้มี มาตรฐานการเรียนรู้เพิ่มขึ้น และสามารถแก้ปัญหา เรื่องงบประมาณไม่เพียงพอ โดยนำเงินจากการ จัดกิจกรรมมาเป็นทุนในการจัดซื้ออุปกรณ์และบริหารจัดการภายในองค์กรเพื่อให้การเรียนการสอน เกิดประสิทธิภาพซึ่งสามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่องการบริหารจัดการด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะ แห่งชาติลาว จากการศึกษามีข้อค้นพบที่นำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว จากผลการศึกษามีข้อค้นพบที่นำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร ใช้หลักสูตรจากหนังสือประมวลหลักสูตรการเรียนการสอน ปี ค.ศ. 1997 ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว มีการกำหนดชั้นเรียนและกำหนดเวลาเรียนแต่ละ แขนงวิชาโดยแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น รายวิชาทฤษฎีและปฏิบัติ แนวทางการจัดการเรียนการสอน ตามหลักสูตรนับว่าเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ความเข้าใจทางด้านทฤษฎีควบคู่ กับความรู้และทักษะทางด้านการปฏิบัติแต่ละชนิด ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุดาพร ปากลิ้น (2540 : 75) ที่ศึกษาการบริหารงานในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านการรับรองมาตรฐานของจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า การใช้หลักสูตรแกนกลางและพัฒนาหลักสูตรใช้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ส่งเสริม

ใช้เตรียมการสอนและจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพจะสามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ และสอดคล้องกับสมจิตร์ ไสสุวรรณ (2548 : 45) ที่ศึกษาเรื่องดนตรีศึกษาในสถาบันการศึกษาภูมิประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแล้ว พบว่า หลักสูตรการสอนทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติเครื่องดนตรีในชั้นกลางโดยไม่จัดให้เรียนภาควิชาสามัญศึกษา ผู้บริหาร นักวิชาการ ครู จึงเสนอว่าควรให้มีการปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหาสาระทางดนตรีให้ทันสมัย และมีความหลากหลายจึงเห็นได้ว่าหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญในกระบวนการจัดการเรียนการสอน

1.2 ด้านการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ และ กลุ่มวิชาสามัญศึกษา มีการจัดกระบวนการสอน การทำแผนการสอน และการประเมินผลตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด เพื่อมุ่งเน้นผลิตนักเรียนที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลซึ่งสอดคล้องกับอบรม สันภิบาล และกุลชลี องค์ศิริพร (2524 : 2) ได้กล่าวถึงการสอน หมายถึงกระบวนการอย่างหนึ่ง ที่ผู้สอนเป็นผู้กระทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ต่าง ๆ ให้โอกาสได้เลือกตัดสินใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนอกจากกระบวนการเรียนการสอนแล้วการวัดและประเมินผลก็เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับปรีชา คัมภีรปกรณ (2532 : 5) ได้กล่าวถึงหลักการสอนว่า ควรประกอบด้วย วัตถุประสงค์ที่แน่นอนมีวิธีสอนที่ดี มีวิธีการประเมินผลที่ดี และยังสอดคล้องกับชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 : 39) กล่าวถึงหลักการสอนไว้ 4 ประการ คือ หลักการเตรียมความพร้อมพื้นฐาน หลักการวางแผน และเตรียมการสอน หลักการใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ และ หลักการประเมินผล และรายงานผลเกี่ยวกับการกำหนดจุดประสงค์การสอน การสร้าง และการใช้เครื่องมือประเมินผล การตีความหมาย และรายงานผลการประเมินและสรุปเป็นหลักฐาน

1.3 ด้านกิจกรรมประกอบเรียนการสอน โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นเลิศทางด้านศิลปะ เป็นศิลปินของชาติ ดังนั้นจึงให้ความสำคัญ ในเรื่องของงานการแสดงทั้งจากภาครัฐบาล และภาคเอกชน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ มีการกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อผลิตนักฟ้อนพื้นเมืองซึ่งสอดคล้องกับชลลดา จิตติวัฒนพงษ์ (2537 : 64) ได้ศึกษา และสรุปการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรมีลักษณะดังนี้

1.3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ เช่น กระบวนการคิด เพื่อยืดการคิดวิเคราะห์ การเฝ้าหาความรู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคน และประกอบอาชีพแก้ปัญหาชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในศิลปะ และความงดงามตามธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสร้างสรรค์

1.3.2 จัดระบบเครือข่ายการเรียนรู้ให้เป็นแหล่งสำหรับการค้นคว้าหาความรู้ทุกด้านที่ผู้เรียนต้องการ นอกจากห้องสมุด เช่น สื่อมวลชนทุกแขนง เครื่องคอมพิวเตอร์ ทรัพยากรท้องถิ่นและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ พัฒนาสังคม และสิ่งแวดล้อม

1.3.3 จัดกิจกรรมทั้งใน และนอกหลักสูตร เพื่อเสริมประสบการณ์ทางสังคม เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกสถานการณ์จำลองของสังคม เพื่อรับผิดชอบที่จะสร้างสรรค์สังคม และสิ่งแวดล้อม

1.3.4 จัดสิ่งแวดล้อมทั้งในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษาให้เอื้อต่อการจัด

1.4 ด้านอาคารสถานที่ โรงเรียนศิลปดนตรีแห่งชาติ ได้รับคำเห็นชอบจากกระทรวง แกลงข่าววัฒนธรรมและรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้สร้างโรงเรียนแห่งใหม่โดย ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากประเทศเวียดนามปลูกสร้างได้ประมาณหนึ่งหมื่นกว่าตารางเมตร ที่บ้าน โพนป่าเป่าทุ่ง เมืองสีสะเกตนาคนครเวียงจันทน์ ห่างจากที่โรงเรียนเดิมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ประมาณ ห้าร้อยเมตร มีอาคารเรียนที่ก่อสร้างแล้วเสร็จ 2 หลัง สภาพทั่วไปของห้องเรียนยังไม่เอื้อต่อการเรียน เท่าที่ควรเช่นการเรียนวิชาดนตรีต้องใช้ห้องเรียนที่เป็นห้องเก็บเสียงเพื่อป้องกันเสียงรบกวนจาก ภายนอก ส่วนอาคารเรียนหลังเก่าปัจจุบันปรับเป็นหอพักนักเรียนยังขาดการปรับปรุงภูมิทัศน์ให้น่าอยู่ และสวยงามซึ่งสอดคล้องกับ กรมสามัญศึกษา (2536 : 30 - 33) กล่าวถึงสภาพแวดล้อมด้านกายภาพ หมายถึง บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ บริเวณโรงเรียน อาคารเรียน อาคารประกอบ และห้องเสริมการเรียนต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการอยู่ร่วมกันในโรงเรียนอย่างมีความสุข และเป็นแหล่งเรียนรู้ ที่ดีแก่นักเรียน ด้วยการจัดสิ่งแวดล้อมทั้ง ภายในและภายนอกห้องเรียน โดยคำนึงถึงความร่มรื่น สวยงาม เรียบง่าย เป็นธรรมชาติและยั่งยืน สะอาด ถูกสุขลักษณะ และปลอดภัยผลการและสอดคล้อง กับ ผกา แสงสุวรรณ (2534 : 259-262) กล่าวว่า อาคารเรียน และสิ่งก่อสร้าง ห้องสมุด ห้องพักครู ห้องประชุม อาคารเรียนและสิ่งก่อสร้าง ห้องเรียน เครื่องใช้ในห้องเรียน ห้องพยาบาล โรงอาหาร น้ำดื่ม น้ำใช้ ห้องน้ำ ห้องส้วม สี อากาศและแสงสว่าง เสียง ห้องเสริมการเรียนต่าง ๆ

1.5 ด้านงบประมาณ ปัจจุบันโรงเรียนศิลปแห่งชาติลาว ประสบปัญหาการขาดแคลน งบประมาณในการสนับสนุนด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียน การสอน สื่อ เทคโนโลยี และ นวัตกรรมสมัยใหม่ต่างๆ ที่ทันสมัยซึ่งควรแก้ปัญหาตามแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการ งบประมาณ (Budgetary Process) Turnbull (ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์. 2531 : 457 ; Turnbull. 1998 : 47) ได้ให้ความหมายของงบประมาณไว้อย่างกว้างๆว่า “งบประมาณเป็นแผนการเงินของ องค์การที่กำหนดขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ” ซึ่งเทอร์บูล อธิบายเพิ่มเติมว่า งบประมาณ จะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

1.5.1 การเงินโดนเฉพาะ

1.5.2 เป็นการวางแผนล่วงหน้าสำหรับการใช้จ่ายเงิน

1.5.3 การบอกให้ทราบว่าวางแผนใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนเท่าใด

1.5.4 การกำหนดเวลาจะใช้จ่ายเงินเมื่อไร

1.5.5 การบอกให้ทราบว่าใช้จ่ายเงินเพื่ออะไร

1.5.6 การอ้างอิงถึงองค์การซึ่งเป็นเจ้าของงบประมาณนั้น

1.6 ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน นับเป็นปัญหาสำคัญของโรงเรียนศิลปแห่งชาติลาว ยังขาดสื่อและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัยอันเป็นปัจจัยสำคัญของการเรียนสอดคล้องกับ ชลลดา จิตติวัฒนพงษ์ (2537 : 64) ได้ศึกษา และสรุปการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และควร จัดระบบเครือข่ายการเรียนรู้ให้เป็นแหล่ง สำหรับการค้นคว้าหาความรู้ทุกด้านที่ผู้เรียนต้องการ นอกจากห้องสมุด เช่น สื่อมวลชนทุกแขนง เครื่องคอมพิวเตอร์ ทรัพยากรท้องถิ่นและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน เพื่อให้ผู้เรียน สามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ พัฒนาสังคม และสิ่งแวดล้อม

1.7 ด้านการวัดผลและประเมินผล มีการวัดผลทั้งวิชาทฤษฎี และวิชาปฏิบัติ การทดสอบภาคปฏิบัติจะเน้นที่การสอบตามบทเพลงที่กำหนดในหลักสูตร และความรู้ทางด้านทฤษฎี ทำให้ผู้เรียนมีคุณภาพสามารถศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งการทดสอบจะมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเพราะเป็นตัวชี้วัดคุณภาพการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ อารมณ์ ใจเที่ยง (2537 : 22-26) ได้กล่าวถึงระบบการสอนว่าผลการสอน (Output) เป็นขั้นประเมิน พฤติกรรมผู้เรียนว่าเกิดผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด หลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนแล้ว โดยนำผลการวัดมาประเมินถ้าผู้เรียนบรรลุผลตรงตามจุดประสงค์แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

1.8 ด้านคุณภาพผู้สอนและผู้เรียน โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีครูจำนวน 68 คน มีนักเรียนจำนวน 342 คน ครูผู้สอนมีคุณสมบัติตรงตามสาขาวิชาที่สอนโดยผ่านกระบวนการสอบคัดเลือก และมีการจ้างครูผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะพื้นเมืองลาวมาสอน ซึ่งครูถือว่าเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการดำเนินการสอนให้เกิดผลสัมฤทธิ์สอดคล้องกับ วัลลภา เทพหัสติน ณ อยุธยา (2544 : 13) กล่าวว่า ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการถ่ายทอดความคิด วิทยาการ และกระบวนการให้แก่ผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนย่อมจะเป็นผู้ที่ทำให้การเรียนการสอนเกิดผลดีได้ รายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน คือ

1.8.1 บุคลิกภาพของผู้สอน หมายถึง การพูด เสียงที่พูด ความกระฉับ ในการพูด สำเนียงที่พูดหน้าตา กิริยาท่าทางและการแสดงออกต่าง ๆ สุขภาพกาย สุขภาพจิต ทัศนคติ ต่อวิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม ความอดทน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความเสียสละและความ ขยันหมั่นเพียร

1.8.2 ความรู้ของผู้สอน ผู้เรียนย่อมคาดหวังไว้สูงว่า ผู้สอนจะมีความพร้อม ทางด้านวิชาการสามารถจะให้ข้อมูล สามารถสอน อธิบายหลักเกณฑ์และข้อสงสัยต่าง ๆ ให้ผู้เรียน ได้กระจ่างชัด ดังนั้นผู้สอนจะต้องมีความใฝ่รู้ ติดตามข่าวสารทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ มีความพร้อมที่จะสอน

1.8.3 วิธีการสอน การสอนที่ดีรวมถึงการที่ผู้สอนรู้จักวิธีการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ให้ผู้เรียนโดยใช้วิธีการแตกต่างกันออกไปอย่างเหมาะสมและน่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนได้ความรู้ ความคิดตามความมุ่งหมายของผู้สอน นอกจากนี้ก็ควรมีความเอาใจใส่ต่อผู้เรียน ตลอดจนความรัก ศรัทธาในวิชาชีพอาจารย์อีกด้วยหากผู้สอนสามารถจะเตรียมตนให้พร้อมด้วยความมั่นใจ ในขนาดของ อาจารย์ที่เต็มไปด้วยความรู้และวิธีการสอนที่เหมาะสมน่าสนใจ ก็ย่อมจะทำให้การเรียนการสอนดำเนิน ไปอย่างได้ผลดี

2. สภาพปัญหาของการบริหารจัดการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะ แห่งชาติลาว จากผลการศึกษามีข้อค้นพบที่นำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร สภาพปัญหาด้านหลักสูตรของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวพบว่า ยังไม่มีการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย และ สังคมยังไม่มี การวิเคราะห์เนื้อหาปรับลดหรือเพิ่มบทเพลงในหลักสูตร เนื่องจากเพลงบางเพลงไม่ได้นำมาใช้ และไม่เป็น ที่นิยมในยุคปัจจุบันแล้วอีกทั้งบทเพลงในหลักสูตรเดิมมีมากเกินไปเวลาที่กำหนดให้สอนในหนึ่งภาค เรียน ทำให้ไม่มีช่วงเวลาในการทบทวนบทเพลงต่าง ๆ เพราะครูผู้สอนมุ่งเน้นที่จะสอนให้ครบ ตามหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนขาดประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับสุตาพร ปานกลิ่น (2540 : 75) ได้ทำการศึกษาการบริหารงานในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน สังกัดสำนักงาน

การประถมศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี พบว่าในด้านวิชาการมีการใช้หลักสูตรแกนกลางและพัฒนาหลักสูตรได้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและท้องถิ่นส่งเสริมให้ครูได้เตรียมการสอนและจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ มีการจัดหาแหล่งความรู้และสื่อที่มีคุณภาพ ดำเนินการวัดผลตามระเบียบและนิเทศอย่างสม่ำเสมอจัดส่งบุคลากรเข้ารับการอบรมและนำผลมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน

2.2 ด้านการเรียนการสอน สภาพปัญหาการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวพัวครู - อาจารย์ ส่วนใหญ่ ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องการจัดทำแผนการเรียนการสอนอันเป็นปัจจัยหลักของการสอนซึ่งสอดคล้องกับชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 : 39) กล่าวถึงหลักการสอนไว้ว่า ครูต้องเตรียมตัวด้านความรู้ด้านทักษะการสอน และด้านการแก้ปัญหาการสอนหลักการวางแผน และเตรียมการสอน ได้แก่ การเตรียมการสอน ผลิตภัณฑ์เตรียมแบบฝึกหัด และเตรียมการสอนใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ การสร้างความสนใจ หลักการเสริมแรง ฯลฯ ในการสอนสิ่งสำคัญที่ครูต้องเตรียมก็คือ การศึกษาหลักสูตร คู่มือ และเอกสารประกอบการสอนต่าง ๆ เพื่อจัดทำแผนการสอน ศึกษาผู้เรียนให้ทราบถึงความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์เดิม ความสามารถความสนใจ เพื่อเป็นข้อมูลในการเตรียมการสอนและ เขียนแผนการสอนให้ครบทุกหัวข้อ

2.3 ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน สภาพปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวพัวโรงเรียนยังไม่มีการจัดกิจกรรมเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและความสามารถต่าง ๆ เช่น โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โครงการจัดแข่งขันทักษะต่างๆ เนื่องด้วยโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสถานศึกษาที่มุ่งเน้นสร้างผู้เรียนให้เป็นศิลปินเพื่อรับใช้สังคมในเรื่องของวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องจัดทำโครงการเสริมทักษะต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนสอดคล้องกับ ปัญหา หวังรวมกลาง (2547 : 84 - 89) ได้ศึกษาการพัฒนาครูด้านการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนดังนี้ กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการกำหนดเวลาในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และเป้าหมายของสถานศึกษา โดยผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการมีครูเป็นที่ปรึกษากิจกรรม ดำเนินการโดยคำนึงถึงหลักความปลอดภัย ยึดหลักการมีส่วนร่วมของสมาชิกในชุมชนโดยเปิดโอกาสให้ครู พ่อแม่ ผู้ปกครองชุมชน องค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชน ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรม โดยวิธีการที่หลากหลาย และสอดคล้องกับกิจกรรมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยให้ถือว่าเป็นเกณฑ์ประเมินผลการผ่านช่วงชั้นเรียน

2.4 ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน สภาพปัญหาที่สำคัญของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว ก็คือการขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์การเรียน สื่อการสอนที่ทันสมัยซึ่งมีความจำเป็นต่อทักษะการเรียนรู้และพัฒนาการของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ผุสดี ตรงต่อการ (2540 : 9-70) ที่ศึกษาการบริหารงานของโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพฯ พบว่าระบบประเทศอเมริกา จะเน้นที่พัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียน โดยการมุ่งเตรียมเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีทักษะในกระบวนการเรียนรู้และมีความสามารถในการสื่อสารระดับสูง ปัญหาจากอาคารสถานที่ ห้องเรียนไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อันจะเอื้อให้นักเรียนมีประสบการณ์ กล้าแสดงออก และมีความคิดสร้างสรรค์ และสอดคล้องกับสมจิตร ไสสุวรรณ (2548) ได้ทำการศึกษาการดนตรีศึกษา

ในสถาบันการศึกษาของรัฐ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทำการศึกษาเชิงคุณภาพผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติดำเนินการเรียนการสอนทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติเครื่องดนตรีและจัดให้เรียนภาควิชาสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาปลายโรงเรียนสร้างครูศิลปศึกษาชั้นกลางดำเนินการเรียนการสอนทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติเครื่องดนตรีแต่ไม่จัดให้เรียนภาควิชาสามัญศึกษา ด้านการเรียน การสอนพบว่าทั้งด้านอุปกรณ์ เครื่องดนตรี และตำราไม่มีเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน มีอาคารไม่เพียงพอ ห้องเรียน ไม่ได้มาตรฐาน ขาดแคลนงบประมาณ ครูผู้สอนนักเรียนที่ได้รับคัดเลือกเข้ามาไม่มีความรู้พื้นฐานด้านดนตรี ด้านความคิดของผู้บริหาร นักวิชาการ ครู นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนดนตรี พบว่าควรปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหาสาระทางดนตรีควรให้หลากหลายและทันสมัย

2.5 ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน การวัดผลและประเมินผลเป็นตัวชี้วัดของการเรียนการสอนของทั้งครูและนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับอารมณ์ ใจเพียง (2537 : 11-12) ได้สรุปลักษณะการสอนที่ดีไว้ว่าการสอนที่ดีต้องมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ครอบคลุมองค์ประกอบการสอนอัน ได้แก่ การตั้งจุดประสงค์การสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผลทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ทั้งด้านความรู้ ความคิด ด้านเจตคติด้านทักษะ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้แจ้ง คิดชอบ และปฏิบัติดี เกิดความเจริญทุกด้าน เป็นการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเองได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน เป็นการสอนที่มีการวัดผล ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยอาจใช้วิธีต่าง ๆ เช่น สังเกต ซักถาม ทดสอบ การให้ค้นคว้า รายงาน ทำแบบฝึกหัด

3. จากการศึกษาวิจัยทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวอีกทั้งได้รับรู้ถึงสภาพปัญหา จึงเสนอแนวทางการพัฒนาการเรียนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวดังนี้

3.1 ด้านหลักสูตร จากการศึกษาสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวพบว่าในการจัดการเรียนการสอน ที่ยังคงใช้หลักสูตรเดิมมาตั้งแต่ ค.ศ. 1997 ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวยังไม่มีปรับปรุงแก้ไข ในการนำหลักสูตรไปใช้ครูผู้สอนพบว่าเนื้อหาวิชาบางส่วนมากเกินไปหรือเนื้อหาบางวิชา ไม่มีความจำเป็นแต่จัดให้มีสอนทุกชั้นส่วนบางส่วนที่มีความสำคัญถูกตัดออกไป ดังนั้นจึงควรที่จะพัฒนาด้านหลักสูตรควรจัดให้มีการประชุมตัวแทนครูผู้สอนเพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรและนำมาพัฒนาให้เหมาะสมและควรจัดให้มีโครงการศึกษาดูงานเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตามสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นโครงการที่อาศัยหลักการและแนวคิด การบริหารแบบบูรณาการ (Integration Management) โดยระบบบริหารจัดการในแนวนอน (Horizontal Management) ใช้การบูรณาการในลักษณะพื้นที่ - พันธกิจ - การมีส่วนร่วม (Area - Function - Participation : A - F - P) เพื่อสร้างหุ้นส่วน (Partnership) และทำงานในลักษณะเครือข่าย (Networking) ตลอดจนการใช้การบริหารแบบเครือข่ายมีขั้นตอนในการทำกิจกรรมร่วมกันในรูปแบบเครือข่าย การเชื่อมโยง ของเครือข่ายต่อเครือข่าย คือ การจัดกิจกรรมที่นำครูผู้สอนศึกษานอกสถานที่เพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ และเพื่อเกิดองค์ความรู้ใหม่โดยการเพิ่มเติมทักษะการทำงานจากองค์กรหรือ

สถานศึกษาภายในสังกัดเดียวกันที่เปิดสอนในหลักสูตรเดียวกัน โดยมุ่งหมายให้ครูเกิดประสบการณ์ในการทำงานและได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้จากบุคคลอื่นๆ ซึ่งสามารถไขปัญหาในเรื่องการใช้และการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

3.2 ด้านการเรียนการสอน จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว พบว่าครูผู้สอน ส่วนใหญ่ ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องการจัดทำแผนการสอนที่ได้มาตรฐาน ส่งผลให้บางรายวิชายังไม่มีแผนการสอนที่เป็นรูปแบบ และ รูปเล่ม ที่ชัดเจนและง่ายต่อการวัดผลประเมินผลจากสภาพปัญหาดังกล่าวควรที่จะพัฒนาการเรียนการสอนโดยจัดทำโครงการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการทำแผนการสอนเพื่อสร้างความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการทำแผนการสอนซึ่งเปรียบเหมือนแผนที่ในการนำทางกระบวนการสอนไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จ ตลอดจนเป็นการวางแผนในด้านสื่อ อุปกรณ์และกิจกรรมที่พัฒนาผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมสามารถติดตามและประเมินผลทั้งด้านผู้เรียนและผู้สอนได้เป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนการสอนดนตรีของอาภรณ์ ใจเพียง (2537 : 11-12) ได้สรุปลักษณะการสอนที่ดีไว้ดังนี้

3.2.1 เป็นการสอนที่มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ครอบคลุมประกอบการสอน อันได้แก่ การตั้งจุดประสงค์การสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล

3.2.2 เป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ทั้งด้านความรู้ ความคิด ด้านเจตคติด้านทักษะ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้แจ้ง คิดชอบ และปฏิบัติดี เกิดความเจริญทุกด้าน

3.2.3 เป็นการสอนที่ผู้เรียนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และกับผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสม

3.2.4 เป็นการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง หรือได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

3.2.5 เป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ วิจัย ได้รู้จักวิธีแสวงหาความรู้ คิดแก้ปัญหา

3.2.6 เป็นการสอนที่มีกระบวนการ หมายถึง มีลำดับขั้นตอนการสอนที่ไม่สับสน ลำดับขั้นสอนเป็นลำดับขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป

3.2.7 เป็นการสอนที่มีการวัดผลทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนโดยอาจใช้วิธีต่าง ๆ เช่น สังเกต ซักถาม ทดสอบ การให้ค้นคว้า รายงาน ทำแบบฝึกหัด ฯลฯ

3.2.8 เป็นการสอนที่ผู้สอนมีวิญญานความเป็นครู คือ สอนด้วยความกระตือรือร้น สนใจ มั่นใจ

3.3 ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว พบว่า โรงเรียนยังไม่มีการจัดทำโครงการเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและความสามารถต่างๆ เช่น โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โครงการจัดแข่งขันทักษะต่างๆ เนื่องด้วยโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เป็นสถานศึกษาที่มุ่งเน้นสร้างผู้เรียนให้เป็นศิลปินเพื่อรับใช้สังคมในเรื่องของวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงจำเป็นที่จักต้องจัดทำโครงการเสริมทักษะต่างๆให้แก่ผู้เรียนที่จะพัฒนาด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้อง

กับทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนดนตรีเพื่อพัฒนาผู้เรียนโดยกรมวิชาการ (2534 : 3) ให้แนวคิดและข้อแนะนำเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร จึงเน้นให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดหลักสำคัญ 2 ประการ คือ

3.3.1 จัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การสอนที่จัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับ การดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้คิดค้นหาความรู้ และลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผู้สอนจำต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนที่เน้นความรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ เป็นผสมผสานการให้ความรู้ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ และเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการหาความรู้ (Learn How to Learn)

3.3.2 จัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย เน้นกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง ผู้สอนใช้เทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ แบบให้เหมาะสมกับเนื้อหา และจุดประสงค์การสอน และเน้นการเรียนรู้อย่างมีลำดับขั้นตอน เพื่อนำไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้การจัดการเรียนการสอนที่เป็นกระบวนการมีจุดสำคัญ 2 ประการ คือ

1) จัดกิจกรรมให้เป็นกระบวนการ หมายถึง ดำเนินการสอนอย่างมีขั้นตอน ลำดับขั้นจากต้นจนจบ ผู้เรียนได้คิด ได้พูด ได้แก้ปัญหา

2) พัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสามารถเชิงกระบวนการ คือ การปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติเป็นขั้นตอนติดตัวไปใช้ในชีวิตจริง

3.4 ด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์การสอน จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาด้านอาคารสถานที่ งบประมาณ สื่อและอุปกรณ์ การสอนพบว่า ส่วนใหญ่เกี่ยวกับห้องเรียนไม่เพียงพอ อุปกรณ์เครื่องดนตรีมีจำนวนน้อยและมีจำนวนจำกัดทำให้ไม่สามารถรับนักเรียนได้มากกว่าจำนวนของเครื่องดนตรีและขาดห้องปฏิบัติการทางดนตรีได้มาตรฐาน เช่น ห้องซ้อมเดี่ยว ห้องซ้อมรวม ห้องบันทึกเสียง เป็นต้น แนวทางที่จะสามารถพัฒนา ได้ในระดับผู้ปฏิบัตินั้นควรจะจัดหางบประมาณมาสนับสนุนด้วยตัวเอง เนื่องจากวิชาดนตรีและการแสดงนั้นเป็นที่ต้องการของสังคม ไม่ว่าจะเป็นสถานบันเทิงหรือการจัดแสดงในโอกาสต่าง ๆ สามารถหางบประมาณจากการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์นอกสถานที่ เพื่อนำรายได้มาจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ การเรียนให้กับนักเรียนได้ใช้เรียนทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่งในส่วนที่นอกเหนือจากนั้นเห็นควรว่าควรอยู่ในระดับผู้บริหารที่จะต้องวางนโยบายร่วมกับผู้บริหารในระดับสูงเพื่อจัดสรรงบประมาณให้พอเพียงต่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (2547 : 23) กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารในการบริหารสถานศึกษามีภารกิจขอบข่ายและการจัดการศึกษาตามโครงสร้างสายงานที่เปลี่ยนแปลงใหม่และเป็นบทบาทที่ผู้บริหารต้องนำไปใช้หรือนำไปปฏิบัติ ในภารกิจ 4 ด้าน ดังนี้

3.4.1 การบริหารงานวิชาการ เป็นภารกิจงานในการบริหารงานวิชาการได้โดยอิสระ คล่องตัว รวดเร็ว สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ประสานความร่วมมือกับครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่น ๆ จัดภารกิจงานให้ครอบคลุมการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล การวิจัย การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมเทคโนโลยีทางการศึกษา แหล่งเรียนรู้ และการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

3.4.2 การบริหารงบประมาณ เป็นภารกิจงานในการบริหารงบประมาณ มุ่งเน้นความคล่องตัว โปร่งใส ตรวจสอบได้ ยึดหลักบริหารมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์และบริหารงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน จัดภารกิจให้ครอบคลุมการเสนอของบประมาณ การจัดสรรงบประมาณ บริหารงานการเงิน บัญชี พัสดุและสินทรัพย์ การตรวจสอบติดตามและประเมินผล

3.4.3 การบริหารงานบุคคล เป็นภารกิจงานในการบริหารงานบุคคล มุ่งส่งเสริมให้สถานศึกษาสามารถปฏิบัติงาน เพื่อตอบสนองภารกิจของสถานศึกษา บุคลากรทางการศึกษา ให้ขวัญกำลังใจ ยกย่องเชิดชูเกียรติ ความก้าวหน้าในงานในอาชีพ จัดภารกิจให้ครอบคลุม การวางแผนอัตรากำลัง การบรรจุแต่งตั้ง การเสริมสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติ ราชการ ตลอดจนวินัยและการรักษาวินัย

3.4.4 การบริหารทั่วไป เป็นภารกิจงานในการบริหารงานทั่วไป เกี่ยวข้องกับการจัดระบบการบริหารองค์กรให้บรรลุผลตามมาตรฐาน มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของบุคคล จัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จัดภารกิจงานให้ครอบคลุม งานสำนักงาน การพัฒนาระบบเครือข่าย ข้อมูลสารสนเทศ เครือข่ายการศึกษา งานอาคารสถานที่ การระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา การจัดระบบควบคุมภายในและประสานงานราชการกับเขตพื้นที่การศึกษาและหน่วยงานอื่น

3.5 ด้านการวัดผลประเมินผล คุณภาพผู้สอนและผู้เรียน จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีการวัดผลประเมินผลที่เป็นระบบขั้นตอนที่ชัดเจน มีการให้คะแนน และตัดสินผลคะแนนเป็นมาตรฐาน ครูผู้สอนก็มีคุณวุฒิตรงตามสาขาวิชาที่สอนมีศิลปินผู้เชี่ยวชาญที่ทรงความรู้ส่วนผู้เรียนก็มีความสนใจและมีความชอบทางด้านศิลปะแต่จะพบปัญหาของผู้เรียนที่มีผลการเรียนค่อนข้างต่ำ ซึ่งก็เป็นภาระของครู-อาจารย์ ที่ต้องหาวิธีดำเนินการแก้ไขแบบต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับ วุฒิชัย จานง (2514 : 22-8) ที่ศึกษาหลักการจัดการองค์กรว่า สิ่งสำคัญข้อหนึ่งคือ การกำหนดความจำเป็นของทรัพยากรมนุษย์การสรรหาผู้ปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ การคัดเลือกบุคคล การฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต่าง ๆ การทบทวนและปรับปรุงคุณภาพและปริมาณของทรัพยากรมนุษย์เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงอีกทั้งมีหลักการของการประเมินตามสภาพจริงเป็น การวัดและประเมินความก้าวหน้า การแสดงออกของนักเรียนบนรากฐานของทฤษฎีทางพฤติกรรม การเรียนรู้โดยใช้เครื่องมือ และวิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น โครงการแสดงผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน กิจกรรมบรรเลงและการแสดงเผยแพร่แก่ชุมชนหรือสถานประกอบการ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้สามารถแก้ปัญหาด้านคุณภาพของผู้เรียน ให้มีมาตรฐานการเรียนรู้เพิ่มเติมและยังสามารถนำมาแก้ปัญหา งบประมาณขาดแคลนได้ในระดับหนึ่ง สิ่งสำคัญเป็นการพัฒนาโดยความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งนอกจากจะมีผลในด้านการเรียนการสอนแล้วยังมีผลต่อด้านอื่นๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะผลการวิจัยในครั้งนี้

1.1 สถาบันที่ให้การศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นองค์กรสำคัญที่มีส่วนอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้นภาครัฐควรให้การสนับสนุนด้านงบประมาณในด้านอาคารสถานที่ สื่อ - วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญ

1.2 โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวเป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรมีการพัฒนายกระดับการศึกษาให้สูงขึ้นจนสามารถประกอบอาชีพครูได้และมีคุณวุฒิเทียบเท่ามาตรฐานวิชาชีพทั่วไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในอนาคต

2.1 ควรมีการศึกษากาการบริหารจัดการการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนในประเทศเพื่อนบ้านของ ส.ป.ป. ลาวที่อยู่ภายใต้การปกครองของประเทศฝรั่งเศส เช่น ประเทศเวียดนาม

2.2 ควรมีการศึกษารูปแบบการจัดการแสดงที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการของวัฒนธรรมท้องถิ่นของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. การจัดการความรู้โดยใช้รูปแบบหลากหลาย. กรุงเทพฯ : เมธิทิปส์, 2550.
- . รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบเบญจชั้น. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2544.
- . รูปแบบการเรียนการสอนความสามารถพิเศษ. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2540 : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการประเมินคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2543.
- . สาระที่เปลี่ยนแปลงของหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต 2551 (ฉบับปรับปรุง 2553). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2554.
- กระทรวงศึกษาธิการ. ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2542.
- กฤษฎา สุขสำเนียง. ประชุมวิชาการดนตรีครั้งที่ 5. นครปฐม : วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2547.
- กวินทร์เกียรติ นนธ์พละ. แนวทางในการใช้ทรัพยากรทางการศึกษาร่วมกันของสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2551.
- การุณ สุทธิกุล. ความคาดหวังของบุคลากรต่อบทบาทการบริหารงานของผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.
- กิ่งแก้ว อาริรักษ์ และคณะ. การจัดการความรู้โดยใช้รูปแบบหลากหลาย. กรุงเทพฯ : เมธิทิปส์, 2548.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. การจัดการเครือข่าย. กรุงเทพฯ : ส.เอเชียเพชร, 2537.
- จิตรรา ไทยเครือวัลย์. การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีไทยโดยชุดฝึกทักษะวงเครื่องสายไทยโรงเรียนโพ้นถิ่นเจริญวัลย์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- จินตนา ขุนพันธ์. การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- จิระภา สุขเกษม. หลักการจัดการ. กรุงเทพฯ : ปานรา, 2547.
- จิรวัดน์ ศรีชัยชนะ. แนวทางการสืบทอดพัฒนาการขับขิม เมืองทูละคอบ แขวงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- เฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี. ดนตรีลาวเดิม. ขอนแก่น : ศูนย์วิจัยพหุลักษณะสังคมลุ่มน้ำโขง มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2551.
- ชลลดา จิตติวัฒนพงษ์. การกระจายอำนาจทางการศึกษา : ประสบการณ์ของประเทศไทยกับแนวทางสำหรับประเทศ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2537.
- ชัยนาถ มาเพชร. การอนุรักษ์สืบสานและพัฒนาวาทศิลป์ลาวสองฝั่งโขงเพื่อสร้างคุณค่าทางวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. หลักการสื่อสารประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2525.
- ชัยอนันต์ สมุทรวณิช. ทรัพยากรทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. การบริหารสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2526.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. พฤติกรรมการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์. การเมืองการปกครอง. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2548.
- ทศนา แคมมณี. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2548.
- ธงชัย สันติวงษ์. แนวคิดและความหมายของการบริหารและการบริหารจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2543.
- ธนากร แพทย์วงศ์. “การบริหารจัดการวงโยชวาทิต,” ใน การประชุมวิชาการดนตรีครั้งที่ 5 วันที่ 20-21 กันยายน 2547. หน้า 89-95. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2547.
- ธณินทร์ (นามแฝง). ความหมายและหลักการของคุณธรรม ศีลธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ และธรรมาภิบาล. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2547.
- นภดล ทิพย์รัตน์. “การจัดประสบการณ์ดนตรีเพื่อความเป็นนักร้องที่สมบูรณ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา,” วารสารศึกษาศาสตร์. 14(1) : 17-23 ; เมษายน, 2545.
- นาริรัตน์ ตั้งสกุล. ความต้องการในการพัฒนาบุคลากรโดยกระบวนการบริหาร ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้ปฏิบัติการสอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2542.
- บรรยงค์ โตจินดา. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2542.
- บันลือ พุกกะวัน. ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534.
- บุญยกานต์ โสภารา. ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2543.
- ประทีป พวงสำลี. กิจกรรมร้องรำประกอบการสอน วิธีสอนเด็กเล็ก เพลงไทยในหลักสูตร. อนุสรณ์เนื่องในงานฉาบฉวย นายชิด พวงสำลี. 2541.
- ปรีชา คัมพรภรณ์. แนวคิดเกี่ยวกับทรัพยากร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- . ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนักเรียนวันรุ่น. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชา พฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่นหน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532.
- ปัญญา หวังรวมกลาง. การพัฒนาความรู้ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของโรงเรียนบ้านโนนเมือง อำเภอขามสะแกแสง จังหวัดมหาสารคาม. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- ปิยพันธ์ แสนทวีสุข. แนวทางการพัฒนาการสอนดนตรี ของสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2541.

- ผุสดี ตรงต่อการ. “การศึกษาบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล,” ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา 2540. หน้า 69-70.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- พัชรินทร์ จำปานนท์. การจัดกิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2546.
- พิมลจรรย์ นามวัฒน์. ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2543.
- พิมลจรรย์ นามวัฒน์ และกิติ ตยัคคานนท์. องค์การและการจัดการ. เอกสารประกอบการสอน หน่วยที่ 9-15. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2543.
- ไพฑูรย์ รัตนคม. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนกลางกลุ่มที่ 5 ที่มีต่อดนตรีศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2542 .
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ลักษณะการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ม.ป.ป.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2545.
- . สุนทรียศาสตร์เป็นปรัชญา. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2532.
- วลัย พานิช. รูปแบบการเรียนการสอน สตอรีไลน์ (Storyline). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2547.
- วัฒนา ก้อนเชื้อรัตน์. รูปแบบการเรียนการสอนวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT. 2547.
<<http://chiron.valdosta.edu/whuitt/col/instruct/4mat.html>> 2556.
- วีระ รุญเจริญ. การบริหารจัดการตรงเรียนยุคปฏิรูปการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2542.
- วุฒิชัย จ่านงค์. หน้าที่และกระบวนการจัดการธุรกิจ. กรุงเทพฯ : สำนักงานวิจัย สถาบันวิจัยแห่งชาติ, 2514.
- ศิริพร พงศ์ศรีโรจน์. องค์การและการจัดการองค์การ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2540.
- ศิริเพ็ญ อัดไพบูลย์. การขับลุ่มน้ำโขง:อุบลราชธานี - จำปาสัก. วิทยานิพนธ์ ป.ด. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2553.
- ศิริศ แสนอุบล. ศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2542.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. องค์การและการจัดการฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : พัฒนาการศึกษา, 2539.
- สมจิตร ไสยสุวรรณ. การดนตรีศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2545.

- สมพร มณีคำ. เกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของเด็กระดับก่อนประถมศึกษาในกำแพงนคร
เวียงจันทร์ประเทศลาว. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2545.
- สมพร เสรีวัลลภ. “การศึกษาสภาพปัญหาการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษา
กรุงเทพมหานคร,” ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา 253. หน้า 58.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สันต์ ธรรมบำรุง. หลักการนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์, 2532.
- สาคร สุขศรีวงศ์. การจัดการ : จากมุมมองของนักบริหาร. กรุงเทพฯ : จี.พี.ไซเบอร์พริ้นท์,
2549.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. รายงานการสังเคราะห์แนวคิดและวิธีการจัดการ
เรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2549 ก.
- . รายงานการสังเคราะห์แนวคิดและวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการคิด
วิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย, 2549 ข.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. แนวคิดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. เรื่องประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของเอกชน.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2546.
- สิงห์ กระโจม. ลักษณะการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ, 2545.
- สุดาพร ปานกลิ่น. “การศึกษาการบริหารงานในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี,” ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา
2540. หน้า 75. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- สุธน โรจนตระกูล. การศึกษาความต้องการหลักสูตรท้องถิ่น “ดนตรีสากล” ของผู้ประกอบการใน
จังหวัดพิษณุโลกและใกล้เคียง. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูล
สงคราม, 2548.
- สุรัชย์ สิริไกร. การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองลาว. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2542.
- สุรีย์พร ภูศรี. กิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับชั้นประถมศึกษา 1. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์,
2544.
- อนุวัติ คุณแก้ว. การประเมินจากสภาพจริง. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2548.
- อบรม สันนิบาล และกุลชลี องค์ศิริพร. ประสบการณ์วิชาชีพปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,
2524.

- อัจฉราภรณ์ สุจริตต์. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางร่างกายของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมดนตรี - นาฏศิลป์กับกิจกรรมการเคลื่อนไหวจังหวะ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2540.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2537.
- อินตอง ชัยประโคน. หลักจริยธรรมการขับขึงมลาว เมืองหลวงแขวงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, 2550.
- Barrett, Margaret S. “Children’s Perspectives of Participation in Music youth Arts Settings : Meaning, Value and Participation,” Research Studies in Music Education. 28(1) : 39-50, 2007.
- Daniel, Rice Everette. Motivating Individual Achievement in Undergraduate Performance Study : A Consensus Among Trombone Teachers. Carolina : The University of North Carolina at Greensboro, 2003.
- DuBrin, A. J. and S. Ireland. Management and Organization. Ohio : South Western Publishing, 1993.
- Epperson, Phillip Hope. “An Evaluation Of Effective Staff Development Practices in Georgia Public School Systems,” Dissertation Abstracts International. 59(2) : 381 ; August, 1998.
- Gaunt, Helena. “One to one Tuition in a Conservatoire : the Perceptions of Instrumental and Vocal Teachers,” Psychology of Music. 36(2) : 215-245, 2008.
- Gemma, Patrick Robert. “The Commitment of Teachers to Quality Professional Growth in Meeting the Requirements for Credential Renewal in California (Staff Development),” Dissertation Abstracts International. 58(8) : 3092 ; February, 1998.
- Leung, Bo Wah. “A Feamework for Undertaking Creative Music-Making Activities in Hong Kong Secondary Schools,” Research Studies in Music Education. 23(1) : 59-75, 2004.
- Szubertowska, Elzbieta. “Education and the Music Culture of Polish Adolescents,” Psychology of Music. 33(3) : 317-330, 2004.
- Wingstedt, S. “A Feamework for Undertaking Creative Music-Making Activities in Hong Kong Secondary Schools,” Dissertation Abstracts International. 24(2) : 193-214 ; May, 2008.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

- กี พรหมจัน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556.
- แก้วบุญชู ขันมาลี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556.
- คำแพง อินลาวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.
- คำพวง อินทะวงส์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2556.
- คำเพ็ด ยังแก้ว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2556.
- คำแพง ทำมวงสา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.
- คำสวน วงทองคำ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2556.
- คำแสง แสงพะวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- จ๋อย เรืองฤทธิเดช เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556.
- จำปี สุขธิวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่หอพัก โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- จิตดาวัน สิงนามวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- ดวงจำปี วุฒิสุก เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่หอวัฒนธรรมแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- ดวงใจ ถาวอน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.
- ดาลัด ดวงดารา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านแก้งยาง เมืองหาดทรายฟอง
นครเวียงหลวงจันทร์ เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- แต่ม ไสยวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านนาคุณถุง แขวงพระนคร
เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- บันดิด ขะนะจิต เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- บัวเงิน ชาภูวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2556.

- บัวริน สีอ่อนแพง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านทุ่งพานทอง เมืองไชยเสดถา นครหลวงเวียงจันทร์ เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- บุญทวีไซ บุญช่วย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2556.
- บุญเที่ยง สีศักดิ์ดา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- บุญไท ทงทิลาด เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่หอวัฒนธรรมแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- บุญมี บุคจันดา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านหนองช้างทอ เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- ปะกายเพ็ด ติมะนิวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.
- ปูนา คันทิ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2556.
- เป็บชี จันทวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่หอพักโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- เม็ดคำ แสงคำ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2556.
- ยอดแก้ว แก้วจา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556.
- ลัดดา พิมมะลาด เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.
- ศักประสิทธิ์ ธรรมวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่หอพักโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- สงสาน พิมมะจัน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.
- สมจิต วาง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- สมจิตร ไสสุวรรณ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.
- สะทะลิด เพ็ควิไล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556.
- ลักปะสิท ทามะวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2556.
- สิงห์คำ ทามะวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.

เสิมสุข ทองทวี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2556.

แสวง แสงอำไพ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556.

อุ้นเอือน วงพระจัน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556.

แอ๊ด สุดทิวง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, พรรณี วังโน เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว
เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556.

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

แบบสำรวจเบื้องต้น
สำหรับการวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

1. เรื่องสำรวจ

.....

2. วัน เวลา สถานที่

.....

3. สาระในการสำรวจ

This image shows a full page of white paper with horizontal dashed lines, typical of primary school writing paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

4. ข้อสรุปในการสำรวจ

[illegible]

5. สื่อที่ใช้ประกอบการสำรวจ

5.1 การถ่ายภาพนิ่ง/เคลื่อนไหว

.....

.....

.....

.....

.....

5.2 การบันทึกเสียง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.3 การสัมภาษณ์เพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสังเกต
 () แบบมีส่วนร่วม () แบบไม่มีส่วนร่วม
 สำหรับการวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
 ของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

1. กิจกรรมที่สังเกต

.....

.....

.....

.....

2. วัน เวลา สถานที่

.....

.....

.....

.....

3. ผู้ร่วมกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

.....

4. เนื้อหาสาระที่ได้จากการสังเกต

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. กิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

.....

.....

.....

.....

6. สื่อที่ใช้ประกอบการสังเกต

6.1 การถ่ายภาพนิ่ง / เคลื่อนไหว

.....

.....

.....

.....

6.2 การบันทึกเสียง

.....

.....

.....

.....

6.3 การสัมภาษณ์เพิ่มเติม

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

7. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สังเกต ชื่อ-สกุล

.....

ตอนที่ 2 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สัมภาษณ์ ชื่อ - สกุล.....สถานที่.....

วันเวลาที่สัมภาษณ์

.....

.....

ตอนที่ 3 แผนและทิศทางการจัดการศึกษาในด้านดนตรี

1. แผนการจัดการศึกษาในด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

2. ทิศทางการจัดการศึกษาในด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 โครงสร้างการจัดการศึกษาด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 5 การดำเนินงานด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1
แบบสัมภาษณ์คณะผู้บริหาร 1 (แบบมีโครงสร้าง)
สัมภาษณ์กลุ่มผู้รู้ (คณะผู้บริหาร)

(เนื้อหาเกี่ยวกับปรัชญาและนโยบายการศึกษา แผนและทิศทางการจัดการศึกษาในด้านดนตรี โครงสร้างการจัดการศึกษาด้านดนตรี การดำเนินงานด้านดนตรีของสถาบันดนตรีในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านบริหารจัดการ ด้านหลักสูตร ด้านบุคลากร ด้านผู้เรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวิจัย ด้านการสร้างสรรค์ผลงาน ด้านแหล่งสารสนเทศ ด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดห้องเรียน ด้านการจัดสถานที่ ฯลฯ)

สำหรับการวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ นามสกุล
 เพศ..... ระดับการศึกษา
2. อาชีพ/ตำแหน่ง

ตอนที่ 2 ปรัชญาและนโยบายการศึกษาด้านดนตรี

1. ปรัชญาการศึกษาด้านดนตรี

2. นโยบายการศึกษาด้านดนตรี

ตอนที่ 3 แผนละทิศทางการจัดการศึกษาในด้านดนตรี

1. แผนการจัดการศึกษาในด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

2. ทิศทางการจัดการศึกษาในด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 โครงสร้างการจัดการศึกษาด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 5 การดำเนินงานด้านดนตรี

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 6 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สัมภาษณ์ ชื่อ-สกุล สถานที่

วัน/เวลา ที่สัมภาษณ์

.....

.....

แบบสำรวจ
ในโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

☐ โรงเรียนศิลปปะคนตรีแห่งชาติลาว

1. ข้อมูลทั่วไป

[illegible]

ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารสถานศึกษา

[illegible]

นักเรียน

จำนวนนักเรียนและจำนวนห้องเรียน จำแนกตามระดับการศึกษา ปีการศึกษา 2555

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวนห้องเรียน
	ชาย	หญิง	รวม	
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1				
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2				
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3				
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4				
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5				
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6				
รวม				

วิสัยทัศน์ของสถานศึกษา

.....

.....

ภารกิจ

.....

.....

.....

เป้าหมาย

.....

.....

.....

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (ปัจจุบัน)

ประเภทบุคลากร	จำนวน			ระดับการศึกษาสูงสุด				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม	ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก		
ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ									
ครูประจำการ									
ครูอัตราจ้าง/ วิทยากรพิเศษ/ นักการ/ภารโรง									

*ครูในตำแหน่งครูผู้ช่วย/ครูชำนาญการ/ชำนาญการพิเศษ/เชี่ยวชาญ/เชี่ยวชาญพิเศษ

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอื่น ๆ

มีนักเรียนปัญญาเลิศ - คน
 มีนักเรียนต้องการความช่วยเหลือ - คน
 จำนวนนักเรียนต่อห้อง (เฉลี่ย) คน/ห้อง
 อัตราส่วน นักเรียน : ครู =

3. ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากร สื่ออุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญา งบประมาณ และชุมชน ข้อมูลเกี่ยวกับอาคารสถานที่

เนื้อที่ ไร่
 พื้นที่ปลูกสร้างอาคาร ไร่
 พื้นที่สนาม/นันทนาการ ไร่
 จำนวนอาคารเรียนถาวร รวม หลัง
 จำนวนอาคารเรียนชั่วคราว รวม หลัง
 จำนวนสนามกีฬา สนาม
 ห้องเรียนทั้งหมด ห้อง
 จำนวนห้องพิเศษประกอบ

ข้อมูลเกี่ยวกับสื่อ อุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก

.....

.....

.....

.....

ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิปัญญาและแหล่งเรียนรู้

จำนวนหนังสือในห้องสมุด เล่ม
 หนังสือในห้องสมุดสืบค้นด้วยระบบ บัตรรายการ และคอมพิวเตอร์
 มีแหล่งข้อมูลที่สืบค้นทาง internet ได้ เครื่อง
 คิดสัดส่วนจำนวนนักเรียน : เครื่อง = เครื่อง

แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน (นอกจากห้องสมุด)และแหล่งเรียนรู้ภายนอกในโรงเรียน

แหล่งเรียนรู้ภายใน โรงเรียน	สถิติการใช้ จำนวน ครั้ง/ปี	แหล่งเรียนรู้ภายนอก โรงเรียน	สถิติการใช้จำนวน ครั้ง/ปี
ชื่อแหล่งเรียนรู้		ชื่อแหล่งเรียนรู้	

มีภูมิปัญญาท้องถิ่น คน

ข้อมูลงบประมาณ (ที่ใช้จ่ายจริงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔)

ค่าใช้จ่ายรวมทั้งสิ้น บาท ที่สำคัญมีดังนี้

1. เงินเดือนบุคลากร	บาท
2. ค่าสาธารณูปโภค	บาท
3. ค่าวัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์	บาท
4. ค่าบำรุงการกุศล/ชุมชน	บาท
5. ค่าพัฒนาบุคลากร	บาท
6. ค่าใช้จ่ายของห้องสมุด	บาท
7. อื่นๆ (ระบุ)	บาท

รายได้ รวมทั้งสิ้น บาท ที่สำคัญมีดังนี้

1. เงินอุดหนุนจากหน่วยงานของรัฐ	บาท
2. เงินบริจาค	บาท
3. อื่นๆ (ระบุ)	

4. โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา /จำนวนชั่วโมงที่จัดให้เรียนต่อปี/ระบบการเรียนรู้ที่เน้นเป็นพิเศษ

.....

.....

.....

.....

.....

5. ข้อมูลแผนยุทธศาสตร์/ธรรมนูญโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

6. การดำเนินการด้านการประกันคุณภาพภายใน

.....

.....

.....

.....

7. ข้อมูลเกี่ยวกับเกียรติยศ ชื่อเสียง และจุดเด่นเฉพาะที่สำคัญของสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

8. ข้อมูลอื่นๆ ที่น่าสนใจ หรือเป็นเอกลักษณ์ของสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง
เรื่อง การบริหารจัดการด้านการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง
ของโรงเรียนโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการสัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

ตำแหน่งผู้ให้สัมภาษณ์

ระดับการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์

ประสบการณ์ในการสอนในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว

.....

.....

สถานที่สัมภาษณ์

สัมภาษณ์วันที่..... เดือน พ.ศ.

ชื่อผู้สัมภาษณ์ นางพรรณี วังโน

ตอนที่ 2 รายการสัมภาษณ์

1. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านหลักสูตร

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ท่านช่วยสนับสนุนครูในการจัดการเรียนรู้อย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ครูมีการผ่านการอบรมหรือจบหลักสูตรสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องในการสอนในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาว อะไรบ้าง

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูผู้สอนมีการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

2. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านการบริหารจัดการ

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ครูในโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาวมีความรู้ความเข้าใจในด้านความหมาย
นโยบายและจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนการสอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ผู้บริหารให้บุคลากรในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย
และปฏิบัติงานอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ปริมาณครูผู้สอนเพียงพอกับรายวิชาที่สอนและจัดตารางสอนเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ผู้บริหารมีความสนใจ สนับสนุนด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

3. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านการจัดผู้สอน

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ครูในโรงเรียนศิลปะแห่งชาติลาวมีลักษณะการจัดการเรียนการสอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ครูผู้สอนมีความเชี่ยวชาญในสาขาที่สอนและมีความภูมิใจในรายวิชาที่สอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

.....

.....

4. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านการเรียนการสอน

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ครูผู้สอนมีลักษณะการกำหนดการเรียนการสอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ครูผู้สอนใช้รูปแบบวิธีการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม สื่อการเรียนการสอนมีลักษณะอย่างไรบ้าง

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

5. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ครูผู้สอนส่งเสริมการจัดกิจกรรมนอกสถานที่อย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

6. หัวเรื่องการสัมภาษณ์

☐ ด้านอาคารสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การสอน

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ครูผู้สอนจัดสภาพของห้องเรียนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม การจัดเอกสาร ตำรา สิ่งพิมพ์สำหรับการศึกษาค้นคว้าอย่างไร
คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม สภาพการใช้งานของสื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง
คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

.....

.....

7. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านการวัดและประเมินผล

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม ครูมีการวัดผลประเมินของนักเรียนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ผู้บริหารมีกรณีศึกษาการวัดและประเมินผลและการจัดการเรียนการสอนอย่างไร

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

.....

8. หัวเรื่องที่สัมภาษณ์

☐ ด้านคุณภาพของผู้สอนและผู้เรียน

บันทึกรายละเอียดของการสัมภาษณ์

คำถาม จากการจัดการเรียนการสอนผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ

.....

.....

.....

คำถาม ความภาคภูมิใจที่มีเกิดกับผู้เรียนส่งผลให้ได้รับรางวัลมีอะไรบ้าง

คำตอบ

.....

.....

.....

สรุป

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค
ภาพประกอบ

ภาพประกอบ 53 ผู้วิจัยและคณะเข้าพบผู้บริหารโรงเรียน

ภาพประกอบ 54 ผู้วิจัยได้รับการต้อนรับจากรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

ภาพประกอบ 55 ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกให้กับผู้อำนวยการ

ภาพประกอบ 56 ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกให้กับรองผู้อำนวยการ

ภาพประกอบ 57 ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกให้กับผู้อำนวยการ

ภาพประกอบ 58 ผู้วิจัยเข้าร่วมพิธีไหว้ครูประจำปี 2555

ภาพประกอบ 59 ผู้วิจัยเข้าร่วมชมการบรรเลงดนตรีพื้นเมือง

ภาพประกอบ 60 ผู้วิจัยขณะสัมภาษณ์นักเรียนชั้น ม. 7

ภาพประกอบ 61 ผู้วิจัยเข้าร่วมถ่ายภาพกับนักเรียนชั้น ม. 7

ภาพประกอบ 62 ผู้วิจัยถ่ายภาพกับผู้ปกครองนักเรียน

ภาพประกอบ 63 ผู้วิจัยเข้าร่วมในงานแถลงข่าวงานคอนเสิร์ตการกุศล

ภาพประกอบ 64 การเข้าถาเคารพรงชาติ

ภาพประกอบ 65 ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนขณะรับประทานอาหาร

ภาพประกอบ 66 ภาพบรรยากาศห้องเรียนวิชาสามัญศึกษา

ภาพประกอบ 67 ภาพบรรยากาศห้องเรียนวิชาฟ้อนพื้นเมือง

ภาพประกอบ 68 ภาพบรรยากาศห้องเรียนวิชาฟ้อนพื้นเมือง

ภาพประกอบ 69 ผู้วิจัยเข้าสังเกตการสอน

ภาพประกอบ 70 ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนที่โรงอาหาร

ภาคผนวก ง
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ 0530.24 / 071

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

๒/ มกราคม 2556

เรื่อง ขออนุญาตให้บุคลากรเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว(ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว)

ด้วยนางพรรณิ วังโน นิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเพื่อโปรดพิจารณา อนุญาตให้ นางพรรณิ วังโน เข้าเก็บรวบรวมข้อมูล และขออนุญาตบันทึกภาพ บันทึกเสียง สำเนาเอกสาร ที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบเพื่อการวิจัยดังกล่าวจากท่านเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี จึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ เหลือบุญ)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์/โทรสาร 0-4375-4385

ที่ รธ ๐๘๐๙/๒๒

วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด
ถนนกองพล ๑๐ ค.ในเมือง
อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด ๔๕๐๐๐

๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลงานวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว

ด้วยนางพรรณนิ วังโน ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด และคณะประกอบด้วย นายพัลลภ เพียรชนะ ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ, นางสาวนพรัตน์ บัวพัฒน์ ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการ และนางเบญจทิพย์ บุตติวงศ์ ตำแหน่ง ครู ขออนุญาตเก็บข้อมูลงานวิจัยหัวข้อเรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนการสอนดนตรีและการแสดง” ระหว่าง วันที่ ๖-๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ณ โรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติลาว วิทยาลัยฯจึงขออนุญาตสัมภาษณ์ ดังนี้

๑. คณะผู้บริหาร, หัวหน้าภาค, หัวหน้างาน, หัวหน้าหมวด
๒. นักเรียน
๓. ศิษย์เก่า
๔. คณะครู

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต จักขอบพระคุณอย่างยิ่ง

(นายจิรพจน์ จีบรรเจิดศักดิ์)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางพรรณิ วังโน
วันเกิด	วันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2505
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 60 ถนนเทวาภิบาล ตำบลรอบเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด 45000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด บ้านเลขที่ 10 ถนนมิโชคชัย ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด 45000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2522	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2525	ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง (ปน.ก.) สาขาเครื่องสายไทย วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2527	ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง (ปน.ส.) สาขาเครื่องสายไทย วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2530	ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
พ.ศ. 2556	ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศป.ม.) สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

